

MART 1997, SAYI: 64

75.000 TL (KDV dahil)

KERVAN

DÜNDEN GÜNE GÜNDEN YARINA

- ★ KARANLIKTAN AYDINLIĞA
ÇIKMANIN YOLU
DEVRİMDEN GEÇER
- ★ NE ŞERİAT-NE ÇETE DEVLETİ:
HALK MECLİSLERİ İLE
İŞÇİ-EMEKÇİ SOVYETİ
- ★ 28-29 OCAK 1921:
ÖLÜMSÜZLÜĞÜ
ÖLÜMSÜZLEŞTİRDİLER
- ★ GAZİLERİ-16 MART'LARI-
NEVROZ'LARI
DEVRİMLE SORACAĞIZ
- ★ DEVRİMCİ CEPHE
ÇAĞRISI ÜZERİNE...
- ★ TKP'DEN ALEVİLERE UYARI:
UMMANA VARILMAZ
SEL OLMAYINCA

TÜRKİYE HALKI ENSENİZDEDİR!..

YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!

Bugün Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür. 8 Mart 1857 tarihinde 40 bin New York'lu dokuma işçisi kadının, sağlığa zararlı koşullar altında az ücretle uzun saatler çalıştırılmalarına karşı yaptıkları direnişi kırmak için, burjuvazi fabrikayı kundaklıyor ve 121 kadın yanarak ölüyor. 2. Enternasyonal toplanarak 8 Mart'ı dünya emekçi kadınlar günü olarak ilan ediyor.

İleri kapitalist ülkelere göre bizim gibi ülkelerde, emekçi kadının üzerindeki baskılar daha yoğundur. Türkiye'de emekçi kadınlar haklarını aradıkları için meydanlarda dövülüyor, ayaklar altında sürükleniyor. Kadınlar baskılarla belli kalıplar içine sokulmaya çalışılıyor. Doğuda kadınlar birde kürt oldukları için eziliyor, terörist damgası vurularak gözaltına alınarak aşağılanıyor. İşkenceler yapılıyor, evleri-köyleri yakılıyor.

Kapitalist toplumun bir sonucu olarak emekçi insan kadın da olsa erkek de olsa eziliyor, baskı görüyor ama demek istediğimiz kadın birde kadın olduğu için eziliyor. Yaşadığımız koşullarda bunu açıkça görüyoruz. Ülkemizde çalışan kadınlar erkeklerle aynı işi yapmalarına rağmen daha az ücret alıyorlar. Hiçbir yerde eşit işe eşit ücret alamıyorlar. Hiçbir kurumda sayıları oranında yönetimde temsil edilmiyorlar. Cinsel taciz ve dayak ise yaşamın her alanında var.

Ezilmemek, sömürülmemek için her alanda

sesimizi duyurmamız gerekiyor. Bugün şeriatçı akımlarla mücadele önemlidir. Şeriatçılar mutah nikahı, dört kadınla evlenmek gibi kadını aşağılayan çağdışı anlayışları bugünde yaşatmak istiyorlar. Kadınlarımızı eve kapatmaya, dışarıda da peçe içine sokmaya çalışıyorlar.

Kadın olarak, şeriatı ve susurluk kazasıyla deşifre olan baskıcı katil ve sömürgeci, işkenceci düzene teslim olmak istemiyorsak, 8 Mart, mücadelemizi daha da yükselteceğimiz bir gün olsun. Kadınların ezilmeleri insanın insan tarafından sömürülmesiyle bağlı olduğundan, sömürünün ortadan kaldırılması kadınların kurtuluşunun başlangıcı olacaktır.

Kadın sorunu yalnızca kadınların değil, erkeklerinde sorundur. Kadın eşitliğe ve özgürlüğe kavuşmadan erkekte eşit ve özgür olamayacaktır.

-Eşit İşe Eşit Ücret!
-Kadın Erkek Elele Özgür Günlere!
-Dayağa Baskıya Son!
-Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!
-Ulusal, Dinsel, Sınıfsal, Cinsel Sömürüye Son!

KERVAN DERGİSİ

DÜNDEN GÜNE

GÜNDEN YARINA

KERVAN

■ Aylık dergi. ■ Sahibi: Genel Ajans Ltd. Şti. adına İsmail Yıldırım ■ Sorumlu yazı işleri müdürü: Cemal Küçükşahin ■ Merkez yönetim bürosu: Piyerloti Cad. No:17/4, Çemberlitaş, İstanbul. Tel:0212-516 84 64 ■ Temsilcilikler: Gaziosmanpaşa: Ayhan Yöle, Zübeyde Hanım Mah. Sultan İşhanı, No:4/2, Dörtöyl Tel:0212-536 96 01 ■ Kartal: Niyazi Şahin, Hamam Sok. İdeal İşmerkezi, No:4/4 Tel:0216-353 57 25 ■ Adana: Ali Güneşer, PTT Evleri, 1233/6 Sok. No:26, Yüreğir Tel:0322-329 61 02 ■ İzmir: Ahmet Süzük 6418 Sok. No: 6/1 Şemikler Tel: 0232- 362 93 19 ■ İzmit: Sibel Çelik Ankara Cad.No: 116 Kat:4 ■ Salihli: Tacettin Demir, Seyrantepe Mah. İnönü Cad. No:93 ■ Turgutlu: Akın Karayigit, Altay Mah. Akgün Sok. No:6 ■ Zonguldak: Ali Ar, ■ Avrupa Genel Temsilciligi: Murtaza Dersimli, P.O.Box 1822, Londra N1, İngiltere. ■ Diğer yurtdışı temsilcilikleri: ■ Fransa: Şanver Şen, c/o 37 Rue d'Hauteville Paris 75010. ■ Avustralya: Eyüb Aydoğmuş, P.O.Box 5072, University of Canberra ■ Hollanda: Hüseyin Keleş, Bart Venhallenplein 72, 3122 TD Schiedam ■ Rusya: Yevgeni Paşintsev, 29-2-215 General Belov St. Moscow 115563 ■ Basım öncesi hazırlık: Genel Ajans. ■ Baskı: İlcak ■ Gönderilen yazıları yayımlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme/kısaltma hakkı dergimize aittir. Hiçbir yazı geri verilmez. ■ Yıllık abone bedelleri: Yurtiçi: 750 000TL, İngiltere: 20 Sterlin, Almanya: 120 DM, Fransa: 300 FF, Hollanda: 90 HFL, İsviçre 100 SFr, Amerika 80 \$, Avustralya: 80 \$. ■ Havaleler: İsmail Yıldırım, Posta Çeki Hesap No:650173 veya Yapı Kredi Bankası, Çemberlitaş Şubesi, Hesap No:0102560-0

KERVAN'IN İÇİNDEN

3 **KARANLIKTAN AK AYDINLIĞA
ÇIKMANIN YOLU DEVRİMDEN
GEÇER**

Umut GAZİOĞLU

4 **1 MYIS 1997: ZORLU SINAV**

R.YÜRÜKOĞLU

6 **MUSTAFA SUPHİ, ETHEM NEJAT...
Ölümsüzlüğü Ölümsüzleştirdiler!**

7 **TKP TARİHİNDEN: İKİ KİTAP**

8 **TÜRKİYE HALKI ENSELERİNDEDİR**

Güneş YANMAZ

12 **NASIL BİR SENDİKA, NEDEN
SENDİKAL BİRLİK!**

18 **16 MART'IN HESABINI DEVRİM
KAVGAMIZLA SORACAĞIZ**

İlerici Gençliğin Sesi

20 **TKP BİLDİRİSİ: Ummana varılmaz Sel
olmayınca**

23 **NEVROZ ATEŞİ DEVRİMLE HİÇ
SÖNMEYECEK!**

- Yalçın SAPMAZ

24 **DEVİRİMCİ CEPHE ÇAĞRISI ÜZERİNE**

-İşçinin Sesi-

CUMARTESİ ANNELERİ'NE SAYGIYLA...

8 Mart Kadınlar Günü yetmez-yetmemeli Analar! Her gün kavga... Bu onurlu kavganızı büyütme faşist ve şeriatın boy gösterdiği ülkemizde, siz analar kendiniz açken, çocuğuna bir lokma daha fazla yesin diye tokum diyen acılardan kıvranırken, çocuklarının ihtiyacını karşılamak için doktora gitmeyen milyonlarca işçi emekçi annesi bu sevgi filizlenmesinin güzelliğini yaşıyorlar. Sömürgeci ortaçağ karanlığı altında yürekleri acıları tarih olan özgürlük mücadelesinde binlerce oğlunu kızını ülkesine armağan eden demokrasinin öncüsü milyonlarca Kürt ve Alevi, Sünni Türk anaları sevgi ilişkileri, ortak mücadelenin güzelleşmesinin destanlaşmasını ve özgür kadın mücadelesini belirliyor.

Analar, düğüne hazırlanır gibi coşkulu savaşa hazırlanın. 8 Martta özgürleşmeye, vahşetin

hesabını sormaya... Gün işte bu gündür. Coğrafyamızda ve dünyada yaşanan, kadın, çocuk, yaşlı demeden katledilen bu insanlar siz anaların bağrından koparılan yüreğiniz değil mi? Sizin yüreğinize çılgık düştü mü, kır çiçeklerini incitmemenin duyarlılığı ile sevmeye kıyamadığınız, gül yüzlerini öpmeye doyamadığınız fidanlarınızın alçakça işkencelelerle parçalanmış bedenlerine sarıldınız mı, meydanlarda anaların isyana dönüşen haykırıları yüreklerinizde fırtınalar tutuşturmadı mı? Nerede olursanız olun tanışın-birleşin. Analar, bu vahşete öfkeli öfkeli haykırılarıyla, hesap soran bakışlarla insanlık onurunun yüceleşmesini göreceksiniz. Kaldırın başlarınızı filizlendirilebilecek en güzel sevgilere. Gerici eli kanlı faşist katilleri, zaferinizin gorkeminde tarihin çöplüğüne süpüreceksiniz. Bir gün mutlaka değil, gün bugündür, yarın artık geç olacak. Çünkü eşini, kızını ve oğlunu işe ve okula

gönderdiğin, günün akşamı gelmedi mi; göz altında, işkencede, kaçırılma veya morgda arama. Analar, insanlık mücadelesi ile özgürleşir. Sömürsüz bir dünyayı sızsiz yaratmak mümkün değildir. 8 Martta kavgaya, haydi omuz omuza, faşizme, şeriata karşı savaşa...

Yaşlı Komünist
Ali ERİŞ

ÜLKE VE ORMAN YASASI

Bir domuz holdin kurmuştu
Tilkiyi muhasebeci diye
aldı
Yılan personel müdürüydü
Çakal satış şefi oldu
Dış alım satım işlerini fare
yönetiyordu
Aslan durumu öğrenince
meraklanıp
Holding başkanı domuza
sordu
Ne yapıyorsunuz
Orman yasalarına göre ülk-
emize hizmet ediyoruz
sultanım

GÜNDEM

KARANLIKTAN AK AYDINLIĞA
ÇIKMANIN YOLU DEVRİMDEN GEÇER

UMUT GAZİOĞLU

Generaller Darbe İçin Müteffik Arıyorlar...

Türkiye burjuvazisi bölük pörçük olmuş çaresizliği oynuyor. T.C. devlet sistemi çöküntünün eşliğinde kıvranıyor. TSK generalleri, tabandan yükselen zorlamalarla sık sık toplantılar yaparak, Demirel aracılığıyla hükümeti uyarıyor. Karada-yı'nın birkaç hafta önceki, "şimdi de silahsız kuvvetler müdahale etsin!" sözlerinin ardında parlamentonun devlet krizini çözme isteği yatmıyor.

Susurluk olayı, faşistlerin nasıl devletle içiçe olduğunu, onu nasıl ele geçirip mafyalastırdıklarını bu sefer zor saklayacakları bir biçimde ortalığa serdi. Burjuva liberaller, Kemalist aydınlar ve yazarlar medyada tüm bu kirli-karanlık ilişkileri açıklamakta ve sürekli gündemde tutmaktadır. Devrimci basın ise, zaten yıllardır yazdığı bu karanlık mafya-devlet-asker-siyasetçi ilişkilerini yineleyerek ve didik didik ederek, ipliklerini daha da pazara çıkarmıştır.

TSK komutanları ve generallerin en büyük endişesi, alt kademelerdeki subayların örgütlenerek yukarıya basınç yapması. Böylece kendilerini, bir sol cuntaya zorlamasıdır. TSK'nın darbeci geleneğinde birkaç kez denenmiş ve bastırılmış olan bu hareketin kırırdanışları kendini hissettirmeye başlamıştır. Generallerin sık toplantıları, muhtıra özelliğini taşıyan demeç ve mektupları, TSK'nın tabanından gelen rahatsızlıkları azaltmak ve onları memnun etmek anlamına gelmektedir. Sincan'daki şeriatçı gösterilerin ardından yapılan tank gösterisi de aynı amaçlıdır. Eski Genelkurmay başkanı Doğan Güreş, meclisteki gurup toplantısında bunu açıkça söylüyor. "Sincan'da tankların geçişi, askerin alt kademedeki rahatsızlığını gidermek için bir subap görevi gördü..."

Anlaşıyor ki generaller, MGK'nın hükümetler üzerinde bas-kısının dozunu artırarak, kendilerine ters düşecek cuntayı, tabanı memnun etme ve rahatlatma taktikleriyle engelleyecektir.

Susurluk Kamyonu Müzeye mi Kaldırılacak?

Susurluk olayının üzerinden dört ay geçti. Medya aralıksız yeni karanlık ilişkiler ortaya çıkarıyor. Yalnız içeride değil, dışarıda da sorun sürüyor. Başta Almanya olmak üzere, Fransa, İngiltere; uyuşturucu ticareti yapan çetelerin, Türkiye yönetiminin başındakiler tarafından korunduklarını açık açık söylüyorlar. Bizzat Tansu Çiller'in adı telaffuz ediliyor. Avrupa'ya gelen uyuşturucunun %64'ünün Türkiye üzerinden geçtiği vurgulanırken, ülkemiz, ekonomisi uyuşturucu ticaretiyle ayakta duran ve uyuşturucu burjuvazisinin yönettiği Kolombiya ile karşılaştırılıyor. TBMM Susurluk Komisyonu'na ifade veren MİT kontrterör başkanı Mehmet Eymür'ün söylediklerini okuyunca, gerçekten Türkiye Kolombiya'ya dönüşmüş demek zorunda kalıyorsunuz. M.Eymür, Türkiye üzerinden geçen uyuşturucu cirosunun yıllık 25 milyar dolar olduğunu anlatıyor. "25 milyar dolar... Milli gelirin sekizde biri. Toplam ihracata denk. Laleli gelirin iki katı" (Enis Berberoğlu, Hürriyet-3 Şubat 1997)

Yine 6 Şubat tarihli Hürriyet, "Tepedekilere çıkmadan çözülmez" başlığıyla verilen haberde, Emniyet İstihbarat Dairesi Başkan yardımcısı Hanefi Avcı'nın, Susurluk Komisyonu'nda verdiği ifadeyi, "müthiş itiraflar!" diye nitelemektedir. Bu "müthiş itiraflar(!)" devrimci basın, özellikle PKK, DHKP, MLKP organları tarafından yıllardır yazılmakta ve çete-başları, çete mensupları isim isim verilmektedir. Bu namussuz katil çetelerinin yargısız infazlar yaptığı ve faili meçhul cinayetleri bunların işledikleri ayrıntılarıyla yazıldı. Sol düşmanlığı yüzünden, bütün bu açıklanmış gerçekleri görmezlikten ve işitmezlikten gelmişlerdir.

H. Avcı, terörle mücadelede devlet için oluşturulan örgütlenmenin, daha sonra çete halini aldığını anlatıyor: "Terörle mücadelede hukuk içinde kalınarak bir yere varılamayacağı görüldü. Bunun üzerine terörle mücadele ve istihbarat için hukuk dışı bir yapılanmaya gidildi. (Bu ifadeler, hukuk kavramının ortadan kalktığı ve devletin mafyalastığını vurguluyor mu?- U.G.) Terörle, teröristlerin yöntemleriyle yok etme kuralı seçildi. (Devlet sadece mafyalastırmış, aynı zamanda terörist kimliğe büründürülmüştür.-U.G.) Bu,

devletin üst kademelerinde alınmış bir karardır."

Üst kademelerde alınan kararlarla oluşturulmuş bu hukuksuz yapılanmayla, uyuşturucu kaçakçılığı, dolandırıcılık, kumarhane işletmeciliği, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler, adam kaçırmalar, işkenceler, toplu sürgünler gibi tüm bu insanlık dışı eylemler meşruluğunu yitirmiş olan devlet eliyle yaptırılmıştır. Çiller çifti ise bu namussuz yapılanmanın sadece iki üst üyesi! "Susurluk kamyonunu" müzeye kaldırmaya çalışacaklardır.

Refah Vuruşarak Çekilmiyor, Tersine Yerleşmenin Taktiklerini Sergiliyor.

Yineliyoruz; devlet sadece mafyalastırmış, aynı zamanda terörist kimliğe büründürülmüştür. Bu yapılanma, burjuva -demokratik demeyelim- hukuk devletin ortadan kaldırılmasıdır. Devlet, "üst kademelerdekiler" diye adlandırılan Olygarkhos'ların devleti olmuş ve bir oligarşik diktayla karşı karşıyayız. Bu üst kademe sultasını yaratan Milli Güvenlik Kurulu'ndan başkası değildir.

Türkiye burjuvazisi mevcut sağ ve "sol" partileri, aydınları ve basınıyla Anayasa'da öngörülen ama asla uygulanmayan laikliğe sahip çıkamamıştır. Hep laiklikten bütçesine sahip, onlarca vakıfları ve yüzünü aşkın imam kadrosuyla Diyanet'in kaldırılmasını istemezler. Utanmadan %20'lik dinci-gerici azınlığın şeriatçı partisini, demokrasi adına iktidara getirip hükümeti teslim ederler. Dinci parti, programını uygulamaya geçince, "laiklik elden gidiyor, şeriat geliyor!" diye askerden yardım isterler.

Sincan'daki "Kudüs gecesi" isimli şeriatçı gösteri, Erbakan'ın bilgisi dahilinde yapılmıştı kuşkusuz. Erbakan mecliste tüklenen bazı tasarılarını yerel yönetimlerde gösterime sokuyor. Ama Erbakan için daha da önemlisi sermayenin nabzını sıkı tutmak ve onları rahatlatmaktır. Çünkü aylardır, "Erbakan Refah'ı düzenin partisi yapıyor; (...)" Refah, programında seçmenine verdiği vaatlere karşı sorumlu olmaya zorlanıyor... (...) seçmenleri arasında kırırdanmalar görülmeye başlıyordu. Sincan'da anlaşıldı ki, Erbakan, Türkiye'yi İslam Cumhuriyetine çevirmekten vazgeçmiş değildir.

Adam haklı, "İslamiyet, şeriat demektir. Her müslüman şeriatçı demektir." diyor. Bu sözlerle karşı çıkabiliyor mu, şeriatı yadsıyabiliyor mu burjuvazi? Hayır. El bebek gül bebek. 33 yılda büyüttü T.C. devleti bu şeriatçı partiyi. Şimdi boyunca yolsuzluk, cinayet ve pisliklere batmış bir kadını rehin alıp hükümet olmuş. Oligarşi ile gizli gizli anlaşarak, onları memnun etme yoluna girmiş olan Refah, bazı köşe yazarlarının iddia ettiği gibi dövüşe dövüşe çekilmiyor, tam tersine yerleşmenin taktiklerini sergiliyor.

Bir Dakika Karanlık Aydınlıklar Doğurur mu?

(...) pisliğin iğrenç kokuları yayılmış durumda. Çeteleşerek meşruluğunu yitirmiş ve terörist bir kimliğe bürünmüş olan devlet bataklığının içinde Türkiye'yi yüzdürmektedir. Ülkemizin karanlıktan aydınlığa çıkmasının yolu elbette ki devrimden geçer. Ama devrimci ve komünistlerin ileriye dönük, demokrasi, halkların özgürlük ve bağımsızlığını ilgilendiren her türlü eylemi kimden gelirse gelsin, desteklemesi gerekir.

Bugün Türkiye'de kendiliğinden yığınsal hareketler oluşmaktadır. 1 Şubat'tan beri, her akşam saat 9'da bir dakika ışıkları söndürme eylemi çığ gibi büyüyerek tüm ülkeyi sarmaktadır. "Bir dakika karanlık!", büyük kitle eylemlerine ışık yakıyor, küçümsemeyelim! Bir dakika karanlık, aydınlıkları doğurur mu doğurur! Bakırköy'de medyadan bazı gazetecilerin başlattığı Cumartesi günleri meydana... Ama asıl büyük olay Türk-İş, DİSK gibi iki büyük işçi sendikasıyla Esnaf Derneklerinin, federasyon oluşturmaya ve birlikte eyleme gitme kararı almasıdır. İşçi ve emekçilerin, esnafın oluşturacağı büyük birliğin kepenk kapatarak, iş yavaşlatarak ülke çapında eyleme geçmesi ve genel grev hareketleri Ankara'yı saracaktır.

Önümüzdeki günlerde yükselecek tüm protesto eylemlerine katılmak, insanlık onurunu taşıyan herkesin görevidir. Devlete karşı yükseltelen gösterileri Türkiye'nin dört bir yanına yayalım. Kitlelerle bütünleşelim. Türkiye İşçi ve emekçi halkının yükselteceği sel, burjuvaziyi bataklığında boğacaktır. ●

1 MAYIS 1997: ZORLU SINAV!

Devrimci Durum, 1 Mayıs ve belirleyici yönü

R.YURUKOĞLU

1 Mayıs 1997 için çalışmalara başlar-ken, düşüncelerimizi geçen yılın 1 Mayıs ortamı belirliyorsaydı, büyük bir yanılgı içindeyiz demektir. Burjuvazi 1 Mayıs 1996'yı bir daha yaşamak istemez. Çünkü devletin bugünkü krizi içinde, hele Susurluk'un üzerine oturan 1 Mayıs'ı kaldıramaz. Rusya'da 1905 devrimi nereden başladı? Ve kimse devrimin başlayacağını önceden göremiyor muydu? Süt bulamayan kadınlar kapkacak sokağa çıktılar, öyle başladı, kararlar başlamadı. Bu Türkiye ortamının, bu ısının üzerine 1 Mayıs binerse düzen bunu gerçekten kaldıramayabilir. O nedenle, 1 Mayıs'ı Milli Güvenlik Kurulu'nda şimdiden gündeme almışlardır!

Burjuvazi, devlet her yolu ve yöntemi kullanacaktır. Susurluk olayında bir kaç kişiyi cezalandırarak 1 Mayıs'tan önce toplumun buharını boşaltmayı deneyecektir. 1 Mayıs gösterileri konusunda, halkın korkup gelmemesini sağlamaya çalışacak, sendikaları, sınıflı, sendikalarla devrimcileri bölmek için uğraşacaktır. Bu kez olağanüstü baskıyla gelecek, azgınca saldıracaktır.

Yürüyüşlere izin vermeyebilirler. İstanbul'a otobüsleri sokmayabilirler. Hatta belki kentlerden otobüs kalkmasını yasaklayabilirler. Gelebilecek her türlü hileyi hesaplayıp, önlemlerini

önceden almak gerekir. Burada ustalık, burada kurnazlık, burada manipülasyon gereklidir, bu düşmana karşıdır.

1 Mayıs 1997 çok sorunun yanıtını verecektir. Şiddetlenecek baskılara rağmen halk gösterilere katılacak mı, ya da ne düzeyde katılacak? Katılanların militanlığı ne boyutta olacak? Burjuvazi elindeki tüm olanaklarla 1 Mayıs'ı yaptırmamaya, bu olmazsa da vurup dağıtmaya çalışacağına göre, 1 Mayıs bu baskının altından kalkabilecek mi, geçen yılı yakalayabilecek mi, geçen yılın düzeyini aşabilecek mi? Susurluk'a karşı büyük tepki var, ama bu tepki sokağa taşma noktasına geldi mi-gelmedi mi?

Bu soruların yanıtları ise, ülkenin önümüzdeki yakın evrede gideceği yönü belli edecek, derinleşmekte olan devrimci durumun nasıl bir seyir izleyeceğini gösterecektir. Ne devrimci durum, ne de devrimci durumun ara aşamaları örgütlerin eseri değildir.

Örgütler yapabildiklerini yapacaklardır ama nesnel durum yansıyacaktır.

Şunu biliyoruz ki, yığınların alanlara akışını örgütler sağlayamadı. (Öyle

olabilseydi, devrimci örgütler karar verir, devrimler gerçekleşirdi. Devrimi hatta ne bir sınıf tek başına gerçekleştirebilir, ne de bir sınıf tek başına engel olabilir saat çaldıysa.) Ama, yığınların alanlara akışını hiçbir örgütlenme de (devlet de bir örgütlenmedir) durduramaz. Bu toplumsal bir oluşumdur, nesnel bir durumdur. Tamam, tüm alanları kapatır, trenleri durdurur, otobüsleri tutar, vb. Ama halkta o istek varsa, engel olamaz.

Aslında halktaki tepkinin boyutları devrimci örgütleri çok çok aşıyor. Yüzbinler yalnızca İstanbul'da yürür, ne ordu engel olabilir, ne polis. Ama işte 1 Mayıs, sınıf mücadelesi oraya gelmiş mi, onu gösterecektir. Oraya gelmişse, devrimci durum üst aşamaya, ülke çapında kriz aşamasına gidiyor demektir.

Bunları 1 Mayıs en açık bir biçimde önümüze serecektir. Ancak, öyle ya da böyle, Türkiye hareketlenmiştir. Susurluk olayının tepki tabanı çok geniş ve biz bunu şimdiye dek iyi kullanamadık. Hem burjuvazinin büyük yararı, hem de toplumun büyük tepkisi var. Bunu tüm çalışmalarımızda kullanmalıydık, kul-

lanmalıyız. İnsanları 1 Mayıs'a mutlaka bu konuyla bağlayarak çağırmalıyız. Bunun güzel, çarpıcı belgelerini geliştirmeliyiz. Susurluk'a tepki ile 1 Mayıs denk getirilirse, yığınların burjuvazinin her türlü engeline rağmen alanlara akacağını söyleyebiliriz. Devrimci örgütlerle de bu tutumu konuşmalı, ortak bir tutum yaratılmasına çalışmalıyız.

Partililer olarak, gelecek ağır basıncı baştan bilerek, çok önceden çok iyi hazırlanmamız gerekiyor. Ama, hedeflerimiz değişmiyor: 1 Mayıs'a daha yığinsal, daha militan çıkmak!

Parti örgütlerimiz ellerinden geleni ortaya koyacaklar, kendilerini aşmak için çalışma yapacaklardır. Bu 1 Mayıs'da alınacak sonuç, gelecek dönemde neleri hedefleyebileceğimizi gösterecektir. 1 Mayıs nasıl gelirse gelsin, örgütün çalışmasının da aynası olacaktır. Partinin pratik çalışmalarının, MK'nın koyduğu amaçlar ve direktifler çerçevesinde ve yine onun ısrarla istediği ruhta yürütülüp yürütülmediği de belli olacaktır.

Bu 1 Mayıs zorlu sınav! Tüm ülke için ve TKP için.

TKP'Yİ GELİŞLERİ İLE VAR ETTİLER, ÖLÜMLERİYLE ÖLÜMSÜZLEŞTİRDİLER! *

Onbeş liderimizin, onbeş yoldaşımızın Kemalist burjuvazi tarafından katlini anan herkesi saygıyla selamlarım.

Mustafa Suphi'lerin öldürülmeleri, günümüz için derin dersler taşımaktadır. Bu derslerden birincisi, Türkiye burjuvazisinin tarihsel hainliğidir. Onun bu özelliği hiç değişmemiştir. Buna bakarak diyoruz ki, bugün burjuva yasallığına, legallığa güvenenler hüsrana uğrayacaklardır.

İkincisi, Onbeşler ölümleriyle de komünistlere ders vermişlerdir. Şimdilerde bazı devrimci çevreler, bazı kardeş örgütler de Suphilere sahip çıkıyorlar. Bu bizi sevindiriyor, çünkü Suphiler tüm devrimci hareketimizin ser çeşmesidir.

Ancak, Onbeşler olayı bazı devrimci çevrelerde, "burjuvazinin kallesliğine aldanma" olarak ele alınıyor. Bu doğru değildir. O günkü süreci derinlemesine incelediğimizde, olayın boyutlarının

çok daha değişik olduğu görülür. Suphiler, Nejatlar Spartakist ayaklanmalarında, sürgünlerde, Sovyet iç savaşında yetişmiş komünistlerdir. Mustafa Suphi, Kemalist burjuvaziye mi kandı? Kemalist burjuvazinin cibilietini nasıl açıkladığı yazdıklarıyla ortadadır. Çok ciddi bir toplumsal karmaşa böyle "aldanma" gibi basit bir platformda açıklanamaz.

Lenin'in Sovyetlerin yardımıyla, kurtuluş savaşımızın burjuvaziye karşı bir halk devrimine dönüşmesi için uğraş veriliyor. Öteki taraf da bunu engellemeye, burjuva sultasını kurmaya çalışıyor. Partinin Azerbeycan'da kampı var. Mustafa Suphi de o kampta yaşıyor. savaş esirlerini komünist yapmaya çalışıyorlar, parti denetiminde, kurslar, eğitimler veriyorlar. Aynı zamanda Doğu Halkları Şurası'nın başkanlığını yürütüyorlar.

Partinin olanakları, o olanaklar

içinde sağlayabildiği silahlı güç, ülkenin durumu, ülkeye gelmezse yok olma zorunluluğu çok açık. Neleri varsa onunla gelmek zorundalar. Öyle de yapıyorlar. Onbeşler olanakları ölçüsünde silahlı olarak ve 150 silahlı korumayla ülkeye geliyorlar. Bilen Yoldaş'tan bunları çok uzun dinledim, ve notlar almıştım. Batı'da komünist çeteler var, silahlı komünist birlikler de Yeşil Ordu içinde öncülüğü ele almaya çalışıyorlar. Denek ki, Suphiler, barışçıl, pasifist bir şekilde burjuvaziye inanıp çiçeklerle gelmiyorlar.

Ve de savaşıyorlar, çarpışa çarpışa yeniliyorlar, pek çoğu da takalara bindirilmeden ölüyor. Öteki taraf daha güçlü çıkıyor. Onbeşler yenildilerse burjuvazinin yalanlarına inanıp, pasifistçe geldikleri için yenilmediler. Burjuvazinin güçleri daha üstün çıktığı için yenildiler.

TKP'ye sahip çıkmak, aynı zamanda

yanlışıyla doğrusuyla onun tarihine de sahip çıkmaktır. "1920'de kuruldu"dan, 1970'lere sığarak bu yapılamaz! O tarihin içinde Şefik Hüsnü gibileri de var, ama partimizin genel sekreterliğini yapmıştır, biz o anlamda ona da sahip çıkıyoruz. Partinin bütününe sahip çıkıyoruz. Yanlışını eleştiriyoruz, doğrusunu uygulamaya çalışıyoruz, işte oradan buraya geldik demeye çalışıyoruz.

Onbeşler ülkeye gelişleri ile TKP'yi var ettiler, ölümleri ile TKP'yi ölümsüzleştirdiler. Ölümleri de komünistçe oldu. Elde silah çarpışarak öldüler.

Şan olsun göklerimizden kızıl yıldızlarına! Şan olsun Onbeşlere!

TKP MK adına R.Yürükoğlu

*(Zonguldak'ta düzenlenen Onbeşleri Anma gecesine yollanan mesaj.)

28-29 OCAK 1921'İ UNUTMA!

Mustafa Suphi ve 14 Yoldaşımız (Onbeşler) Zonguldak'ta Yapılan Törenlerde Anıldılar.

Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve 13 yoldaşın 28'i-29 (Ocak)'a bağlayan gece katledilişlerinin 76. yıl dönümünde anma etkinliklerimiz 1 Şubat 1997'deki Anma Gecesi'yle noktalandı.

Kervan Merkez Bürosu'nun katkılarıyla 15'leri Anma Komitesinin yönlendiriciliğinde davetiye, slayt filmleri ve M. Suphi'nin büyük boy resmi hazırlandı Zonguldak'ta 29 Ocak 1997'de Kervan Özel Sayısı dağıtıldıktan sonra kızıl karanfillerimizi Karadeniz derinliklerine gönderdik.

1 Şubat'ta yurdun dört bir yanından gelen yoldaşlarımızın katılımı ile nitelikli, militan ve coşkulu bir gece yaptık. Gecemiz düşmana korku, dostta güven verdi.

Program şiirlerle açıldı. Barış, bağımsızlık, demokrasi ve komünist bir dünya için sosyalizm yolunda can ve kan verenlerin anısına 1 dk.'lık saygı duruşu ile açıldı. Kervan Zonguldak temsilcisi Ali Ari; "Mustafa Suphi'lerin katledilişlerinin, ulusal kurtuluş savaşının, sosyal kurtuluş aşamasına yükselmesinden korkan Kemalist burjuva önderliğin işçi sınıfının komünist öncülerini ve halkçı Yeşil Ordu güçlerini tasfiye ederek emperyalizm ve yerli gericilikle uzlaşmasının ilk adımlarını attığını ve bugün hala faili meçhul cinayetler, çete ve darbe üretmekten öte açılım sağlamayan güdük bağımlı cumhuriyet de tarihsel sorumluluğunu taşımaktadır. Bugün içinde yaşadığımız süreç yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istemediği yeni devrimci durum aşamasına varmıştır. Bu durumdan çıkış başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halk güçlerinin muhalefetini birleştirecek tek devrimci cepheyi örgütlemektir." görüşlerini ifade ettikten sonra; Kervan dostlarından oluşan Karadeniz halkoyunları ekibi sahneye çıktı. Gece İlerici Gençliğin Sesi adına konuşma yapan Devrim Yılmaz'ın "Gençliğin yolu işçi sınıfının devrim yoludur." girişiyle Mustafa Suphi dostlarını bileyen ve coşturan konuşması, biz 1976'da kurulan İGD'nin devrimci tarihsel mirasına sahip çıkıyor ve onu

yaşatmaya çalıştığına ve ülkemizde devrimci durumunun varlığına işaret ederek "görevimiz devrimci durumu halka açıklamak ve bu doğrultuda gereken örgütlenme tarzımızı ve çalışmamızı geliştirmektir" sözü "Tek Silah Parti, Tek Yol Devrim" sloganlarıyla karşılandı, salon yankılandı. "Biz işçi sınıfının devrimcileri yani komünistler silahlı mücadelenin lafazanlığından öte, gerekeni yaparlar ve yapılan silahlı eylemin haklılığı 1000 yıl da geçse

"Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "15'ler yaşıyor, TKP savaşıyor" sloganlarıyla devrimci coşku salona sığmıyordu.

Ve sunucunun yaptığı bir çağrı Türkiye'nin en yaşlı komünistleri adına Ali Eriş'e M. Suphi, E. Nejat ve 13 yoldaşının anısına hazırlanan plaket, Kervan dergisi genel yayın yönetmeni İsmail Yıldırım tarafından takdim edilirken: "Onurumuz Ali Eriş, partimiz

adaleti tartışılmaz olmalıdır." sözü "İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın" sloganıyla anlamlı bir yankı buldu. Ve tüm Mustafa Suphi dostlarına, yoldaşlarına and içirerek konuşmasını noktaladı.

Geceye yerel düzeyde katılan Mustafa Suphi dostu sanatçı arkadaşların ardından şiirlerle slayt gösterimi dünya ve Türkiye işçi sınıfının komünist önderlerinin sahneye yansıyan resimleriyle "Yaşasın Marksizm-Leninizm",

TKP" sloganı salonu ayağa kaldırdı. Ali Eriş yaptığı konuşmasında özetle; "Komünist bir dünya, sosyalist bir Türkiye devrimi yolunda M. Suphi ve 14 bin komünistin TKP saflarında kan ve can verdiğini bunun hesabının sorulacağını ve burjuvazinin tüm baskı ve terörüne karşın TKP yaşıyor, savaşıyor." sözü yaşlı komünistin yüreğindeki kızıl meşaleyi ifade ediyor. Geceye katılan devrimci-demokrat, sosyalist ve komünist kişi, grup ve

örgütlerin temsilcileri, devrimci dayanışmanın anlamlı coşkusu yaşıyorlardı.

Program akışı içinde Şiirler ve mesajlar okunudu.

Halk İçin Kurtuluş okurları adına okunan mesajda: belgiler dile getirildi.

"29 Ocak 1921'de M. Suphi ve 14 yoldaşın ölüm yıldönümünde Kervan Dergisi Zonguldak temsilciliğinin düzenlemiş olduğu geceyi devrimci duygularımızla selamlıyoruz. "Ölüm tohumları saçmışsınız yeryüzüne/ kana ve gözyaşıma boğmuşsunuz yüreğimizi/ korkun bizden! Ölümümüz yeniden doğuşumuz/ doğuşumuz sonunuzdur sizin!" görüşleri dile getirildi. Bu anlamlı mesajı salonda "Devrim Şehitleri ölümsüzdür", "Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla yankılandı.

Gece TKP MK adına R. Yürükoğlu yoldaşın mesajıyla yeni bir anlam kazandı. Salon, "Liderimiz Yürükoğlu, Partimiz TKP" sloganıyla coşku seline dönüştü.

Geceye katılarak mesaj verenler:
Kundura İşçileri Derneği Genel Merkezi
İşçi Sağlığı ve Meslek Hastalıkları Derneği Genel Merkezi.
Tekstil İşçileri Derneği Girişim Komitesi
Sendikal Birlik Hareketi Yürüt. Kur.
Ankara'lı İGD'liler.
Kervan Dergisi Merkez Bürosu
Kurtuluş Gazetesi Okurları.

Gece İzmit'li, İzmir'li, Bursa'lı, İstanbul'lu yoldaşların sıcak ve coşkulu desteğiyle devam etti.

Sahneye dünya ve Türkiye işçi sınıfının marşlarıyla koro çıktığında salonda "İşçiler birleşin, iktidara yerleşin.", "Demokrasi işçilerle gelecek." sloganları atıldı. Ve koro Türkiye işçi sınıfına selam, Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz... v.b. marşlarından sonra TKP marşıyla noktalandı programı.

Gece Kervan Dergisi ve Mustafa Suphi dostu bir grubun halk ezgi ve deyişleriyle sona erdi ●

Ali ARI
(Kervan Dergisi Zonguldak Temsilcisi)

ONBEŞLER YOLUMUZU AYDINLATIYOR

Mustafa Suphi ve 14 Yoldaşımızı anma gecesinde, Onbeşler adına plaket verilen Ali Eriş'in yaptığı konuşmada kısa bir özet

Değerli Yoldaşlar,
Bana bu plaketi uygun görmekle beni onurlandırdınız. Sağolun. Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımız adına plaket verilmesine ilk defa tanık oluyorum. Bunun bana verilmesi beni fazlasıyla onurlandırıyor.

Yoldaşlar, ayrıca ben bu plaketi tüm devrim şehitleri, tüm komünistler ve işçi sınıfı adına alıyorum.

(...) Yoldaşlar, 15 yoldaşımız 28-

29 Ocak olayı ile ölümsüzlüğe kavuştular.

Karşı-devrim, bir faşist darbe peşinde olan ve bununla birlikte emperyalist-yayılmacı emellerle komşu ülke halklarına bir saldırı peşinde olan burjuvaziyi ve onun kolluk gücünü uyarıyoruz. Elinizi kandan çekin, tüm işçi sınıfımız, tüm halklar ve tüm komşu halklar kardeşler. Sakın ha, yoksa işçi sınıfı-

devrimci hareket ve sınıfın partisi bunun hesabını son damlasına kadar sorar.

Yoldaşlar, saygıdeğer konuklar, biz emekçiler gökteki kuşlardan ve yerdeki karıncalardan daha çokuz. Hayat bizim elimizde. Tüm anti-faşistler kavgaya başladı. Haydi işçi saflarına, haydi devrimci saflara, haydi komünist saflara.

Partimizin, işçi sınıfı ve emekçi

halkların devrim şehidi Onbeşler'i ve tüm devrim şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyor, sizleri komünist duygularla selamlıyorum.

Yaşasın Marksizm-Leninizm.
Yaşasın Proletarya Diktatörlüğü.

Ali ERİŞ

MUSTAFA SUPHİ, ETHEM NEJAT...

ONBEŞLERİN HESABINI SORMAK İÇİN DEVRİME OMUZ VER! *

Mustafa Kemal Yönetiminin 28-29 Kanunisanı (Ocak) 1921'de Karadeniz'de boğdurduğu TKP'nin ilk lideri Mustafa Suphi'yi ve 14 yoldaşımızı, ölümünün 76. yılında sevgiyle anıyoruz. Mustafa Suphi Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) kurucusu ve ilk lideridir.

Fransa'daki eğitimi sırasında sosyalist fikirlerle tanışmış olan M. Suphi, Ural'da tanıştığı RSDİP üyelerinden komünist fikirleri öğrendi, benimsedi ve esir askerlerle işçiler arasında yaymaya başladı. M. Suphi ve öteki Türkiyeli Bolşevikler, 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nde yer aldılar.

Dünya proletaryasında, ezilen halklarda titreşimler yaratan Ekim Devrimi'nin kurtuluşçu düşünceleri, emperyalist orduların işgali altındaki Anadolu'yu doğrudan etkiliyordu. Yerel başkaldırıları Milli Mücadele Hareketi'ne büyüdü. Saltanatın temsilcisi olarak Anadolu'ya gelen Mustafa Kemal, halktan yükselen bu dalganın başına geçmeye çalışıyordu.

Mustafa Suphi ve Ethem Nejat yoldaşlarla birlikte 13 yoldaş, TKP 1. Kongresi'nin "ülkeye dönme, emperyalistlere karşı ulusal kurtuluş savaşında yer alma ve bunu demokratik halk devrimine götürme" kararı uyarınca, 1921 başında Anadolu'ya geldiler.

TKP kafilesi Kars'tan Erzurum'a

geçtiklerinde Kemalçiler saldırılar düzenlediler. M. Suphi ve yoldaşları Trabzon'a geçtiler. Trabzon'dan Sinop'a geçmek için bir takayla Karadeniz'e açıldılar.

M. Suphi ve 14 yoldaşımız, arkalarından başka bir motorla gelen Kemal'in cellatları Yahya Kaptan ve adamlarınca Trabzon açıklarında öldürüldü.

M. Suphi ve 14 yoldaşımızı, TKP'nin halk yığınlarını demokratik devrime götüreceğinden korkan Kemal hükümeti öldürmüştür. Onbeşlerin katledilmesi Kemalizmin sınıf özünü erken

28-29 OCAK 1921'İ UNUTMA

**Kazıdık Onbeşlerin ismini
Kanlı kızıl bir mermere
Bir çelik aynadır gözlerimiz
Onbeşlerin resmini
Görmek isteyenlere**

bir tarihte su yüzüne çıktı. 'Kemalizmin belirli bir tarihsel anda görüldüğü ile ilgili olarak, özünün aynı şeyler olmadığını, Kemalizmin burjuva ideolojisi

olduğu nu" gösterdi. Kurtuluş savaşında burjuvazinin hegemonyasını sağlamada bir dönüm noktası oldu.

Susurluk'la iyice ortaya çıkan katil-siyasetçi-polis işbirliği, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluşundan bugüne gerek yüzüdür. Dünün Yahya Kaptan'ı bugünün Çatlı'ları, Ağar'larıdır. Devlet kirliliğini, içinde sakladığı cellatları

na kuruluşundan beri yaptırmaktadır. Yargısız infaz, baskı ve adaletsizlik bu düzenin kurallarıdır. Dün onbeş yoldaşımızı boğdurarak öldüren anlayış, bugün faili meçhul cinayetleri işleyen, yargısız infazlarla yürütmeyi sağlayan, kamu işçilerine, öğrencilere kurşun sıkan, işçiye-emekçiye düşman burjuva devletin anlayışıdır.

Şeriatçı ve mafya-polis devletini artık halkımız istemiyor. Yalancılıkları ve namussuzlukları her geçen gün iyice açığa çıkan şeriatçılara kimse inanmıyor. En küçük hak arayışı karşısında polis ve askeri görmesine rağmen halkımızın düzene tepkisi büyüyerek sokağa taşıyor.

Kalıcı çözüm, kendi meclislerini yerel olarak kurarak iktidarı almasıdır. Kalıcı çözüm, İleri Demokratik Halk Devrimini yaparak halkın kendi kendini yönetmesidir.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımız, Türkiye devrim mücadelesinin ve Türkiye Komünist Partisi'nin ilk önderleri ve ilk şehitleridir. Onbeşleri öldürerek burjuvazi TKP'yi yok etmek istedi ama başaramadı. TKP binlerce şehidiyle devrim kavgasını onuruyla sürdürüyor. Ve Mustafa Suphi yoldaşın şu sözlerini haykırıyor:

"Ne hapis, ne zindan, ne kan, ne ateş halkı durduramaz!"

ONBEŞLER KAVGAMIZDA YAŞIYOR!

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği tam sağlandığında eylemin yeri tüm Türkiye'dir.

BİRLEŞELİM, EYLEMDE DEVLEŞELİM, İKTİDARA YERLEŞELİM

Toplu sözleşmeler dönemi geldi. Bu ücret pazarlığı, kazanılmış hakların korunup geliştirilmesi, yeni hakların elde edilmesi süreci ile demokrasi savaşımı iç içe geçecektir.

Ekonomik mücadele proletaryanın sınıf savaşımının ilk tarihsel biçimidir. Sınıf savaşımı her ülkede, işçilerin çıkarlarını korumak için giriştikleri mücadeleyle başlar. İşçiler, ücretlerinin arttırılması, çalışma saatlerinin kısaltılması, çalışma koşullarının düzeltilmesi için mücadele ederler. Ekonomik mücadele sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasını tek başına sağlayamaz. Politik mücadele, proletaryanın sınıf savaşımının tayin edici biçimidir. İdeolojik mücadele, sınıf savaşımının üçüncü temel biçimidir. İdeolojik mücadelenin hedefi ve içeriği, burjuvazinin ideolojisini geriletme, parçalamak ve işçi sınıfına sosyalist bilinci, yani kendi sınıf çıkarlarını sağlayacak bilinci vermek, ona tarihsel görevini ve devrimci rolünü göstermektir.

Bugünün Türkiye'sinde sorunlar başını almış giderken, işçinin önünü tıkayan sendikacıları işçiler görevinden almalı, yerine, işçinin sorunlarına sahip çıkan gerçek liderler getirmelidir. Ankara olayları ile hükümeti devirdiğini gören işçi sınıfı, bugün gücünün daha fazla bilincindedir. Ancak sendika yöneticilerine karşı haklı güvensizlikler nedeniyle, mahalle ve köylerinde yükseltiyor, dışa vuruyor. Bu öfke alanlarda da patlayacaktır. Bundan kimsekinin kuşkusu olmasın.

Burjuvazi tarihinin görmediği kadar derin bir kriz içindedir. Bundan kurtulabilmek için hergün havuç ve sopa siyasetini çeşitlendirmekte, neyi nerede nasıl kullanacağını gittikçe karıştırmaktadır. "Denk bütçe" demagojisi ile, "örtülü-örtüsüz yardımları" iş edenler halkımızı tuzağa düşürmek istiyorlar. İşçi ücretlerini dondurmaya, vergi oranları yükseltmeye, dolaysız ve dolaylı vergilerle, zam üstüne zam yaparak, Kürdistan'da yürüttükleri kanlı, kirliliğin bütçesini arttırmak için halkımızın haklarını gaspetmeyi amaçlıyor-

lar. Rantiyecilere, Eylül-Ekim-Kasım aylarında 1 katrilyon ödemeyi taahhüt edenler, işçi ve emekçilerden zorla gaspettikleri "zorunlu tasarruf" birikintisi olan 430 trilyonun ödemesini geciktirerek, kimler adına siyaset yaptıklarını da ikrar ediyorlar.

Bunalımın faturasını halka ödetmek için, Terörle Mücadele Yasası ve İller İdaresi Yasası'nda yeni anti-demokratik düzenlemelerle, DGM'li iller, Olağanüstü Hal'li bölgeler yetmedi. Uğraşınlar, bakalım ne çıkacak!

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımız, Kürt, Türk, Alevi, Sünni güçleriyle, 15-16 Haziran'larını, DGM direnişlerini, faşizme ihtar eylemlerini, 1989 bahar eylemleriyle zenginleştirerek, 1990 Zonguldak Mengen madenci yürüyüşü, Gazi ayaklanması ve Kızılay barikatlarını aşarak, Özgür tutsakların cezaevleri direnişini halk dayanışmasına yükseltmiştir.

İrkçi, şöven, gerici finans-kapitalin iştahı kursağında kalacaktır.

Önümüzde toplu sözleşmeler döneminde şunlar dikkate alınmalıdır:

1- Tüm illerde, özellikle Türk-İş'e bağlı sendikalar arasında. "Birlik-Mücadele-Dayanışma Konseyleri" kurulmalıdır.

2- İller düzeyinde, işli-işsiz emekçileri kapsayan "Emekçi Meclisleri" oluşturulmalıdır.

3- Sendika önderlikleri, "sendikal demokrasiyi" işleterek, işçinin güvenliğini kazanmalıdır.

4- İşçi önderleri, "sınıf birliğini ve disiplini" bozmadan, "işyeri komitelerini" toplu sözleşme, grev ve dayanışma komiteleriyle zenginleştirerek geliştirmelidirler.

Demokrasi işçilerle gelecek!

Z. Tezyeter

**Sınıfın önündeki
Sendikal-Bürokratik
engeli aşmak için
ilerile..**

PARTİ TARİHİNDEN SAYFALAR

Yayınevimiz, İ.Bilen Yoldaş'ın artık bulunmasında zorluk çekilen iki kitabını hazırlayarak basıma sunuyor. "TKP'nin Doğuşu, Kuruluşu, Gelişme Yolları" ve "Savaş Yolu"na R. Yürükoğlu Yoldaş'ın yazdığı önsözleri aşağıda yayınlıyoruz.

TKP

Doğuşu, Kuruluşu, Gelişme Yolları

Önsöz

İsmail Bilen Yoldaş'ın bu küçük broşürünün teksir baskısı en az bir 15 yıldır tükenmişti. Bu nedenle, bu yeni basımının, Türkiye devrimine, komünizm yürüyüşüne yeni katılan kuşaklar için TKP'yi tanımada çok yararlı olacağına inanıyoruz.

TKP, Doğuşu, Kuruluşu, Gelişme Yolları'nın yayınlanışı, iki açıdan daha zamanlıdır.

Birincisi, son zamanlarda hiçbir meşruluğa dayanmadan TKP adını yeniden kirletme çabaları artmıştır. TKP'nin komünizmi satan "resmi" kanadının bir-iki tekne artığı yeniden TKP adı altında örgütlenmeye çalışıyorlar. Başarabilseler, eskisinden de beter bir sınıf işbirlikçiliği doğacak. 1970'lerin TKP'si, içinde komünistleri, inançsız memurları ve sosyal demokratları barındıran illegal bir partiydi. Geniş parti tabanında komünizm inancı derindi. Partiyi sınıf işbirlikçiliğine iten, doğrudan Sovyet baskısı ve SBKP tarafından "titizce" seçilen, her denileni yapmaya hazır yöneticilerdi... Şimdi aradan yıllar değil, sanki yüzyıllar geçti. Sosyalist sistem ve onunla birlikte Sovyet dayatmacılığı da yıkıldı. Türkiye siyasal ortamı iyice gerginleşti, sınıf kavgası iyice şiddetlendi ve sertleşti. Ne olduğu eskiden beri bilinen ama Susurluk sonrası artık belgelenen bu devlete karşı devrimci bir tutumun ancak illegal örgütlenebileceği, ancak zora zorla yanıt verme yolundan yürüyebileceği, silahlı mücadeleinin öneminin her geçen gün artacağı artık iyice ortaya çıktı. Durum böyleyken, dünün birkaç revizyonisti

bugün TKP'yi, hem de legal olarak kurmaya kalkıyorlar! Yağma yok! Açık söylüyorum, bunu yapamayacaklar, yaptırmayacağız.

TKP, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temelinde örgütlenen illegal ve savaştı bir partidir. Hem "resmiler" in, hem kendi hatalarından dersler çıkarmış, Türkiye devrimci hareketinde layık olduğu yeri giderek almakta olan bir partidir. İnhisarcı değildir. Bu değindiğim ilkel temelde herkes bu eve girebilir değil, herkes bu evin sahibidir. Bunun

ötesinde ne partimizin tarihine, ne de adına hiç bir kötü niyetli eli dokunduramayız. Partimizin, iyisiyle kötüsüyle, doğrusuyla yanlışıyla nerelerden geldiğini elinizdeki broşür güzel sergilemektedir.

İkincisi, Türkiye bir yol kavşağına hızla yaklaşmaktadır. Devrimci durum hızla derinleşmekte, burjuvazinin siyasal yöneticilerinin yönetmezliği, devlet krizi ağırlaşmaktadır. Bu durum karşısında devrimci güçlerdeki birlik eğilimi güçlenmekte ve somut adımlara dönüşmektedir. Örgütlü devrimci güçler,

örgütlü karşı-devrim güçleri karşısında henüz hala güçsüzdürler ama potansiyel olarak hiçbir güçle kıyaslanamazlar. Bu potansiyeli örgütlü devrimci güce dönüştürmedeki en önemli anahtar da, birlik sürecini derinleştirmede yatmaktadır.

Türkiye hızla bir karar noktasına, sıcak kavgaya yaklaşmaktadır. Bu durum, devrimci hareketin tüm örgütleri için olduğu gibi, TKP için de bir ölüm-kalım sınavıdır. Ya kazanacağız, bu melun düzeni değiştireceğiz, ya da örgütlü bir güç olarak en az birkaç nesillik Türkiye topraklarından silineceğiz. (TKP'nin örgütlü bir güç olarak yaşaması kendi başına bir amaç değildir. Büyük ve kutsal amaçlarını gerçekleştirebilmesi için bir araçtır.)

Bu büyük sınavdan başarıyla çıkabilmesi için Parti örgütünün, 1. Dönemin özelliklerini iyi kavraması, 2. Üye sayısını bu özelliklere uygun yapıda arttırması, 3. Özel birimler kurması, 4. Her yaptığı kurullar, komiteler, hücreler eliyle yapması, dolayısıyla kurumsallaşmayı arttırması, 5. Günlük çalışmada abartılı üsluplardan kaçınması, 6. Devrimci hareketteki birlik adımlarına elindeki her güçle destek vermesi, ve 7. Emekçi halkın her haklı istemi içinde aktif, militan, korkusuz biçimde yer alması gerekir.

Yaşadığımız bu süreçte, partimizin 77 yıllık tarihi en önemli bilinç kaynaklarımızdan birisidir. TKP, Cumhuriyet'in en eski partisidir. Bu partiyi aynı zamanda en genç, en dinamik, yönetici parti yapmak da üyelerinin ellerindedir. ●

Ocak 1997

Savaş Yolu

Önsöz

Savaş Yolu'nun bu yeni basımına bir önsöz yazmam istendiğinde, 1974 yılında TKP yayınlarından çıkan 3.baskısına yeniden bir göz attım. Yılların içinden neler geri gelmedi!

Bilen Yoldaş, "İki Kuşak" adını verdiği önsözünde, nehrin kenarında, toprağın üstünde oturmuş 4 genç yoldaşla yaptığı sohbeti anlatıyor. "Gün ağarıyor. Kalktık yerimizden. Yolcu yolunda gerekti. İşler bekliyor hepimizi. Kucaklaştık. Ayrıldık, yeni-

den buluşmak için... İrmak serin. Dört yoldaş yürüyor ırmak boyunca..." Dört yoldaş, Emine, Aydan, Adnan, ben. Şimdi neredeler? Yalnızca onlar mı? Daha kimler kimler var geride. Türkiye devrim hareketinin belki o günlere dek gördüğü en nitelikli kadroydu. Ortam da toplumun en nitelikli öğelerinin devrimci saflara gelmesini destekliyordu. O kadrolar harcanmamalıydı. Suçlusu mu?

Bilen Yoldaş'ın önsözünün ardından, "TKP'nin Genç Savaşçıların Zorunlu Bir Eki" geliyor. Bunu yazmamı Yoldaşımız özel olarak istemişti.

Savaş Yolu, uzun bir "zorunlu" likidasyon dönemi ardından Partimizin ilk kez üye olanaklarıyla kurduğu kendi illegal matbaasında bastığı ilk kitaptı. 1973 atılımının ürünüydü. Sonraki yanlışları, ya da bir yanında belki hep taşıdığı yanlışlar bir yana, 1973 atılımı, TKP'nin yeniden ülke çapında ayağa kalkması, ülke çapında güç olması en başta ve her şeyden önce bilen Yoldaş'la bağlıdır. Yalnızca bu yaptığıyla bile parti tarihimizin büyük liderlerindendir.

Savaş Yolu, TKP tarihinin belli kesitlerini, bir tarih kitabı sıkıcılığı

içinde değil, Nazım Hikmet Yoldaşın da dediği gibi, en ileri bir edebiyat ürünü olarak sunan bir kitaptır. Bu yönüyle de son derece değerli ve hiçbir zaman eskimeyecek bir yapıttır.

Öyleyse, Nazım Hikmet Yoldaş'ın ilk baskıya (1951) önsözünün son cümlesini biraz değiştirerek hep birlikte söyleyelim;

Bizler, Üstünel'in bu kitabıyla, Türkiye Komünist Partisi'nin üyeleri, yurtseverler ve proleter enternasyonalistleri olarak övünüyoruz! ●

Ocak 1997

"Susurluk Kazası" ile ortalığa saçılan "fas, ist-devlet-mafya" işbirliğini örtbas edemeyecekler

TÜRKİYE HALKI ENSELERİNDEDİR

Üç Kasım'da Susurluk'ta meydana gelen trafik kazasıyla ortaya çıkan "faşist-devlet-mafya" ilişkileri artık 8-12 yaş grubundaki çocukların bile gündemini işgal etmekte ve devlete karşı müthiş bir güvensizlik temelinde halkın tepkisi yoğunlaşmaktadır.

Bu olayda -hakkını vermek lazım-basın iyi iş çıkardı. Eksik bıraktığı bir nokta vardı, o da sınıf boyutuydu. Ama o da halkımız tarafından açığa çıkarılmaya başlandı.

Faşist-devlet-mafya işbirliği elbette yeni bir durum değildi. Olan sadece, bu şekilde gelişen burjuva devletin artık kendini saklayamaz bir duruma gelerek, bütün "kirli çamaşırlarının" halkın önüne çıkmasından ibaretti.

Öncesi çok eskidir

İttihat ve Terakki döneminin, "teşkilat mahsusası", günümüzdeki "kontrgerillaların", "Jitemlerin", "gladioların" ilk örnekleri sayılabilir. Bütçesi, Harbiye Nezaretinin örtülü ödeneğinden ve Alman askeri misyonundan gelen paralarla oluşturulan (ve ajans sayısı 1916'da 30.000 kişiye ulaşan) bu gizli örgütün görevi, Pan İslamizm-Pantürkizm amaçlarına ulaşma ve bu amaçla içerde "yıkıcı etkinlikler" ve "ayrılıkçı hareketlerle" mücadele, dışarıda ise Rusya ve İslami bölgelerde ayaklanmalar çıkarmak, İngiliz-Fransız sömürgelerinde örgütlenme vb.dir. Türk-İslam sentezi diye adlandırılan ideolojinin ilk vurucu örgütü, "Teşkilat-ı Mahsusa" bu amaçlarını gerçekleştirirken, toplumun lümpen kesimlerini kullanmıştır. Bu lümpen kesimlerin önemli bir kesimi hatta tamamı çeşitli suçlardan hüküm giymiş mahkumlardan oluşmaktaydı.

"İttihat ve Terakki Partisi'nin sivil önderlerinden Ahmet Rıza Bey'in, 'Teşkilat-ı Mahsusa kitaları' diye adlandırılan birliklere yönelttiği, 'katiller ve caniler orduda bulunmalıdır' eleştirisine, Harbiye Nezareti ordu dairesi Reis Vekili Behiç (Erkin) Bey, bu mahkumlardan büyük bir kısmının orduya değil de, 'Teşkilat-ı Mahsusa' emrine verildiklerini bu bakımdan kışladaki askerlerin ahlakını bozmalarının mümkün olmadığını söylemektedir." (S.Parlar, Osmanlıdan Günümüze Gizli Devlet, Spartaküs Yayınları)

Finansman kaynaklarına baktığımızda Alman emperyalizminin desteğini görüyoruz. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşının hesapları içinde müttefik devletlerin kirli savaşları finanse etme gereğinden kaynaklanmaktaydı. Bugün ise Amerikan em-

peryalizminin çıkarına uygun olduğu için kirli sonuçlara kirli yöntemlerle ulaşmak için kirli savaşlar kirli paralarla finanse edilmektedir. Kirli amaçlara kirli yöntemlerle ulaşılır.

Dünya emperyalizminin katliam örgütü Gladio ve Türkiye uzantısı

Devletler tarafından beslenen ve Gladio operasyonu diye adlandırılan bu kanlı örgüt 1944 yılında SSCB'nin ve Doğu Avrupa ülkelerinin Avrupa'daki ilerlemesini önlemek amacıyla "cephe gerisi" hareket niteliğiyle kuruldu. Gladya-törlerin çalışma sahası olarak NATO ülkeleri ve diğer tarafsız ülkeler belirlendi. Orta Doğu ve Türkiye'den İsveç'e ve Güney Amerika'dan Uzak Doğuya kadar olası bir sosyalist devrimi önlemek için çalışmaya başladılar. Gladio'nun ilk operasyonları, eski Nazilerin cezaevlerinden kaçırılmalarını ve örgüte kazanılmalarını içeriyordu. Bu operasyonlardan biri de Belçika'nın Arden ormanlarında gerçekleştirildi. Bu operasyonda içeriğini anlamak için beyin takımına dikkatli bakmak gerekir. P2'nin arkasındaki beyin Licio Gelli, Vatikan haber alma teşkilatı başkanı. Belçikalı rahip Felix Marlion, Alman SS teşkilatının yönetim kadrolarından Otto Skorzeny ve James Jesus Engleton.

1980'li yılların sonuna kadar bu kanlı örgüt hakkında pek birşey bilinmiyordu. 1980'li yılların sonlarına doğru Avrupa Gladio rezaletleriyle sallanınca ortaya çıktı. Halen de bu kanlı örgütün eylemleri tam olarak bilinmemektedir. Bilinenler arasında Belçikalı komünist lider Lahaut'un, İtalya başbakanı Aldo Moro'nun, İtalyan banker Roberto Calvi'nin, İsveç başbakanı Olaf Palme'nin öldürülmesi. Herşey 1990 Kasım ayında İtalya başbakanı Giulio Andreotti'nin 1958'den itibaren İtalya'da faaliyet gösteren bir teşkilat olduğunu itiraf etmesiyle başladı. Bu itirafı başta İtalya olmak üzere Avrupa'nın bir çok ülkesinde sormular açılınca da birçok ülkede bu tip faaliyetler gösteren "sol karşıtı örgütler olduğu" ortaya çıktı. Yunanistan'daki 1967 Albaylar darbesinde özel eğitimli CIA ajanlarının etkin rol oynadığı ortaya çıktı. İskandinav'da 1973'de CIA başkanı olan William Colby tarafından bir örgüt kurulduğu öğrenildi. 1985 yılında İsviçre'de P26 isimli bir örgüt kuruldu. P26 bünyesinde 400 ajanın yanı sıra çok gelişmiş silah sistemleri de bulunuyordu. Fransa'da Cellio(?) adlı örgüt bu olayların açığa çıkmasından sonra feshedildi. Daha dünyanın bir çok ülkesinden örnekler

verilebilir.

Türkiye'de bu örgüt (...) Dairesi "Kontrgerilla" adıyla duyuldu. Faşist MHP kadrolarının bu örgütün içinde planlı, sistemli katliamlarda kullanıldığı ortaya çıktı. Devlet tarafından beslenen bu faşist katiller giderek devlet içinde üst düzeyde kadrolaştılar. Devlet destekli faşist katiller 1970'li yıllardan bugüne kitle katliamları ve bilim adamı, sanatçı ve yazar kıyımlarını da içeren sayısız cinayetlerin faileri olarak geldiler.

1 Şubat 1979'da Abdi İpekçi katledildi. Faileri bulunamadı! Bulunanlar da devlet-faşist işbirliği içinde cezaevinden kaçırıldı. Prof. Dr. Ümit Doğanay 20 Kasım 1979 günü katledildi. Yakalanan katillerden biri itirafçı oldu. Bu kişi faşist örgütlenmenin beyin kadrolarından olan Alaaddin Çakıcı'nın sağ kolu iken çıkar çatışmaları nedeniyle Çakıcı tarafından öldürülen Nurullah Tevfik Ağansoy'du. Bu katil, devlet tarafından korunmuştu. Prof. Cavit Orhan Tütengil 7 Aralık 1979'da otobüs durağında katledildi. Doç. Dr. Bedrettin Cömert, Prof. Dr. Bedri Karafakioğlu, Savcı Doğan Öz, Disk Genel Başkanı Kemal Türkler.

Toplu katliamlar

16 Mart 1978 günü saat 13.30 sıralarında İstanbul Üniversitesi'nden ayrılan yüzlerce sol görüşlü öğrenci Eczacılar Fakültesi önüne geldiklerinde üzerlerine güçlü bir bomba atıldı, sonra da panik içinde kaçışanlara çevrede pusu kuran katiller kurşun yağdırdı. Toplu katliam 7 genç insanın canını aldı, onlarcası sakat kaldı. Bu katliamın sanıklarından birinin ailesi açıklama yaparak oğulları ile birlikte eski polis memuru Mustafa Doğan tarafından bu katliamın gerçekleştirildiğini açıkladı. Ankara Bahçelievler'de TİP üyesi 7 gencin oturduğu eve 9 Ekim 1978 akşamı baskın yapan 3 faşist, gençlerden 5'ini evin içinde, ikisini de götürdükleri Eskişehir yolu üzerinde katlettiler. Susurluk'ta ölen faşist Abdullah Çatlı bu katliamın sanığı olarak 16 yıldır aranıyordu. 10 Ağustos 1978'de Ankara Balgat'ta 4 kahve aynı kişilerce otomatik tüfeklerle tarandı. Katliamda 9 kişi yaşamını yitirdi, 12 kişi de yaralandı.

Sivas, Maraş ve Çorum katliamlarını zaten herkes biliyor. Burjuva sınıfının devleti için savaştıklarını belirten faşistlerden, devletin başında olan kişiler desteğini esirgemiştir. Şimdilerde demokrasi havarisi kesilen dönemin başbakanı Süleyman Demirel'in tarihe geçen, "bana milliyetçiler cinayet işliyor dedirtemezsiniz" sözü bu desteğin siyasi

boyutuydu. Faşist-devlet işbirliği defalarca kanıtlanmıştır. 16 Mart katliamını soruşturmakla görevlendirilen komiser Günay Uslu yaptığı çeşitli açıklamalarla soruşturma sırasında çok yönlü baskı gördüğünü ifade etmişti. Bu tür olayları soruşturan dönemin Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul ise 28 Eylül 1979'da öldürülmüştü. MHP genel başkanı Türkeş 391 sanıklı MHP davasında Cevat Yurdakul cinayetini azmettirmekten yargılanmıştı.

Herkes biliyor ki, faşist katiller, devlet desteği ve korumasıyla katliamların içinden geldiler. Ülkemizde binlerce devrimci insan gözaltında kayboldu, katledildi. Bununla da yetinilmedi, bir çok aydın katledildi. Katilleri bulunamadı, deliller yokedildi. Bunların hepsi faşist-devlet işbirliği ile sistemli olarak yapıldı. Bu kirli işlerin finansmanı da yine kirli yollardan (çek-senet tahsilatı, uluslararası uyuşturucu faaliyeti vb.) karşılandı.

Bosna'dan Bulgaristan'a oradan Kafkas Cumhuriyetlerine ve hatta Çin Seddi'ne kadar bu örgüt bir çok işler tertipledi. Son örnek Azerbaycan devlet başkanı Haydar Aliyev'e karşı-darbe girişimini örgütlemiş olmalarıdır. Bu faşist katliam örgütü halkları birbirine düşman edip yayılmacı, ırkçı, faşist ideolojilerinin mantıksal sonucuna ulaşmak için her türlü iğrenç işleri beceriyorlardı.

Gizli Devlet ve MGK (Milli Güvenlik Kurulu)

Hepimizin bildiği gibi, devlet mekanizması içinde devletin güvenlik sorunlarını ve kirli savaştaki stratejisini belirleyen bir kurul vardır.

Bu kurul genel kurmay başkanı, kuvvet komutanları, cumhurbaşkanı, başbakan, içişleri bakanı, kısaca devletin tepesinde bulunan yöneticilerden oluşmaktadır.

1992 yılında başlarında MGK Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşta strateji değişikliğine gitti. Bu değişikliğin ardından Kürt halkını katletme, köy boşaltmalar vb. daha belirgin bir şekilde görülmeye başlandı. 1992'nin sonlarında bu strateji değişikliği MGK'nin gündemine bir kez daha geldi. Konu bu kirli savaşta kullanılmak için özel örgütün kurulmasını içeriyordu. Bu kurulacak örgütün şeması ve bu organizasyonda görev alacak kişilerin isimleri belirlendi. Abdullah Çatlı ve arkadaşları, Özel Tim'den seçilmiş bazı polisler ve özel eğitimli askerleri yer alıyordu. Bu organizasyonda yer alan kişiler konusunda Özal ve Bitlis devletin resmi olmayan kişilerle işbirliğine giderek iş görmesine

MGK TOPLANTISIYLA HEDEFLenen NE?

Şeriat, Ordu ile değil, işçi ve emekçi halkın gücü ile defedilecektir!

karşı çıkıyorlardı.

Burada bir parantez açalım. Özal, burjuva sınıf çıkarı açısından ileriye gören bir politikacıydı. Özal ve Bitlis bu organizasyona karşı değillerdi. Karşı oldukları nokta bu organizasyonda yer alacak kişilerin tanınmış faşistlerden olmasıydı. Çünkü bir gün açığa çıkarsa bunun hesabını vermek çok ağır olurdu. Onun için böyle bir organizasyon olsun ama, tanınmamış, faşist çetelerden oluşsun istiyorlardı.

Bu olaydan sonra Özal da, Bitlis de öldüler. Her zaman MİT'e ilişkin açıklama ya da konuşma yapmak gerekince ne tesadüftür ki (!) üzerine vazife alan Doğu Perinçek bu konuda şu açıklamaları getirdi:

“Eşref Bitlis, Çekiç Güç’ün Türkiye aleyhindeki faaliyetlerini saptamış, gıda yardımı adı altında PKK’ya gönderilen silahları da yakalamıştı. Çekiç gücü hakkında iki kez rapor hazırlayıp genel kurmaya gönderen Bitlis, özel harp uzmanı ABD’li subayları da Jandarma genel komutanlığından attı. ABD’li casusların Kuzey Irak’a girişlerini de engelledi. Körfez Savaşı sırasında ABD’nin Türkiye üzerinden ikinci cepheyi açma planını öğrenip genel kurmay ve Cumhurbaşkanı’na bildirdi. Özal da bu raporları ABD başkanı Bush’a ilettili. Bu nedenle Bitlis’in ortadan kaldırılmasına 4 kişilik ABD’li komutan heyeti karar verdi. Genel Kurmay istihbaratınca saptanan 4 kişilik heyette, Çekiç Güç Kuzey Irak’taki komutanı Albay Naab ve Albay Wilson da bulunuyordu. ABD’li komutanların kararını da özel harpçi Türk subayları icra etti.”

Perinçek’e göre JİTEM grup komutanı Binbaşı Cem Ersever liderliğindeki bir grup subay, Bitlis uçağının motoruna sabotaj düzenledi. Daha sonra Ersever ve sabotajı gerçekleştiren ekibini, Abdullah Çatlı ekibi tarafından çok şey biliyorlar gerekçesiyle atış alanında sorgulayıp öldürdüler. Özal’ın ölümüne gelince. Kanıtlanmış birşey yok ama diğer ülkelerdeki devlet başkanlarının Gladio tarafından öldürülmelerine ve emperyalizmin dünya genelindeki organizasyonuna baktığımız zaman bu olasılık çok güçlü olmaktadır.

Bugün yaşadığımız gerçekler aslında yeni değildir. Bunları tanıyan tabanın sayısı gittikçe genişliyor artık. Emekçi halkımız tertemizdir, kirli olan burjuva siyasetidir, onların düzenidir. Susurluk kazasıyla ortalığa dökülenlerden burjuvazi kurtulamayacaktır. Türkiye halkı enselerindedir. Halkımız kendi örgütlenmeleriyle, meclisleriyle iktidarı almaya gözünü dikmelidir. Başka yolu yok: Tek Yol İleri Demokratik Halk Devrimi! Ya sosyalizm, ya ölüm! ●

Güneş YANMAZ

Burjuvazi bunalımda. İdare edemiyor. Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Halk ayakta. Hergün, kıpır kıpır yeni yaratıcı eylemler bulup yaratıyor. Eylemler halklaşıyor. Her yaştan insanla eylemler zenginleşiyor. Artık eylemler de, eskiden yoğun olarak uygulanan fazla devrimci enerjiyi de gerektirmiyor. Nesnel durum (devrimci durum), yığınları hergün farklı farklı olaylarda, farklı eylem şekilleriyle biraraya getiriyor. Burjuvazi bunalımın farkında (zaten bunalımı yaratan kendisi), yaklaşan devrimi boğmaya, bunun tedbirlerini almaya çalışıyor. Devlet içinde kurduğu bütün özel örgütlenmeler, Özel Tim’ler, Çatlı-Bucak-Kocadağ ilişkileri bilinen bilinmeyen yönleriyle devrimi önleme gayretleri ve örgütleridir.

Sınıf savaşımı önceleri satranç oyunu gibi başlar. Taraflar stresli bir şekilde, soğukkanlılığı ve ustalığı bırakmadan ileri dönük tek tek hamlelerle hareket ederler. Önemli olan, oyunu kazanmaktır. Mat olmamaktır. Kimse yenilmek için satrançın karşısına geçmez. Önemli taşlar geride tutulur veya akıllı bir şekilde oyuna sürülür. ‘Şah’ korunur, ‘Vezir’ ise en hayati koşullarda saldırır veya ‘Şah’ı korur.

Devlet böyle yapıyor. Tehlikeyi gördüğü devrimci hareketlere karşı özel yapıları devlet kurdu ve yönetti. Devrimci durum, nesnelliği gereği farklı farklı yerlerde patlayacaktı. Susurluk olayı, yığınların gözünde için için süren çatışmaları ve devletin gerçek yüzünü en geri düzeyde, sıradan insanların bile anlayabileceği bir şekilde ortaya çıkardı. Susurluk ile birlikte sınıflar kavgası daha da netleşti. Her iki sınıf da kimlikleriyle birlikte sınıf savaşımı sahnesine çıktı. Devlet, olayı örtbas etmek istiyor. Çünkü olayın özü ‘devlettir’. Susurluk ‘kaza’sıyla devlet satrançta önemli bir hamle kaybetti. Halk güçleri devletin gerçek yüzünü görece bilinçte ve mücadele ruhunda büyük bir yükselme kazanmış oldu. Halkımızın basından, gözüyle de gördüğü binlerce olay, faili meçhul cinayetler, rüşvetler, uyuşturucu ticareti..., siyasal İslama dayalı karanlık şeriatçı kalkışma... Zaman kazanmak, Susurluk’u örtme girişimleri ve sözde soruşturma komisyonunun aldatmaca gayretleri halkın gözünden kaçmıyor. MİT Müsteşarı ifadesinde açıkça, “her şeyi söylemek zorunda değilim, bazı şeyler devlet sırrıdır” diyebiliyor.

Tüm bunlar halkımızın kafasında ‘Susurluk devlettir, çeteler devlettir. Devlet de zenginlerin çetesidir’ görüşünü netleştirdi. Geniş emekçi ve aydın kesimleri aktif mücadeleye,

adalet aramaya, sorgulamaya ve hesap sormaya itti. Yavaş hamlelerle ve soğukkanlı bir şekilde ilerleyen satranç oyunu susurluk olayıyla dama oyununa dönüşüverdi. İşçi sınıfının elindeki damaya çıkmak için almış olduğu taşlar, en usta en koca elli proleterin eline sığmayacak kadar artı ve pazı dama taşları elden yine düşüverdi.

Burjuvazi de dinamik sınıf, yıllardan beri devlet yönetiyor. İşçi sınıfının, komünistlerin, devrimcilerin damaya çıkmasını önlemek için kaliteli sınıf düşmanı-sahtekar en tepe yöneticiler de başta olmak üzere, derhal tedbirler geliştirmeye çalıştılar. Halkın, Susurluk olaylarının arkasında başlayan ve giderek yığınsallaşan ve coşkulu hale gelen devletten, şeriatan, faşistlerden hesap soran mücadele ruhunu, yalnızca şeriat karşı-yönde geliştirmek için MGK toplayıp halka ve aydınlara karşı şirin gözükmeye çalışıyorlar.

MGK’nın, ülkenin içinde bulunduğu durumu-şeriatla ilgili son gelişmeleri, Sincan-Taksim-cami-türban-hacca kara yoluyla gidilmesi gibi olayları öne çıkarak bir yandan gözden düşen orduyu halkın gözünde yüceltmeye çalışarak, faşizmin ordu eliyle getirilebilmesinin de psikolojik zeminini oluşturmaya çalışıyor. Siz kimi kandırıyorsunuz, zenginlerin MGK temsilcileri? Şeriatın bu şekilde güçlenişini kim sağladı? “Silahlı Kuvvetler laikliğin temsilcisidir” deniyor. Peki, devlet laik mi? Devlet ile din, din ile eğitim birbirinden ayrı mı? “Din kültürü dersinin zorunlu kılınması...”nın anayasada yer alması, laiklik ilkesini zedelemeyi mi? Dünyanın hangi ülkesinde anayasa ile ders programı

yapılmıştır. Din dersinin anayasa ile zorunluluk altına alındığı bir ülkede siz kimi kandırıyorsunuz. Şimdi de yaklaşan devrimi sahtekar bir şekilde ve ikiye bölme laik edalarla, halkın devlete karşı yükselen öfkesini şeriat karşıtlığıyla sınırlandırarak, devrimi ordu ve faşistler eliyle ezmenin senaryolarını hazırlıyorsunuz.

Halkımız ordu eliyle getirilen 12 Mart ve 12 Eylül faşizmlerini görmüştür. Orduyu da bu deneylerle çok iyi tanımıştır. Susurluk olayı ve benzer olaylarda halkımız devlete ve devletin sömürücüleri koruma organları olan orduya ve polise güvenmemektedir. Sevmemektedir. Öfke duymaktadır. Ayrıca şeriat ve şeriat eliyle getirilmeye çalışılacak olan islami siyasal harekete ve faşizme karşı da kimseye ihtiyaç duymadan dövüşecek kararlılıktadır.

Ülkemizde gerçek laik bir düzeni, ancak ve ancak toplumsal çıkarı baz alan, yalancılıktan ve sahtekarlıktan uzak bir şekilde, emekçi halkımız yerine getirecektir. Son MGK toplantısı çıkmaz içinde olan tekeli sermayenin, burjuvazinin halkın gittikçe yükselen devrimci mücadelesini engellemek için, bir yandan RP’ye gözdağı verirken, ordu eliyle getirilmek istenen faşizmin koşullarını oluşturmaya da çalışıyor.

Bu ortamı ancak işçi sınıfı düzeltir. Kurtuluşumuz için söylenecek tek sözcük de, Devrimdir. ●

Rifat YORULMAZ

GAZİ ŞEHİTLERİ ONURUMUZDUR!

KARANLIĞA KARŞI GAZİ'DE YÜRÜYELİM

12 Mart 1995 akşamı faşist-şeriatçı katiller Gazi Mahallesine saldırdılar. Gaspettikleri taksilerden çoğunluğu işçi, emekçi ve Alevi, Kürt olan insanlarımızın olduğu dört kahvehaneyi taradılar. İki kişi öldü 30'a yakını yaralandı. Gazi katliamı, bugün Susurluk kazasıyla iyice açığa çıkan katil-siyasetçi-devlet işbirliğinin eylemiydi. Gazi halkına kurşun sıkırlar devlet destekli çetelerdir. Saldırıların ardından oluşturulan Gazi barikatına karşı polis aldıkları tutum halk düşmanı geleneklerinin devamıdır. Katiller; yalnızca iki girişi olan Gazi Mahallesinden polisin göz yumması sonucu kaçmışlardır. Gazi'de halk ayaklanarak tepkisini göstermiş, şehitlerine sahip çıkmıştır. Polis ise bu halkın üzerine ateş açmış, yaraladıkları, öldürdükleri insanlarımızın yanı başlarına gelecek faşist kurt işareti yapmışlardır. Polis kurşunları 2 ölünün yanına 29 şehit ve yüzlerce yaralıyı eklemiştir.

Bütün bu olanları devlet her zamanki gibi "provakatörlük, dış mihraklar var" gibi yalanlarıyla saklamaya çalışırken burjuva basını da yalanların yayıncılığı görevini yine sürdürmüştür. Bülent Ecevit gibileri daha da ileri giderek "...olayları yapanlar önce kahvehaneleri tarayıp, sonra da, daha önce hazırladıkları sopa ve pankartlarla karakola saldırmış olamazlar mı?" demiştir. Binlerce insanımızın katil saldırılar karşısında ayaklanmasını

burjuvazi yalanlarıyla ve hayalleriyle kendi başarısız yerel karşı devrimci saldırıların halkı sindiremediğini saklamaya uğraşmıştır.

Gazi'de olanların ardındaki gerçek, karşı-devrim güçlerinin işçi-emekçi ve Alevi-Kürt halkına saldırmasıdır. Karşı-devrimci kalkışmaya, Gazi Halkının şehitler vererek, ayaklanarak cevap vermesidir. Karşı-devrimci saldırıyı geri püskürtmesidir.

Başta Gazi'de yaşayanlar olmak

üzere Türkiye halkı olayların başından sonuna gerçek dostlarını da, sahte dostlarını da gördü. Solcu geçinen birçok Alevi kurumlarının ve Alevi yazarlarının devletle halkı nasıl uzlaştırmaya çalıştıkları ortadır. Gazi ayaklanmasına katılmayıp dışarıdan burjuvazinin açıklamalarına benzer bir biçimde halkı "sakin" olmaya, sinmeye çağırdılar. Gerçek dostlarını Alevi toplumu yanında gördü, bugün de şehitlerin anılmasının 2. yıldönümünde de görecektir.

Alevi toplumuna saldırılar bugün de devam ediyor. Adalet bakanı Şevket KAZAN mum söndürmeyi "Alevi geleneği" olarak bildiğini söyledi. Binlerce yıldır Alevi toplumuna atılan iftiralar ve söylenen yalanlar Şevket KAZAN'ın da şeriatçı kafasına girmiş ki sakınmadan bunu söyleyebildi. Şeriatçı RP'li bakanın da bu saldırısı artık eskisi gibi yaşamaya hiç de niyeti olmayan halkımızın büyük tepkilerine yol açtı ve eylemlilikler kendi içinde bir sıçrama yaşadı.

Devlet içindeki çetelere, ve kirlenmiş siyasete karşı halkımızın "Aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi yalnızca ışık söndürmeyle kalmamış, sokağa dökülmemiştir. Toplum temiz olduğunu ve temiz siyasetin de ancak kendisinin iktidara gelmesiyle olacağını vurgulamaktadır. Binlerce-onbinlerce insan her gece yürümekte ve "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek.", "Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın.", "Çeteler Mezara, Halk İktidara." diye sloganlar atmaktadır.

12 Mart 1995 Gazi katliamının 2. yıldönümünde bu sloganlar daha gür bir sesle ve yığınsal olarak haykırılacak. Devlet ve çeteler bir de Gazi şehitleri için hesap verecekler.

*Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Gazi'nin Hesabını Soracağız!*

Murat ULAŞIR

Çeteler mezara halk iktidara!

Basına ve Kamuoyuna

Sistemin yaygınlaştırdığı, kurumlaştırdığı gericilik, ırkçılık ve çetecilik politikaları "Susurluk"la birlikte açığa çıkmıştır.

3 Kasım'da kamyon tarafından çarpılan mercedesten çıkan sadece bir çete değildir; ortaya çıkan kirlilikli savaş makinasıdır, kontrgerilla makinasıdır.

Sokakta, evde, meydanlarda, cezavlerinde, şehirlerde, köylerde ve dağda onbinlerce Kürt ve Türk insanı, emekçi genci, kadını, çocuğu, aydını katledenlerdir.

Sistem, yönettiği ve yürüttüğü bu katliamlarını siyasi polis, özel tim, korucular, JİTEM aracılığıyla yapıyor. Son 12 yılda 20 bini aşkın insandan 3 bini yargısız infazla, kaçırılarak ve kaybedilerek katledildi.

Bu halk düşmanları devletin en üst

düzey bürokratları tarafından kahrman ilan edilip "Devlet adına kurşun sıkırlar da, yiyecek de kahramandır" denerek onurlandırılmışlardır. Bu kazadan sonra halkın, işçinin-emekçinin hesap sormak için ülkenin dört bir yanında, yüzünü aşkın kişinin katılımıyla, mitinglerle protesto edilmiştir.

Halk mücadelesi karşısında paniğe kapılan devlet şaşırılmış durumdadır. Mafya, siyaset, kontrgerilla ile açığa çıkan devlet sadece Ağar, Bucak ve bazı polis şeflerini açığa alarak işten sıyrılmaya çalışıyor. Ama biliyoruz ki, sorun sistemin ta kendisidir.

Devlet ikiyüzlülüğünü memuru silahlı-silahsız diye ayırarak göstermiştir. Eli silahlı memurlarına %70 zam verirken, emekçi memuru %30'la cezalandırmıştır.

Yükselen işçi sınıfının ve emekçi halkın muhalefetini bastırabilmek için Koç'un naaşının bulunmasıyla,

Sabancı suikastinin faalinin açığa çıkarılması, Kıbrıs sorunu ve Fadime Şahin gibi suni yöntemlerle Susurluk kapatılmaya çalışılıyor. Kapatılmaya çalışılmakla birlikte yapılmak istenen, emekçilerin politize olmaya dönük hareketlerinin tespitiyle birlikte bir idolojisiyleştirme, merkeze çekme, uçları budama operasyonudur. Ve bugün öylesine aleni bir şekilde ortaya çıkan suçlarını kapatmayı yine o pis çirkin yüzleriyle insan onurunu ayaklar altına alarak yapıyorlar. Müslüm Gündüz ve Gündüz gibiler de bu binbir suratlı düzenin kirliliğinden biri. Sevgiyi bile kire pasa bulamaktan çekinmeyenler, inancı ve inanmayı rantla dönüştürenler, kadını tıpkı bir mal gibi birbirine ikram edenler, bu gün Susurluk'ta ortaya çıkanların ta kendileridir.

Biz işçi, emekçi, yurtsever güçler olarak Fadime Şahin'le kapatılmaya

çalışılan pisliklere karşı "Susmak onaylamaktır" diyor, herkesi örgütlü olarak sesini duyurmaya; Çillerlerden, Ağarlardan, Erbakanlardan, bizleri sömürerek geçinen tüm asaklara karşı sonuna kadar mücadele edip, yargılamaya davet ediyoruz.

* Susma-sustukça sıra sana gelecek.

* Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye hayır.

* Susurluk'taki devletten hesap soralım.

* Çeteler mezara halk iktidara.

* Yaşasın halkların kardeşliği.

* Sokağa, eyleme, genel greve, genel direnişe.

HADEP, EMEK PARTİSİ, SİP, ALİNERİ, KERVAN, ATILIM, KURTULUŞ, EKB, ÇED-DER ve SES, TÜMBELSEN, EĞİTİM-SEN, ENERJİ YAPIYOL SEN
Kocaeli Şubeleri

TOPLU SÖZLEŞMELER VE GREVLER DÖNEMİNE HAZIRLANALIM

Arkadaşlarımız grevlerin içinde olmalı, grevleri yönetecek güce ulaşmalı, fabrikaları kale yapmalıdır.

Lenin'in 1899 yılında kaleme almış olduğu "Grevler Üstüne" makalesi, bugün de ders almak isteyen komünistlere çok şey öğretiyor. Polisan grevinden ders alan ve bu deneyimleri yazan arkadaşın yazısı güzel bir örnektir. Hareketimizin işçileşmesi, fabrikaların kalemiz olması için birçok bölgedeki arkadaşların deneyimlerini, fabrikalardaki doğru-yanlış çalışma örneklerini yazmasında, hareketimiz açısından büyük yarar vardır.

Lenin, adı geçen makalede şöyle diyor:

"İşçi sınıfı için grevlerin (ya da işi durdurmaların) önemi nedir? Bu soruya cevap vermek için, önce grevler üstüne tam bir görüşe sahip olmalıyız. Gördüğümüz gibi, bir işçinin ücreti işverenle işçi arasındaki bir anlaşmayla saptanır ve eğer bu koşullarda tek başına işçi tümüyle güçsüz ise, işçilerin talepleri için birlikte savaşmaları gereği açıktır. İşçiler ya işverenlerin ücretleri düşürmesini önlemek, ya da daha yüksek ücret elde etmek için grevler düzenlemek zorundadırlar." (Lenin, Sendikalar Üzerine -K.Marks, F.Engels, V.I.Lenin, Bilim Yayınları, agm, s.162)

Aynı makaleden bir alıntı daha yaparak yazıya devam etmek istiyoruz.

"Bununla birlikte, kapitalist toplumun kendi yapısından doğan grevler, işçi sınıfının bu toplum düzenine karşı mücadelesinin başlangıcını ifade eder. Zengin kapitalistler, mülksüz işçilerle birey olarak karşı

karşıya geldiklerinde, bu, işçilerin tam köleleştirilmeleri anlamına gelir. Fakat bu mülksüz işçiler birleştiklerinde durum değişir. Eğer kapitalistler, işgüçlerini kapitalistlere ait araçlara ve maddelere uygulamaya ve yeni zenginlik yaratmaya gönüllü işçiler bulamazlarsa, yarar sağlayabilecekleri bir zenginlikleri yok demektir. İşçiler, kapitalistlerle bireysel temeller üzerinde uğraşmak zorunda kaldıkları sürece bir ekmek kabuğu elde edebilmek için sürekli olarak, gerçek köleler olarak kalırlar. Fakat taleplerini birlikte ortaya koydukları ve para torbalarına boyun eğmeyi reddettikleri zaman kölelikten çıkmış olurlar, insan olurlar, emeklerinin, yalnız bir avuç çalışmayan adamın zenginleşmesine değil, çalışanların da insanca yaşayabilmesine hizmet etmesini isterler. Köleler, efendi olmak yolundaki taleplerini ileri sürmeye başlarlar, toprak ağalarının ve kapitalistlerin istekleri gibi değil, çalışan insanların kendi istekleri gibi çalışmayı ve yaşamayı isterler. Öyleyse grevler, kapitalistlere her zaman korku verir, çünkü onların egemenliklerini tehdite başlar. Bir Alman işçi şarkısı işçi sınıfı için, 'eğer güçlü kolun isterse bütün çarklar durur', der. Ve gerçekten de bu böyledir." (Agy, s.163-164)

Lenin'in yukarıda söylediği gibi grevler işçilerin sömürücülere karşı mücadelesinin, giderek de yükselcek olan mücadelenin ve fırtınanın başlangıcıdır. Gerek Rusya'daki 1905 grevleri, gerekse 1912 yılı ve sonrasında grevler, ekonomik içerikli grevler ülkenin içinde bulunduğu siyasal ortam ve devrimci durum

koşullarına göre hızla siyasallaşmış ve iktidarın alınmasına doğru yönelmiştir. Komünistler ve komünist partisi için grevler her zaman önemlidir ve önemli olmak zorundadır. Barışçı dönemdeki grevle, devrimci durumdaki grevler ve komünist partisinin bu grevlerdeki tutumu çok farklıdır. Barışçı dönemde grev tek tek fabrikalarda ve fabrikalar topluluğunda işçilerin zenginlere karşı embriyonik sınıf savaşımı olmakla birlikte, aynı zamanda bir yerlerde uzlaştıkları kavgalardır. Sonuçta bir yerlerde buluşurlar. Birleşmenin nerede, nasıl olacağı, o günkü nesnel koşullarla birlikte doğru siyasal önderlikle de bağlıdır. Fakat devrimci durum koşullarındaki grevlerin durumu ise yukarıda söylediğimiz koşullarda noktalanmayabilir. Grevlerin seyri hızla siyasallaşır ve siyasal iktidarı hedefleyen genel grevlere, büyük mitinglere, güçlü sokak çatışmalarına dönüşebilir. Bu nesnellik hareketimiz tarafından görülmüş, siyasal taktikler ve sloganlar bu temelde sınıfa ulaştırılmıştır. Bugünün temel sloganı, yaklaşan grevler ve sınıf savaşımı arifesindeki, "işçiler silahlanın, devrime hazırlanın" dır.

Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Burjuvazi bugüne kadar yaşamadığı derinlikte bir krizi yaşıyor. Krizi daha da derinleştirecek, devrimci durumu devrime olgunlaştıracak olan toplu sözleşme ve grevler dönemi yaklaşıyor. Kuvvetli bir fırtına yaklaşıyor. İşçi sınıfı devrimcileri olarak üzerimize büyük görevler düşüyor. Komünistler ve komünist yapılar bulunmuş oldukla-

rı fabrikalarda, başlayan sözleşme dönemlerinde her düzeyde enerjik görev almak durumundadırlar. Fabrikalardaki işçi aristokrasisi ve sendika bürokratları dışındaki işçilerle kuvvetli bağlar kurmak durumundadır. İstemleri yüksek tutup, burjuvazinin verebileceği kadarı değil, insanca yaşayacağımız bir ücret düzeyini tutturmayı hedeflemelidirler. Ve toplu sözleşme görüşmelerini ve doğacak grevleri devrime yükseltmeyi hedefleyen çalışmaya coşkuyla atılmalıdırlar. Hareketimizin büyüyeceği, sınıfa önderlik edeceği bir dönemdir. Yeter ki, doğru değerlendirelim. Lenin 1917 yılında yaptığı "1905 Devrimi üzerine Konuşma"da şunu diyor:

"Fakat birkaç ay içinde manzara tümüyle değişti. Yüzlerce devrimci sosyal-demokrat (komünist -K) 'birden' binleri buldu. Binler iki ve üç milyon proleterin önderleri oldular." (Agy. s. 352)

Sınıfla sıkı bağlar kurulmalıdır. Hareketimizin kadrolarını, yoldaşlarımızı semtlere ve fabrikalara yollayın. Gecemizi gündüzümüzü işçilerle birlikte geçirelim. Sınıfın her kavgasında işçilerle olalım, grevlerde işçilerle birlikte grev nöbet çizelgesi yapıp devamlı içlerinde olalım. Zamanlı-zamansız işçilerin yanına giden değil, devamlı işçilerin içinde olan kalıcı örgütler kuralım. Devrimci durum psikolojisini dikkate alarak, fabrikaları hareketimizin kalesi yapmak için haydi fabrikalara, haydi sınıfa, haydi yaklaşan grevlere, haydi grevde devrimi yükseltmeye!

Önder EGEMEN

NASIL BİR SENDİKA, N

Başlıktan da anlaşılacağı gibi, iki ayrı ama aslında birbirine bağlı tartışma konumuz var. Birbirini izleyen aşamalar olarak izleyeceğimiz bu konuları daha iyi sindirmek için bazı temel kavramlardan hareket etmek ve bunların açılımlarını tartışmak daha verimli olacaktır.

Nasıl bir sendika sorusuna yanıt vermeden önce sendika kavramı üzerinde durmak gerekir. Önce Sendikal Birlik tanıtım kitapçığımızdaki hepimizin kabul ettiği sendika tanımıyla işe başlayalım.

Tanım: İşçi sınıfının burjuva demokratik siyasal önyargılarından kurtulmamış en geniş kesimini içeren, sınıfın ekonomik-demokratik haklarını alması için mücadele amacıyla kurulan sınıf örgütlerine SENDİKA denir.

Hepimiz tarafından kabul gören bu tanımlamadaki kavramları, dilerseniz teker teker tartışalım. Buna ilk olarak işçi sınıfıyla, hatta daha da önce sınıf kavramıyla başlayalım:

"Sınıflar, tarihsel olarak belirlenmiş toplumsal üretim sisteminde tuttukları yere, üretim araçlarıyla olan (çoğu durumda hukukta saptanmış ve formüle edilmiş) ilişkilerine, emeğin toplumsal örgütlenmesindeki rollerine ve dolayısıyla toplumsal zenginlikten kullandıkları payın boyutlarına ve bu payı elde etme biçimine göre birbirinden ayrılan büyük gruplardır".

Dikkat edersek tanımda, "toplumsal üretim sisteminde tutulan yer"den sonra getirilen ölçütler, gerçekte bu yeri belirlemenin ölçütleridir. Başka bir deyişle, sınıfları belirleyen temel ölçüt toplumsal üretim sisteminde tuttukları yerdir. Bu yeri belirleyen ölçütler ise şunlardır:

1-Üretim araçlarıyla ilişki, 2-Emeğin toplumsal örgütlenmesindeki rol, 3-Toplumsal zenginlikten kullanılan pay ve bu payı elde etme biçimi.

Bu ölçütleri, bizim içinde yaşadığımız toplumsal üretim sistemi olan kapitalizm çerçevesinde şöyle özetleyebiliriz:

1-Üretim aracı sahibi olunup olunmadığı, 2-Emeğin burjuva örgütlenmesi ücretli emektir.

Yani burada ana sorun, emeği örgütleyen mi, ücretli emekçi olarak örgütlenen mi olduğudur.

3-Sömürücü konumda mı, sömürülen konumda mı olduğu ve toplumsal zenginlikten, hangi konumdan, ne kadar pay alındığı.

Artık bu kadar tanımlamanın ardından şu soruyu sormak gerekiyor. Peki biz kamu çalışanları bu saflaşmada neredeyiz? Kamu çalışanları sendikaları kurulduğundan bu yana çeşitli tanımlamalar ortaya çıkartıldı.

"...Proletarya, (yani) modern işçi sınıfı... ancak iş buldukları sürece yaşayan ve emekleri sermayeyi arttırdığı sürece iş bulan emekçiler sınıfı."

"...Kendilerinin üretim araçları olmayan, yaşayabilmek için işgücünü

satmaya zorlanmış olan, ücretli emekçiler sınıfı, proletarya..."

Bu güzel ve duru anlatımlar, işçi sınıfının burjuvaziye ve küçük burjuvaziye farkını koyuyor. Üretim aracı sahibi olmayan, yaşayabilmek için işgücünü satışa çıkararak ücretli emek örgütlenmesi içinde yer alan ve sömürülerek, toplumsal zenginlikten kendileri güdük bir pay alıp, gerisini burjuvaziye aktarmak zorunda bırakılanlara işçi sınıfı diyoruz.

Gerçekte daha kısa bir özet yapabiliriz. Sıraladığımız üç ölçütü, mantıksal olarak üçünü birden içinde barındıran tek bir ölçüte indirgeyebiliriz. Bu da İŞGÜCÜNÜ SATMAKTIR.

İşgücünü satmak zorunda kalmanın tarihsel koşulu zaten üretim aracı sahipliğini yitirmektir. Öte yandan çok özel bazı durumlar dışında, işgücünü satmak, sömürülmek demektir. Dolayısıyla, işgücünü satmak ölçütü, öteki ölçütleri de içinde barındırmaktadır.

Bu mantıkla bakıldığında, "...işçi sınıfı, işgücünü belli bir ücret karşılığı satanların tümünün temel sınıf çıkarları özdeşir."

Temel sınıf çıkarları özdeş demek, aynı sınıfın parçası demektir. Yani işgücünü satanlar, işçi sınıfıdır demektir.

İşsizler de işgücünü satan kategorisine girer.

Böylece bölümün başında sendika ile ilgili sorduğumuz işçi sınıfı nedir sorusunu, en kısa olarak, toplam işgücü ya da işgücünü satanların tümü diye yanıtlayabiliriz.

Peki o zaman bu kadar uzun tanımlamalardan sonra yalnızca devletin işyerlerinde çalıştığımız için sermaye devletinin bize verdiği adla "memur" muyuz acaba? Bu son çözümlemede kendi birimlerinde çalışan personelini sınıflandırmak amacıyla verdiği bir isimdir. Ama bugünkü yansımasına bakıldığında aslında bir bütün olan Türkiye işçi sınıfını işçiler

ve "memur"lar diye bölerek sınıf hareketini sekteye uğratmaktadır. Bu yapay ayrımın sonuçları tüm emekçiler açısından bakıldığında oldukça ağır olmaktadır. Bu ayrımın ne kadar yapay ve ne kadar sahte bir ayrım olduğunu çok basit bir örnekle açıklayabiliriz: Sözgelimi bir hemşire arkadaşımızı ele alalım. Bugün içinde bulunduğu durum ve çalıştığı kurumun kendisine verdiği ünvanla o bir devlet "memur"udur. Ancak şu ya da bu nedenle bu arkadaşımızın işinden ayrıldığını ve özel sektörde çalışmaya başladığını düşünelim. Yaptığı iş aslında aynı olmasına karşın artık bu arkadaşımız için "memur" demek mümkün müdür? O artık basbayağı hepimizin bildiği, her an işten çıkartılabilecek bir işçidir. Aslında sorunun üzerindeki tül perde sıyrıldığında ortaya arada hiç bir farkın olmadığı çıkacaktır. Ve bu gerçek yalnız hemşireler, yalnız sağlıkçılar için değil, tüm kamu çalışanları için geçerlidir. Yani sınıf savaşımı dediğimiz bu tarihsel saflaşmada biz, sermaye sınıfının karşısında işçi sınıfı olarak çoktan biz istesek de, istemesek de yerimizi almış durumdayız. Yaşam bizleri şu ya da bu şekilde mutlaka ama mutlaka aynı sınıf örgütünün içinde burjuvaziye karşı mücadeleye sokacaktır. Ancak bu gerçeği bir an önce kavramak ve sınıfın birliği yönünde harekete geçmek hepimizin yararınadır.

İşçi sınıfı, işkolları, meslek ayrımlarına göre, gelişen ya da gerileyen sektörlerde çalışmaktan gelen çıkar farklılıklarına göre, tuttuğu birimin özgüllüklerine göre, bölünmeseydi, bu bölünmüşlükler din-mezhep, etnik köken ayrılığıyla, siyasal eğilim farklılığıyla körüklenmeseydi kapitalizm kapitalizm olmazdı. Burada saydığımız tüm çeşitlilikler şu ya da bu ülkede değişik yansımalarla ama mutlaka ortaya çıkmaktadır. Ne yazık ki bu tür farklılaşmalar işçi sınıfına değil, onun

can düşmanı olan ve onun sırtından geçinen burjuvaziye yarıyor. Az önce de söylediğimiz gibi burjuvazinin emekçiler üzerindeki bu hükümrancılığının sürmesi bir yandan da onun içindeki bu tür ayrımları körüklemekle mümkün olacaktır.

Zaten sendika dediğimiz kurumlar da işçiler arasında şu ya da bu şekilde ortaya çıkan ayrımları ortadan kaldırmak için kurulmuştur. İşte bunun içindir ki sendikalar birliğinden başka hiçbir gücü olmayan işçileri en geniş biçimiyle biraraya getirmek için siyasal anlamda ne düşünürse düşünsün herkesi toparlamayı hedeflemelidir.

Üretim örgütlenmesine bakınca, onun da parçalı, eklemli, oynak, krizden krize devinen bir yapısı olduğunu görüyoruz. Bu yüzden işçi sınıfı, üzerinde biçimlendiği üretimin bu nesnel yapısı gereği homojen bir bütün değildir. O halde, bütün bu renklilik, çeşitlilik ve bilinçlerdeki çarpık yansımalarıyla işçileri aynı sınıf potasında birleştiren, yani işçi sınıfını tanımlayan nedir? İşçilerin herbirinin, ücretli kölelik sistemi denilen, aynı toplumsal ilişki içinde, işgücünü ücret karşılığı aynı kapitalist mekanizmaya satıyor olmalarıdır. Bunun mantıksal sonucu, işçinin tek tek, kesim kesim değil, hepsinin birden sınıf olarak sömürülmesidir. Bu olgu işçinin sendikal birliğini sağlamasının temelini verir.

"İşçinin satacak yalnızca işgücü varken, sermaye yoğunlaşmış bir güçtür. Bu nedenle işçinin tek toplumsal gücü onun sayısidir. Bununla birlikte, siyasal güç, bölünmüşlük yüzünden kırıktır. İşçilerin bölünmüşlüğü, parçalanmışlığı onların birbirleriyle kaçınılmaz rekabeti tarafından yaratılır ve sürdürülür.

Sendikalar aslında, kendilerini hiç değilse saf kölelik koşullarının üstüne çıkarabilecek sözleşme koşullarını elde edebilmek için bu rekabeti kaldırmak veya en azından kontrol altına almak üzere işçilerin kendiliğinden girişimleriyle ortaya çıktılar. Dolayısıyla, sendikaların acil hedefi, günlük ihtiyaçlarıyla, sermayenin dur durak bilmeyen saldırılarını engellemeye yönelik uzlaşmalarla yani tek kelimeyle ücret ve çalışma süresi sorunlarıyla sınırlıydı. Sendikaların faaliyeti, yalnızca meşru değil, aynı zamanda gerektirir. Mevcut üretim sistemi sürdükçe onsuz yapılamaz"

Yukarıdaki açıklamalarla hem tanımımızdaki "ekonomik-demokratik haklar" kavramını açıklamış oluyor, hem de ikinci başlığımız olan neden sendikal birlik konusuna geçmiş oluyoruz. Aslında neden "Sendikal Birlik" sorusu da nasıl bir sendika sorusuyla oldukça içiçe bir durumdur. Yukarıda verdiğimiz tanımlarla sendikanın işçi sınıfının sınıf mücadelesinin hangi aşamasında ve hangi gereklilikler sonucu çıktığını açıkladık. Elbette bugünkü sendikalar yaklaşık 200 yıllık bir deneyimin üzerine oturduğu için çok daha ileri bir noktada olacaktır ama bu,

ÇİN SENDİKAL BİRLİK?

az önce saydığımız temel gereksinimlerin reddedilmesini gerektirmez. Bu gerçekler ışığında ülkemizdeki kamu çalışanlarının genel sendikal pratiğini şöylece hatırlayabiliriz: Acaba uygulamadaki yaklaşımların ne kadarı yukarıda saydığımız tarihsel gerçeklerle üstüste düşüyor? Yanıt elbette neredeyse hiçbiri olacaktır. İşte "Sendikal Birlik" hareketi son 6 yıllık deneyimlerin üzerine yaşanan tüm olumsuzlukları gözleyen ve ne yazık ki zaman zaman bir parçası olmak zorunda kalan sendika aktivistlerinin gidişatı yönlendirme çabalarıyla ortaya çıktı. Temel hedefi çok kısa bir şekilde yanıtlamak gerekirse "nasıl bir sendika?" sorusunu "sendika gibi sendika" diye yanıtlatabilmektir.

Bu amaçla "Sendikal Birlik" hareketi geçici yürütmesi hazırladığı tanıtım kitapçığında "Bugüne kadar verilen mücadele içinde sürekli karşı çıktığımız şey, sendika disiplininin önüne ya da yerine başka bir disiplinin geçirilmek istenmesidir. Politik örgütlenmelerin disiplini sendika disiplini yerine geçirenler, ya doğrudan partinin aldığı kararı (partinin niteliği, yönü ne olursa olsun farketmez) ya da partiye bağlı grubun aldığı kararı getirip sendikaya dayatırlar. İşte bu noktada yanlışlık

başlar. Bu durumda ilkemiz, sendikanın siyasal iktidardan bağımsız, politik parti ya da dinsel ve ideolojik gruplar karşısında özgür ve özerk olması gereklidir. Buna kısaca örgütsel bağımsızlık diyoruz" diyor. Yani örgütsel bağımsızlığı sonuna dek savunmak, temel ilkelerinden biridir.

Bu örgütsel bağımsızlık kavramının öteki ucunda bir başka tehlike durmaktadır. Yıllardır yüzyüze kaldığımız bir başka sapma ve savrulma olan sendikal bürokratizm ya da kısa ve hepimiz tarafından bilinen adıyla sendikalizm karşımızda bir sağ sapma olarak durmaktadır. Örgütsel bağımsızlık konusunu doğru anlamama ya da bazen de sıkça karşılaştığımız gibi "bilerek yanlış anlama" sonucu sendika ve siyaset kavramlarını birbirine düşman iki kardeş olarak algılama ve yığınlara öyle kavratmaya çalışma çabalarının sonucunda bu sapmanın sendikalarımıza hakim olduğunu görüyoruz. Yaşadığımız dünyada, yaşamın kendi nesnelliliği sonucu biz istesek de, istemesek de yediğimiz ekmekten içtiğimiz suya kadar her şeyin içinde siyaset vardır ve toplumsal bir varlık olan insanın bulunduğu her nokta yaşamıyla ilgili bir siyasal duruşun ifadesinden başka bir şey değildir. Bu yüzden

"Sendikal Birlik" hareketi, sendikalar da sınıf mücadelesinin asgari ve mecburi siyasal yönünü gözlerden gizleyen bu sağ sapmanın karşısında da durmayı ve sendika ve sınıfın siyasal partisinin işlevlerinin birbirlerinden ayrılığını vurgulamanın temel öğelerinden biri olan bu tavrı sergilemeyi bir görev bilir.

Yani "Sendikal Birlik", sendikaların asıl amacı olan en geniş işçi birliğini sağlamak için en uygun yöntem olan işçi demokrasisi ve asıl temeli olan sendika için örgütsel bağımsızlığı savunuyor. Bu elbette ki geçmişte çok yaygın bir şekilde savunulduğu üzere sendikaların içinde siyaset olmaması anlamına gelmiyor. Ama ondan çok daha önemli ve can alıcı bir anlama gelir, bu da sendikaların şu ya da bu şekilde salt bir görüştür, bir akımdan olan insanların dışkılere kapanmaması ve birliğin önünün açılması anlamına geliyor.

Tanımlamamızda bir de "demokratik hak" kavramı vardır. Burada birkez daha vurgulamak gerekiyor. Sendikalar yalnızca varolmasıyla bile işçi sınıfının burjuvazi karşısındaki duruşunu temsil ediyor. Bu dahi siyasal bir yöntemdir. Burjuvazi eğer yaşamayı için gerekli her şeyi işçileri sömürmekle sağlıyorsa, işçilerin en ufak bir istemle-

ri ve kopardıkları en ufak bir hak bile bu sermaye sınıfının çıkarlarına ters düştüğü için siyasal bir hareket değil midir? Doğaldır ki öyledir, ancak bunun dışında doğrudan siyasal istemlerimiz de olacaktır. Sözgelimi yıllardır kavgasını verdiğimiz grev hakkının salt ekonomik bir hak olduğunu söylemek mümkün değildir! Eğer o kadar kolay olsaydı yıllardır devlet, bizimle uğraşmak sıkıntısını çekerek miydi? Bu basbayağı siyasal bir istemdir, hem de sermaye sınıfının uykularını kaçıran bir istemdir.

Ancak bu tür istemleri söküp almanın en önemli aşaması sınıfın birliğinin aktif bir şekilde ve en kısa zamanda sağlanmasıdır. Yıllardır sendikalarımızdaki zaafı dikkatle gözleyen "Sendikal Birlik" hareketi, bu olumsuzlukları görerek işçi sınıfının ideolojisini kendilerine rehber edinip, sendikaları içinde bulunduğu ataletten kurtarmak için yola çıkıyor. Hangi siyasal düşünceye sahip olursa olsun sendikal anlamdaki sınıf mücadelesinde sorumluluk almayı düşünen herkesi ayrımsız biraraya getirmeyi amaçlıyor. ●

SENDİKAL BİRLİK HAREKETİ
YÜRÜTME KURULU

'SENDİKAL BİRLİK HAREKETİ' TOPLANDI

FORUM

'Değişik işkollarında çalışan ileri işçiler tarafından oluşturulan "Sendikal Birlik" platformu ilk toplantısını 23 Şubat'ta İstanbul'da yaptı.

'Sendikal Birlik' bu ilk toplantısında; Türkiye'nin içinden geçtiği dönem ve sendikaların durumu değerlendirildi. Üç gündem maddesinde yoğunlaşan bu toplantıda, sırasıyla işçi sınıfının kapsamı, kamu işyeri işçilerinin konumu, sendikal birlik, sendika içi demok-

rasi konuları tartışıldı.

Tartışmaların sonucunda Türkiye'de sendikal hareketin masaya yatırılıp, tüm işçiler tarafından sorgulanıp çözümü yollarının bulunmasının aciliyeti ortaya kondu. Toplantıda sendikal birlik toplantılarının düzenli aralıklarla, daha fazla katılımı ve değişik konular çerçevesinde düzenli olarak toplanması kararı alındı.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu sıkıntılar, çeşitli zorluklar, değişik kesimden

gelen işçiler tarafından anlatıldı. Sırasıyla, işçilerin çok küçük bir kesiminin sendikali ve sigortalı olduğu, bunun dışında kalan büyük bir kesimin asgari ücretle, tüm sosyal haklardan yoksun sigortasız olarak çalıştırıldığı vurgulandı. Ayrıca sendikaların yöneticilerinin sınıftan kopuk-burjuvalaşmış bir şekilde yaşadığı, örgütlenmenin önünde engel oluşturduğu anlatıldı. Ayrıca, sermayenin "memur" gibi sıfatlarla sınıfı bölmeye çalıştığı, özünde, bu

kamu işyerleri işçilerinin de işçi sınıfının bir parçası olduğu vurgulandı.

Ayrıca işçi sınıfının sorunlarının ve çözüm yollarının önerileceği ve geniş kesimlere ulaştırılmak amacıyla 'Sendikal Birlik' isimli bir sendikal derginin çıkarılmasına karar verildi. İşçilerin aktif katılımıyla yer aldığı toplantı tartışmalı ve verimli bir şekilde tamamlandı.

İSTANBUL KERVAN

EĞİTİM-ÖĞRETİMDE ÖRGÜTLÜLÜĞÜN ÖTEKİ ADI: ÖĞRENCİ VELİ DERNEKLERİ

Eğitim-Sen Kocaeli Şube bşk. *Nihat DEĞER*'le, eğitim-öğretim sorunları üzerine söyleştik.

Kervan-Yeni eğitim-öğretim yılında karşınızda ne gibi sorunlar var?

N.D.- Yeni bir eğitim öğretim yılı yine sorunlarla başladı. Her yıl, sorunlar azalacağı yerde, maalesef çoğalarak, kat kat fazlalaşarak karşımıza çıkıyor.

K.- Katkı payını kısaca açıklayabilir misiniz?

N.D.- Kısaca açıklamak gerekirse; okul idaresinin, koruma demeklerinin velilerden, öğrencilerden zorla topladıkları para. Yani devletin, sosyal devletin eğitim ve sağlığı parasız olarak karşılaması gerekirken velilerin sırtına vurmak koşuluyla zorla kanun dışı bir şekilde velilerden ve öğrencilerden para toplaması, gaspetmesi anlamına geliyor.

K.- Katkı payı alınmasının yasal bir çerçevesi var mı?

N.D.- Etkili ve yetkili kişiler; sistem bunalıma düştükçe, emekçiler hak aradıkça, yasaları ve ülkenin "hukuk devleti" olduğunu hatırlarlar. Oysa ilköğretimin zorunlu ve parasız, devletin sosyal hukuk devleti olduğu anayasal bir hükümdür. (Anayasa m.2 ve 42)

Diğer yandan yasalara rağmen geçen yıl zorla toplanan katkı payları uygulamalarında "hukuka uyarlık" olmadığına ilişkin mahkeme kararlarından idare sadece "işine geleni" okullara belge olarak gönderiyor. Yani anayasanın 42.maddesinde ilköğretim zorunludur. Kız-erkek öğrencilerin zorunlu olarak okuması gerekir. Ve herhangi bir ücret ödemediği yani parasız olarak, devlet tarafından karşılanması gerektiği çok açık ve nettir.

İstanbul Valiliğinin çıkardığı en son yönerge (4.6.1996) dayanak olarak 1739 sayılı Milli Eğitim Kanunu'nun 16.maddesini işine göre yorumlamaya dayanıyor. Amaçların gerçekleştirilmesine "katkıda bulunmak" sadece "ekonomik katkı" olarak yorumlanıyor.

Yine aynı yönergede söz konusu edilen 15. Milli Eğitim Şurası'nda çıkan kararlar dayanak edilirken; "neden 8 yıllık zorunlu eğitim kararı gerici çevrelerin baskısıyla hasıraltı ediliyor" diye sormak gerekiyor.

Kısaca; yasal boyutu tekrar ediyorum; anayasanın 42.maddesinde "eğitim ve öğretim parasızdır" diye geçiyor. Dolayısıyla katkı payının yasal bir çerçevesi yok. Sadece Ankara, İstanbul, İzmir valiliklerinin daha önce çıkardıkları genelgelerle o illerde toplanmaya başlandı. Ama bu genelgelere gerek yok. Türkiye'nin her yerinde insanlardan katkı payı adı altında zorla para toplanmaktadır.

K.- Eğitim-Sen olarak katkı payına karşı tutumunuz nedir?

N.D.- Biz Eğitim-Sen olarak katkı payını eğitimde özelleştirmenin bir adımı olarak görüyoruz. Yani okullar açıldığı zaman kayıt paraları, karne paraları, diploma paraları, dergi paraları, her yıl % 100 artışlarla karşımıza çıkan ders kitaplarının paraları... Bütün bunlar öğrenci velilerinin sırtına vurulduğu gibi, bir de okulun ihtiyaçlarının giderilmesi için, katkı payı adı altında, yani asıl temeli olan bağış adı altında zorla velilerden toplanıyor. Baktığımız zaman, devletin okula hiçbir katkısı yok. Sadece katkısı, çalışan personelin giderlerini karşılıyor. Personel giderlerinde de okullarda normal olarak, ihtiyacı olan hizmetli sayısı yeterli değil. Örneğin 3 tane hizmetli lazımsa bir tane kadrolu vardır. İki tanesi dışardan tutuluyor ve bu ikisinin parası da yine velilerin sırtına vuruluyor. Öyle bir boyuta gelmiş ki, birçok okuldan öğretmenlerin maaşları bile artık okul

olarak velilerden topladığı paralarla o öğretmenin sınıfa devam etmesini sağlamıştır. Okulda sınıfı olmayan öğretmenler de ders ücreti almadan oturmuşlardır. Bunlar Kocaeli'de olsun-Türkiye genelinde olsun, geçmiş eğitim öğretim yılında yaşanan sorunlar. Günümüzde emeklilikler gittikçe hız kazanıyor. Yine bunlarla karşılamak mümkün.

Eğitim-Sen olarak bu yaşananları eğitimde özelleştirmenin bir adımı olarak gördüğümüz için, şiddetle buna karşı çıkıyoruz. Bununla birlikte çünkü bir tek personel giderleri karşılanıyor, bir kısmı kalıyor. Bunların tamamı öğrencilerin sırtına vurulacak. Yani kendi okulunu kendin yap, kendi öğretmenini kendin tut, maaşını kendin öde, sendi sınıfını kendin donat. Peki devlet ve sosyal devlet ne işe yarar? Bunun mantığı ne? diye açıklamak gerek.

idaresinin belirlemesiyle velilerden alınmaya başlanmış.

K.- İzmir'te bu durumun yaşandığı okullar var mı?

N.D.- Tabii, mesela geçen yıl bazı okullarda emekliye ayrılan öğretmeni okul idaresi ayırmıyor. Öğrencilerin velilerini toplayarak, bunlarla birlikte okul idaresinin baskısıyla, o emekliye ayrılan öğretmen emekli maaşını almasına rağmen, bir de okuldan, yasadışı

Şimdi bütçe yetersiz filan değil. Bize göre katkı payı toplanmadan, öğrenci velilerinden beş kuruş para alınmadan bütün ihtiyaçlar devlet tarafından giderilir. Vergi dışı ekonomiye, Güney Doğu'da savaşa giden (bütçenin 3'te 1'i oradaki savaşa gidiyor), hayali ihracatından tutun da rantlara, faizlere baktığımız zaman devlet sosyal devlet mantığıyla bütün bu eğitimi, öğretimi, sağlığı parasız yapabilecek ve karşılayabilecek durumdadır, diye düşünüyoruz.

K.- Peki, bu konuyla ilgili somut bir eyleminiz oldu mu?

N.D.- Her yıl okullar açılmadan Eğitim-Sen olarak bu noktada kitlesel basın açıklamalarıyla, toplanan imzalarla, eğitimin özelleştirilmesine karşı olarak başlattığımız eylemler. Yine bu sene başında çok açık ve net bir şekilde Milli Eğitim Bakanlığının yayınladığı genelgede "kesinlikle kayıt parası alınmaması gerekir" ve "gönüllülük temelinde, isteyen veliler bağış yapabilir" denmesine rağmen, birçok okulda 10-15 milyon lira para alınmadan öğrencilerin kayıtları yapılmamıştır. Biz Kocaeli'de ücretsiz eğitim ve sağlık kampanyası başlatmıştık. Bunu üç noktada düşündük. Birincisi anket, ikincisi ihtiyaç fazlası olan defter kitap ve ilaçların ihtiyaç sahiplerine verilmesi. Bunun esprisi dayanışmayı sağlamasıdır. Üçüncüsü de kayıt parası yüzünden kayıt yaptıramayan velilerin Eğitim-Sen'e başvurarak kayıtların yapılması için girişimde bulunmamızdır. Yapılan anketlerde ev ev dolaşarak insanlarla oturarak, eğitimdeki, sağlıktaki özelleştirmeye nasıl bakıldığı tartışıldı. konuşuldu. Anket değerlendirmeleri devam ediyor. Şirintepe ve Yenikent mahallelerini pilot olarak seçmiştik. İleriki süreçte Kocaeli'deki tüm ilcelere, köylere kadar taşımak amacındayız.

İkinci nokta, ihtiyacı olanlara basını çağırarak kitap ve defterleri dağıttık. İlaçları sağlık ocaklarına teslim ettik. Ve bu, dayanışmanın gerçekten en büyük örneği idi.

Yine kayıt yaptıramayan velilerin kayıt yaptıramadığı okullara, yönetim kurulundan arkadaşlar görevlendirilerek öncelikle görüşüldü ve kayıtlar yaptırıldı. Kayıt yapılmasaydı, para toplamada ısrar etseydi, ne olurdu? Para toplamanın böyle bir yasalılığı yok. O zaman biz basına haber vererek, basınla birlikte gidecektik ve yine kayıdı yaptıracaktık.

K.- Veliler katkı payına karşı nasıl bir eylem örgütlemelidir?

N.D.- Eğitim-Sen olarak bir projemiz var. Kocaeli'de zorla para toplamalara, saldırılara karşı tek bir çözüm noktası var. O da velilerin örgütlenmesidir. Bu anlamda öğrenci veli derneklerinin kurulması için elimizde hazır tüzük var. Bu tüzükle birlikte duyarlı olan, kamuoyunda kendini kabul ettiren kişilerle görüşerek, onların öğrenci veli derneklerini bir an önce kurmalarına çalışıyoruz. Kısa süre içinde gerçekleştirecek bir olay bu. Tüzükle birlikte 7 kişi başvuracak ve dernek açılacak. Veliler üye olacak ve sorunlara karşı örgütlü bir şekilde karşı koyacaklar. Eğitim-Sen olarak her zamanki gibi üzerimize ne düşerse onu yapmaya hazırız.

Baktığımız zaman birçok okulda, okul koruma dernekleri artık okul idaresiymiş, öğretmenmiş; bunların tamamen dışında, kendi başlarına hareket eden bir kurum haline gelmiş. Burada zorla öğrencilere kıyafet satmalar, kayıt parası vermeyenlerin kayıtlarını yapmalar... Yani, okullar eğitim öğretimi yuvası olmaktan çıkmış, birer ticarethaneye dönüştürülmüş ve ticaret yapılıyor. Hangi okulda daha çok para toplanmışsa, hangi okulda daha çok kılık kıyafet satılmışsa, zorla dergi-kitap satılmışsa o okul daha başarılı okul kabul ediliyor. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından. O zaman çözüm örgütlülük diyoruz ve bu örgütlülüğün hayata geçmesi için de çaba sarfediyoruz. Yani Eğitim-Sen'in sadece tavrıyla-çabasıyla sonuçlanacak bir olay değil. Çünkü bütün kamu çalışanları, işçiler birer veli konumunda. O zaman, bunların biraraya gelip harekete geçmesi için öğrenci veli demeklerinin kurulması gerekiyor. Çünkü sorunun gerçek sahipleri soruna ancak bu noktada sahip çıkabilirler. Biz yaptığımız basın açıklamalarıyla, kamuoyu oluşturmaya, imza kampanyalarıyla mahallelerde de yaygınlaştırmaya başladık. O zaman, seneye Eğitim-Sen, öğrenci veli dernekleri örgütlü bir şekilde tavır koyduklarında bu sorunlar daha da kolay aşılabacaktır.

K.- Söylemek istediğiniz başka şeyler var mı?

N.D.- Eğitim öğretimde okulların açılmasıyla sorunlar gerçekten arttı. Yani neresinden tutsanız dökülecek, tutunacak yanı kalmadı. Sınıflara bakıyorsunuz 60-70 öğrenci, öğretmen ihtiyacı hayli fazla... Üniversite mezunu pedagojik formasyon alıp-öğretmen oluyordu. Bu birinci yanlış. Şimdi ikinci bir yanlış daha getirildi. Üniversiteyi bitiren arkadaşlarımız, pedagojik formasyona gerek kalmadan direk olarak öğretmenliğe başlayabiliyor. Yani düşünüyoruz bir fizik bölümü mezunu arkadaşım, öğretmenlikle ilgili bir formasyon filan yok. Daha sonra ortaöğretime de değil, ihtiyaç dolayısıyla A köyündeki birleştirilmiş 5 sınıflı bir okula öğretmen olarak atanacak. O öğrenciye yaklaşımı, o verebileceği eğitim öğretimi düşünmek gerekir. Faydalı olması zaten mümkün değil. Aslında öğretmen yetiştiren kurumlar ihtiyaç kadar adaylar almalı ve bu eğitim öğretimde bu kurumlar daha da nitelleştirilmeli. Herşeyden önce öğretmen mesleği cazip hale getirilmeli. Bu da nasıl olur? Öğretmenin ekonomik, demokratik, sosyal sorunlarının çözümüyle olur. Bu nasıl çözümlenecek? Örgütlülük. Yani bu günlerde komisyonun oluşmasıyla tartışılan sendika yasası. Grevli toplu-sözleşmeli sendika yasasının mücadelesini veriyoruz. Hayata geçirdiğimiz noktada öğretmenlik mesleği, bütün üniversite adayları tarafından oldukça çekici hale gelecek. Çünkü o zaman işverenle oturacak, alınterimizin pazarlığını yapacağız. Ekonomik, özlük, sosyal bütün sorunlarımızda örgütlü olarak hareket edeceğiz.

K. Teşekkür ederiz.

İŞÇİLERİN İŞİ BIRAKMASI SOKAKLARA İNMESİ LAZIM

Belediye-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı

Remzi POLAT'la Nema'lar konusunu görüştük.

Kervan- TTF ve Nema nedir? Kısaca açıklayabilir misiniz?

R.P.-1988 yılında ANAP Hükümeti süreci içerisinde çalışan emekçi insanlardan almış oldukları ücretlerine karşılık % 2'sini kendilerinden kesmek, % 3'ünü işverenden kesmek kaydıyla o süreçteki insanların maaşlarından-ücretlerinden kestikleri % 2'lik bir yevmiye tutarıdır. Bu da o süreçteki ANAP hükümeti döneminde uygulanmaya konmuş, kesintiye başlanmış, halen daha 96 yılına kadar da kesilmeye devam eden ve ANAP hükümetinin giderlerini karşılamak için, örneğin papatyalar adı altında kurulmuş olan kadın komisyonlarının giderlerini karşılayabilmek için çalışan emekçi insanların bir şekliyle sömürü biçimini gündeme getirmişlerdir. Bu da hala devam etmektedir. TTF (Tasarruf Teşvik Fonu) olarak kesilmeye devam ediyor. Bu KİT'lerde belli bir kaygıyla ödemesi yapılmış ama kamuda başka kurum ve kuruluşlarda da hele hele bizim işkolumuzda nemalarla ilgili olarak hiçbir ödeme yapılmaz duruma gelmiştir. Gerçekten de nemalar, çalışan insanların bu sürece kadar ki kesintilerinde 428 trilyona ulaşılmış ve

pedici bir boyut kazanmıştır. Bunun da ödenmesi için çalışanların, biz ve bizim gibi emekten yana insanların, özellikle sendikaların bu sorunun çözümü konusunda duyarlı olması gerekmektedir. Nemaların ödenmesi konusunda devletle genel merkezlerin, konfederasyonların oturup ciddi bir pazarlık yapması gerekmektedir. Bu pazarlığı yapabilecek TÜRK-İŞ, DİSK, ve HAK-İŞ'le birlikte nemaların ödenmesi konusunda önlem alınmalı. 428 trilyon da bir kalemden ödenmeyecek bir tutardır. Bunun suçluları o süreçten beri kesmeye devam eden, bu yasayı koyan ANAP hükümeti ve ardından gelen iktidarlardır. Bunun ödenmesiyle ilgili olarak - TÜRK-İŞ, DİSK ve HAK-İŞ'in devlette yapacağı protokolle - 428 trilyonun eritilmeden, değer kaybetmeden bir an önce ödenmesinden yanayız.

K.- Sizin bu konudaki istemleriniz neler? Ne gibi eylemler yapacaksınız?

R.P.- Yoğun bir şekilde bu konunun üzerine gidilmesi gerekiyor, diye düşünüyorum. Sendikaların bunları bir an önce alabilmeleri için de pratik anlamda devleti uyuracak bir şekilde eylemler

mız şöyle: Çalışan insanlar olarak belediyelerdeki nemalardan önce, bizim burada fazla sıkıntımız olmamasına rağmen gerçekten de bizi çok rahatsız eden işçilerin alacaklarıdır. Türkiye'nin Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgelerinde işçilerin çalışıp da hakettikleri ücretlerini alamadıklarını görüyoruz. Yani bugün belediye işçileri nemalarını unutmış durumda. Çünkü sosyal haklarını alamamışlar, 6 aydan beri maaşlarını alamamışlar. Nemalarla ilgili olarak da işveren zaten bizden kesilen % 2'lik payı ve kendisinin ödeyeceği % 3'lük payı yatırmıyor. % 5 oranında kesilen TTF'ler yatırmıyor. Yatırılmayan paranın ödenmesi de mümkün değil. Çünkü işçi ücretleri bile ödenmiyor. TTF'ler bugüne kadar hiç yatırılmamış. İzmit'te yatırılan belediyeler de var. 96 yılına kadar bir kaç belediyemizde yatırdık. Ama ülke genelinde maaş dahi ödememiş belediyelerimiz var. Bununla ilgili olarak kalkıp da maaşın bile ödenmediği bir yerde nemanın alınması doğrultusunda mücadele etmek de yanlış birşey. Bu artık belediyelerden, yerel yönetimlerden çıkmıştır. Bu sorun artık bir kambur haline gelmiş. Bunu devletin çözmesi gerekir, iktidar partisinin çözmesi gerekir. % 5'lik TTF'nin nemaların ödenmesi konusunda iktidarın yerel yönetimlere yardımcı olması gerekir. Aksi taktirde belediyeler bu sorunu çözemez. Ancak Refahyol'un da kalkıp tüm belediyelere TTF'lerle ilgili olarak %5'lik payı, 428 trilyon olan paranın 200 trilyonunu belediyelere (en çok sorunu olan yerler belediyeler) aktaracağını da düşünmüyorum. TTF'lerle ilgili olarak Çalışma Bakanının açıklamalarda bulunduğu "bu çok para tutuyor, biz bunu ödeyemeyiz; ya bunun % 2'sini ödeyelim, % 3'ünü kaldıralım" önerisini de niyetlerini gösteriyor. Çünkü niye? Bunlar şunu gösteriyor. Biz bunu ödeyemeyeceğiz. Yani bu parayı ödeyebilmek için de belirli tarihlere atıp, bu parayı eritmek. Düşündükleri de bu. Bunlara karşı da önlem almak gerekir.

Bu para çalışan tüm insanların ilgilendirdiğine göre, tüm insanların esas sorunu olduğuna göre TÜRK-İŞ, DİSK, HAK-İŞ ortak bir eylem kararı almalı. Nemalarla ilgili olarak tüm çalışan ülke genelindeki 'işçiyim, emekçiyim, nemalarım gaspedilmiştir, verilmiyor' diyen bütün insanların bir günlük olsun iki günlük olsun, sokaklara inmesi lazım, işi durdurması lazım. Bu para ödeninceye kadar.

Kervan İzmit Temsilciliği

gerçekten de çok büyük bir sorun haline gelmiştir. Şu anda devletin bir kamburu halindedir.

K.- Refahyol Hükümeti bu konuda ne yapmak istiyor?

R.P.- Bu sorunun çözümü için Refahyol Hükümeti bir adım ileri atmamıştır. Bu da gerçekten çalışanları rahatsız edici bir boyut kazanmıştır. Bu anlamda 428 trilyona ulaşan nemalar bugün çalışan insanların haklarını gas-

yaması gerekmektedir. Yani eylemler süreci başlamadığı takdirde keyfi uygulamalar devam edecektir. Bu kesintiler kaldırılacak diye söylenmesine rağmen kalkacağını düşünmüyorum. Refahyol hükümeti de bu keyfi uygulamaları devam ettirecektir. 428 trilyon seneye 800 trilyona çıkacak ve devlet bunun altından kalkamayacaktır. Bir an önce gündemi belirleyip bir protokole bağlanması, taksitler halinde çalışanlara ödenmesinden yanayım.

Sendika olarak eylemlilik planları-

İŞÇİLER BİRLEŞİN İKTİDARA YERLEŞİN!

TUZLA TERSANESİNDEKİ TANKER YANGINI

BU YANGIN BU DÜZENİ YAKACAK

Tuzla tersaneleri, her tür iş kazası riskinin bulunduğu iş yerleridir. Bölgede 46 civarında tersane bulunmakta ve yaklaşık 7000 işçi bu işyerlerinde çalışmaktadır. Bu tersanelerin projeleri, 70 groston'a kadar gemi yapımı, bakım ve onarımı yapacak kapasitede hazırlanmış olmasına rağmen, alt yapısı, bu projelere uyan tersane sayısı, 4'ü geçmemektedir. Kazanın olduğu tankerin, çekildiği tersanenin gemi alım kapasitesinden çok büyük olduğu uzmanlarca tesbit edilmiştir. Tankerlerin tersane içine çekilebilmesi için, "Gemi - Tersane ilişkileri emniyet yönetmeliği"ne göre bütün akaryakıt ve gaz tanklarını, patlayıcı gazdan arındırılması (gasfree) gerektiği belirtilmektedir. Geminin içerisindeki tanklarda oluşan ve kalınlığı oldukça artan çamurun, patlayıcı gaz oluşumunda en önemli etkenlerden biri olduğu da açıktır. Tanklarda biriken gazın, günün her saatinde, en ufak bir kıvılcımın ortaya çıkması ile patlaması, kaçınılmazdır.

Bütün bu olumsuzluklar altında, büyük bir şans eseri, Tanker yangını, gece, işçilerin gemi üstünde olmadığı saatlerde oluşmuş ve faciyanın boyutları büyümemiştir. Özellikle, taşeron firmalar tarafından, sigortasız, eğitimsiz ve ehliyetsiz işçilerin çalıştırıldığı bu işyerlerinde, boyutları çok daha büyük kazalarla, her an karşılaşmak mümkündür. Bu işyerlerinde her yıl 20 civarında işçinin hayatını kaybettiği, 1000'e yakın işçinin ise çeşitli şekillerde yaralandığı bilinmektedir.

Kazanın bu günkü boyutları da oldukça ürkütücüdür. Yangını söndür-

meye gelen, gemi yangınları konusunda bilgisi, yetkisi ve teçhizatı olmayan, etrafındaki kişilerin provakasyonu ile gemi üzerine çıkan ve oluşan patlama ve yangın sonucunda zarar gören ve tedavi altına alınan itfaiyecilerden, hayatlarını kaybedenler olmuş. İtfaiyecilerin bazıları ise henüz hayati tehlikeyi atlatabilmişlerdir. Oluşan paniğin de etkisiyle, yaralı itfaiye erleri, ilk yardım kurallarına aykırı davranışlarla, hastanelere taşınmış ve hayatları riske sokulmuştur. Diğer taraftan ülkemizde, bir kaç hastane dışında yanık merkezinin olmaması, yanan vatandaşlarımızın hayatlarının en önemli riski olmuştur.

Bu yangında ve patlamada, zarar

gören insanların sosyal güvencelerinin ve sorumluluklarının farklı olması, işçilerin sağlığı ve güvenliği ile yakından ilgilenen sendika, dernek, vakıf gibi kuruluşların ilgisizliğinin veya seslerini duyuramamalarının nedeni gibi görünmektedir. İş yaparken zarar gören insan üzerinde tasarruf sahibi olan her kurum (Devlet, Belediye, Özel teşebbüs sahipleri, v.b.) kendi sorumluluğunu bilerek, bu zararların tazmini konusunda azami gayret göstermelidir.

İnsanlık onuruna yakışmayan, karanlık ilişkilere karşı oluşan tepkilerde, "Susurluk olayı" nasıl bir başlangıç noktası olduysa; çalışan insanların en doğal hakkı olan sağlıklı çalışma

hakkının elde edilmesinde, işçi sağlığı ve iş güvenliğinin en iyi şekilde sağlanmasında da, "Tanker kazası", bir başlangıç noktası olmalıdır. Bu günden sonra bizlere düşen görev, gelişmiş ülkelerde yangının çevreye verdiği zararlar bile tazmin edilirken, ülkemizde oluşan bu sevimsiz kaza sonrasında zarar gören insanların, zararlarının tazmin edilip edilmediğinin; suçluların cezalandırılıp cezalandırılmadığının ve bir daha bu tür olayların olmaması için gerekli tedbirlerin alınıp alınmadığının takip edilmesidir. Bu takipte, kitle örgütlerinin en büyük yardımcısı Medya'dır ve kendisine büyük görevler düşmektedir. Biz MESKA (Meslek hastalıkları ve iş kazaları araştırma önleme vakfı) olarak, bu takip görevini üstlendiğimizi bildiriyor ve bu tür olayların oluşmaması için, aşağıdaki görevlere hazır olduğumuzu ilgililere duyuruyoruz:

1. Meslek hastalıklarının oluşmaması için gerekli önlemlerin alınması,
2. İş kazalarının oluşmaması için gerekli önlemlerin alınması,
3. İş kazaları ve meslek hastalıkları konusunda, işverenin yasal sorumluluklarının iş sağlığı yasaları ışığında belirlenmesi,
4. İş kazası ve meslek hastalığına uğrayanların yasal haklarının belirlenmesi,
5. İş sağlığı ve güvenliği konusunda her türlü uygulama ve eğitim.

MESKA Vakfı Yönetim Kurulu Adına
Prof.Dr.H.Hilmi Sabuncu Meska Vakfı
yönetim kurulu başkanı

İşçi aileleri de sınıfın parçasıdır

Bundan sonraki işçi eylemlerinde-grevlerde de kendini gösterecek olan işçi ailelerinin konumu, özellikle onların da sınıfın bir parçası olduklarını yansıtmaları bakımında önem taşıyan bir söyleşi

19 aydır grevde bulunan Polisan İşçilerinin aileleriyle görüştük.

-Gülşen Yorulmaz (Hasan Yorulmaz'ın eşi): Eşim bildiğiniz gibi 19 aydır grevde. Ben bu süre boyunca onu sürekli destekledim. Maddi olsun, manevi olsun. Sürekli ona moral vermeye çalıştım. Bir ihtiyacımız olduğunda ona duyurmamaya çalıştım. Fazla etkilenmesin diye. Çünkü morali çok bozuk. Bir de evde baskı olunca insan haliyle daha çok sıkıntı yaşıyor. Dolayısıyla evdeki sorunları ona pek hissettirmemeye çalışıyorum. Yapmış oldukları eylemlerin hemen hemen hepsine katıldım.

İki çocuğum var. İkisi de okuyor. Geçen sene oğlumu dersaneye yolladım. İnandır mısınız 10 milyonu hala duruyor. Kendilerine de defalarca grevci olduğumuzu söyledim. Sağolsunlar yardımcı oldular. Aynı şekilde kızım da okuyor. Onun kitap masraflarını da okuldan karşılamaya çalıştım. Okul yönetimi birşey yapamayacaklarını söylediler. Bir sürü gerekçe göstererek yardım etmediler. O yüzden ezile büzüle Almanya'daki kardeşlerinden yardım istiyoruz. Kendileri de grevde oldukları için çalışma durumu olmuyor. İşte Ekim'in ortasına geldik, hala odun kömür almadık. Havalarda da soğudu. Çocukların beslenme sorunları var. Biz de ne yapacağımızı şaşırdık. İnsanlardan destek bekliyoruz.

Grevin başarıya ulaşması için hep birlikte dayanışmamız lazım. Grevci aileler

olarak birbirimizi desteklemeliyiz. Eylem olduğunda hep beraber gitmeliyiz. Suskun kalmamalıyız.

Biliyorsunuz sigortamız yok. Herhangi birimiz hastalansa ne paramız var ne sigortamız. Herhalde evde ölümü bekleyeceğiz. En başta sağlık sorunu. Fabrikaya gidiyorlar, vizite kağıdı verilmiyor. 'Grevdesiniz vizite kağıdı veremeyiz' diyorlar.

Fabrika iki kere yandı, biliyorsunuz. Suçu işçinin üstüne attılar. Aslında kendi hataları. Bilinçsiz işçi çalıştırdılar. Hiç eğitimi olmayan işçileri çalıştırdılar. Polisan'ın yanması da patronu etkilemiyor. Çünkü sigortası var, parasını alıyor. Yine olan grevdeki işçiye oluyor.

-Senem Kavak (Alişan Kavak'ın eşi): Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Öğrencimiz var. Düşünüyoruz düşünüyoruz bir yol çıkarmıyoruz. Bir sene değil iki sene oldu, biz bu durumu yaşıyoruz. Biliyorsunuz geçim çok zor. Ne yapacağımızı şaşırdık. Çocukların istediklerini alamıyoruz. Biliyorsunuz şu anda 50 milyon maaş alan bir insan zor geçiniyor. Bizim de 5 milyonla nasıl geçindiğimizi görüyorlar yani, biliyorlar. Sendikaya gidip gelmeleri için onların bir yol harfı bile değil. Odunumuz yok, kömürümüz yok. Biz destek vermeyi düşünüyoruz. Çadırda da gitmeyi düşünüyoruz.

Peki, bir Polisan reklamı kaç milyara mal oluyormuş, onu bilsinler. Yani televizyona reklam veriyor da bunların haklarını niye vermiyorlar. Nereye başvuruyorsa eşimi işe

almıyorlar. Çünkü çıkışları verilmemiş. Bir yerde çalışmıyorlar. Ya bunların haklarını versinler ya da işlerine baksınlar. Duyduğuma göre bazılarını da düşük maaşla tekrar işe çağırmışlar. Olacak iş değil. Hükümet de ilgilenmiyor, karmakarışık zaten.

Başarılı olmak için onları destekleyeceğiz. İki senedir bu sıkıntıyı çekiyoruz. Polisan'ın önünde açlık grevi de yaparız. Mütteahhit işçilerini de çalıştırmayız. Onlar da insan, onlara da tuzak kurmaya çalışıyorlar. Bugün bizim başımızda olanlar yarın onlar için de geçerli. Biz istiyoruz ki, ya bitirsin ya da bunları geri çağırınsınlar. Ortada hükümet denen birşey yok. Herşey karmakarışık.

Bu hükümet nasıl bir hükümet ki, bir davayı iki sene sürdürebiliyor da çözüm buluyor. Nasıl bir savcı, nasıl bir hakim ki bu. Yiyorlar parayı, rapor alıyorlar.

İşçinin hakkını versinler. Vermiyorlarsa da, gerekeni yapılır, bilmiş olsunlar.

Benim beyim hasta, kolunda kireçleme var, kazma kürekle çalışmıyor. Bacağında da sinirden stresten kis çıkmıştı. Doktora şu anda gitse, 50 milyon istiyor. O yüzden doktora da gidemiyor. Biz öldüğümüz zaman kefen paramız bile zor bulunur. Yaz bunları. Doktora gidemediğimiz için öldüğümüzde öyle olacak. Bu kadar rezillik rezalet yeter.

-Yosma Çiftçi (Niyazi Çiftçi'nin eşi): Grevcilere eş olarak, çocuk çocuk olarak

hepimiz destek veriyoruz. En büyük sorunumuz okul ve sağlık sorunu. Çocuklarımız yarının geleceği. Hepimiz destek çıkmalıyız. Çocukların okuması için bir sürü kampanyalar yapılıyor. Peki niye bizim çocuklarımızın okuması engelleniyor? Bu grev yüzünden işte. Çocuklarımızın, kendimizin sağlık sorunu var. Bugün bir özel doktor en aşağı iki milyondan başlıyor. En ucuz ilaç 500 bin lira. Bunları karşılayamaz duruma geldik. Alışverişe çıkıyorsun, en ucuz ayakkabı bir buçuk iki milyon. Herkes en az iki milyona pazardan alışveriş yaparak çıkarken biz 500 bin lirayla geçinmek zorunda kalıyoruz. Verilen 5 milyon para. Bu 5 milyon parayla, bunu bize ödeyen kişiler geçinebiliyorsa biz hepimiz Polisan işçilerinin eşleri olarak 5'er milyon lirayı vermeyi kabul ediyoruz. Onlar da Polisan işçilerinin sorunlarını çözüme ulaştırınsınlar. İnsansalar, bizleri düşünüyorlarsa, nasıl kendi çocuklarını eşlerini düşünüyorlarsa bizleri de öyle görsünler, desteklesinler. Biz onlardan bunu istiyoruz.

Herkes odun, kömürünü aldı, sıcak evlerinde oturuyor. İşverenin de kaloriferi var. Demiyor ki bu işçiler ne yapıyor. Bunları bir düşünsünler ondan sonra bize karşı direniş yapsınlar.

Kervan-İZMİT

EMEK DÜŞMANLARI ALEVİ OLAMAZ!

A. Haydar VEZİROĞLU'nun işyeri VİNSAN A.Ş.'de İŞÇİLERİN HAKLARI GERİ ALINIYOR

İnşaat sektörünün en büyük firmalarından biri olan Vinsan A.Ş., Kocaeli'nde aldığı Çevre Entegre Projesi'ni gerçekleştirmek için 1993 yılında Eski Gölcük yolu üzeri Körfez Sanayi karşısında merkez şantiyesini kurmuştu. Vinsan A.Ş.'nin sahibi Ali Haydar Veziroğlu, kurduğu DBH'ya harcadığı paralarla gündeme geldi.

A. Haydar Veziroğlu kurmuş olduğu partisinin programında "Ekonomide haksız rekabetin önlenmesi için çalışan kesimin özgürce örgütlenmesi ve iş güvencesinin sağlanması gerekir. DBH iş güvencesi ve örgütlenme özgürlüğü, yalnızca çalışan kesim için değil, işletmeler arasındaki haksız rekabetin önüne geçilmesi için de savunmaktadır. Özgür ve güçlü sendikalar çalışma yaşamının ve demokratik rejimin vazgeçilmez unsurlarıdır. Demokrasi olmadan işçi haklarını geliştirmek ve korumak olanağı bulunmadığı gibi sendikalar olmadan da demokrasiyi kurma olanağı yoktur." diyen,

DBH'nın kurucusu A.H. Veziroğlu, kendi şirketi olan Vinsan A.Ş.'de işçilerin sendika kurmasına karşı çıktığı gibi, işçilerin maaş zamlarını, servis haklarını, sahte bordro düzenleyerek işçilerin haklarını gaspetmektedir.

İşçinin çalışma saatini bordroda 7.5 saat gösterirken, 10 saat çalıştırıyor. Ayda 2 Pazar da zorunlu çalışma uyguluyor. Ama mesailer ödenmiyor. İşçinin rahatsızlanması durumunda, iki günlük raporun ne şirket tarafından ne de SSK tarafından ücreti ödenmediğini işçiler dile getiriyor.

1996 Şubat'ında işçiye vermesi gereken maaş farkı ödenmediği için 3 bin kişilik Vinsan A.Ş. çalışanı örgütlenerek maaş eylemine girişmişlerdir. Ama çalışanlar arasında bulunan A. H. Veziroğlu'nun akrabalarının örgütlenmeyi bölen bir tutum sergilemesi (akrabalık bağıni kullanarak), yönetimin yapmış olduğu işe son verme veya maaş zamlarının ödenmeyip, eski maaş üzerinden işlem görüleceği vb. tehdit-

leri savurarak işçiyi sindirmişlerdir.

'97 Mart ayı içinde yapılacak çıkışlardan sonra zam verilmesi, zammı hak eden işçilerin tazminatlarını da zamsız ödemek istemektedirler. Ocak ayı maaşı zamlı ödenmesi gerekirken, halen maaş farkları ödenmemiştir. Aynı zamanda işçilerin vergi ideleri de ödenmemiştir.

Bu haksızlıklara karşı işçi, işini kaybetme korkusundan herhangi bir tepki gösterememektedir. İşçiler yalnızca 'Basına ve Kamuoyuna' duyurma eylemi yapabilmektedirler.

Biz, Aleviliğe uzanan devlet yanlısı "Alevi" ellerini toplumumuza teşhir ederken, hem DBH (Barış Partisi)'nin gerçek yüzünü, hem de A.H. Veziroğlu'nun devletle ilişkilerini göstermiştik. Son olarak Vinsan A.Ş. işçisinin haklarının planlı olarak geri alınması da, söylediklerimizin emek boyutundaki kanıtıdır.

Kervan-İZMİT Temsilciliği

İŞÇİ VE EMEKÇİ HALKIMIZA; İNTİHAR EDEREK DEĞİL, MÜCADELE EDEREK KURTULACAĞIZ!

Ülkemizde ekonomik-siyasal bunalıma bağlı olarak intiharlar da artıyor.

İlim insanlar-tertemiz insanlar, açlıktan, sefaletten, bunalımdan bıkarak canına kıyıyor. Bu intiharların bazen çok acıklısına rastlıyoruz. Analar düzenin adaletsizliğine, sefalete, eğitimsizliğe, anlayışsızlığa dayanamayıp intiharı seçiyorlar. Ölümüne giderken de geride çocuklarını bırakmak istemiyor, onları da yanında ölümüne taşıyorlar.

Geçenlerde Kartal Esenkent'de böyle bir intihar olayı oldu. Ateş düştüğü yeri yakar. Olaylara duyarsız yaklaşamayız. "Katil-viddansız anne" değerlendirmeleri, köklü çözümler olamaz. Bu insanların ne kadar ağır sorunlar yaşadığını düşünmek zorundayız. Bu insanların bunalımlarını, acılarını içimizde duymak zorundayız. Yine buna benzer bir olay, bir annenin tren yolunda iki çocuğu ile birlikte ölümü tercih etmesiydi. Olayı psikologlara götürüp yardımcı olmalarını istedik. Bunalımların altında ekonomik sorunlar ile birlikte eğitimsizlik, ilgisizliğe.. kadar bir şeritin yattığını söylüyorlar. Ekonomik ve siyasal bunalımın artmasıyla birlikte intiharların arttığını psikologlar söylüyor.

Ayrıca, yine psikologlar annelerin çocuklarını geride bırakmak istemeyişini 'çocuklarının geride kalıp acı çekmemesine' bağlıyorlar. Kısaca, insanların yaşadıkları acıları, bunalımları düşünmek zorundayız. Ayrıca Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne gelen hastaların başlıca geliş sebebinin işsizlik ve buna bağlı bunalımlar olduğu

belirtiliyor.

Bu memleket yalanlarla, dolanlarla, hırsızlıkla yönetilemez. Güzelim insanları bu hale getirenler zenginler(burjuvalar) ve bunların vicdansız düzenidir. Bu parababaları düzeninin partileri artık memleketi yönetemiyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. SSK'ya 2.500 işçi için 100.000 kişi sınava giriyor. Açlık her geçen gün artıyor. Burjuvazi insanları birbirine kırdırarak bu günlere geldi. Yıllarca Alevilere baskı yaptı. Bu güzelim insanların varlığını kabul etmedi, yıllardan beri Alevilere her türlü baskıyı uyguladı, uyguluyor. Koskoca bir nüfus olan ve halk

olan Kürt ulusunu, Kürt emekçilerini yok sayarak, kıarak bitirmek istedi. Kim olursa olsun-haklı olan bir kesimi bitiremezsiniz. Burjuvazi, ne haklı olan işçi sınıfını, ne Kürt emekçileri, ne de Alevilerin mücadelesini durduramayacaktır. Halkımızın kardeşleşme süreci çok hızlı gelişmektedir.

Geniş emekçi kesimler, Şeriatçı parti RP'nin sahtekarlıklarını çok iyi gözlüyor. RP'nin dini nasıl kullandığını-iktidara gelince nasıl sahtekar, yalancı parti olduğunu çok iyi görüyor. RP, dini kullanan zenginlerin partisidir. Yoksul-

ların, dini kullanan zenginlerin partisidir. RP'nin sahtekarlığını gören geniş kesimler dini kullanan sahtekarları bir tarafa iterek hızla zenginlere ve bunların kokuşmuş düzenine karşı birleşiyor.

Zenginler korkuyor. Devletin her geçen gün Susurluk olayındaki gibi suyu kesiliyor. Burjuvazinin devletin suyu bitiyor. Bunun adı Devrimci Durum'dur. Burjuvazi idare edemiyor. Yığınlar idare edilmek istemiyor.

Burjuvazi, zenginler telaşlı. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, zenginlerin göbekten bağlı oldukları emperyalist sömürücü devletler telaşlı ve korkuyorlar. Korkuları halkın yükselen mücadelesindendir. Sicilli MİT'çi Mahir Kaynak, 'askerler yakında iktidarı alacak' diyerek, faşizme ışık yakıyor. İşçi sınıfımız, emekçi halkımız, Kürt emekçileri, Aleviler faşizm yıllarını 70'lerde 80'lerde yaşadı. Faşizm de sonuçta, yalanlarla-dolanlarla dolu, burjuvazinin-zenginlerin kanlı, en ufak demokratik hak tanımayan devlet şeklidir. Yükselen mücadelesiyle halkımız, burjuvazinin çözümsüzlüğünü faşizme dönüştürmesine mücadele etmeyecek, iktidara el koyarak adaleti sağlayacak. Gerçek suçluların, halkları birbirine düşürenlerin yakasına yapışarak, her türlü baskıya, sömürüye, açlığa, işsizliğe ve de bunalımların ve intiharların kaynaklandığı lanet düzene son verecek; üstü örtülmeye çalışılan "Susurluk Çetesi" türü katil çetelerine, gerçek dersi halkımız devrimci mücadelesiyle verecektir.

İNTİHAR ETME-HESAP SOR!

16 MART KATLIAMININ HESABINI DEVİRİM KAVGAMIZDA SORACAĞIZ!

16 Mart 1978'de Beyazıt'taki İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde ellerinde kitapları, defterleriyle okuldan çıkan öğrencilerin üzerine, devletin "güvenlik" güçlerinin desteğinde faşist katillerce bir saldırı düzenlendi. Bu saldırıda 7 taze fidan şehit düştü.

Bu katliamın sorumluları 16 Mart 1978'den bu yana Kontrgerilla faaliyetlerini arttırarak devam ettirmişlerdir. Kanlı elleriyle daha birçok katliamın altına imza atmışlardır.

Bugün, 16 Mart 1997'de katliamın 19.yıldönümü ve ülkemiz yeni bir Devrimci Durum yaşamaktadır. Artık eskisi gibi yönetilmek istemeyen halkımızın öfkesi, egemen sınıf burjuvazinin, yaşadığı Siyasal (yönetememe) krizi ile birlikte alanlara taşmıştır. Burjuvazi hızla yol ayrımına (devrim-karşıdevrim kavşağına) ilerleyen bu durumdan, karşı-devrimle çıkmanın hazırlığını yapmaktadır. Bu kez karşı-devrimin (faşizmin) 3 olası uygulayıcısı vardır:

1- Ordu 2- Şeriat (İslamcı-Siyasal İdeoloji) 3- Sivil faşist parti (MHP)

Tüm bu katliamların, saldırıların,

köy yakma-boşaltmaların, yargısız infazların, yoksulluğun, kirli savaşın sorumlusu kapitalist devlettir. Bu durumdan tek çıkış yolu olan İleri Demokratik Halk Devrimi'ne varabilmek için işçi sınıfımız başta olmak üzere, Kürt emekçilerinin ve Alevilerin güçbirliğini sağlamak tarihsel görevidir. Tüm halkımızın kurtuluşu Devrimdedir, Sosyalizmedir.

Susurlukta gerçek yüzü herkes tarafından iyice görülen bu sermaye devleti

kendisine uşaklık edecek yeni A. Çatlı'lar yetiştirmek üzere harekete geçmiş, faşist itlerini ellerinde satır ve bıçaklarla öğrencilere saldırmaktadır. Polis abileri de yine bu sermaye uşaklarının saldırılarında desteğini ek-sik etmezken, saldırıya uğrayanları göz altına almakta gecikmemiştir. Pekii, bu duruma öğrenciler sessiz mi kalmalıdır?(!) Kalmayacakları ve kalmadıkları bellidir. Kahpece saldırıların hesabını "güvenlik güçleri"nden bek-

lemek burjuva uyutmacıdır. Öğrencilerin bu meşru karşı koyuşu, bu kendi adaletini kendisinin yerine getirmesinden başka çare kalmamıştır çünkü. Pekii, bu duruma işçi sınıfı sessiz mi kalacak? Kimi sendika bürokratlarının olası engelleme-yatıştırma(!) tutumunu aşarak, sınıf, işçi-emekçi çocukları olan bu evlatlarına sahip çıkacaktır elbette. Devrimci, demokrat ve emekçiler de buna sessiz kalmayacaklardır.

Öte yandan, bu türden saldırılar, bu adaletsizlik-hukuksuzluk ve bu sömürü sistemi yalnızca öğrencilere yönelik değil; başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçiler, Kürtlere, Alevilere ve 'insanım' diyen tüm kesimlere de yöneliktir, ve bu kepaze düzenin sürmesi içindir.

Bugün bu türden saldırılara karşı koyuşun zemini oldukça meşrudur. Hiçbir faşist-çeteci saldırı yanıtsız kalmayacaktır. RÜZGAR EKENLERE, FIRTINA BİÇTİRECEĞİZ!

Haydi dostlar yeni saldırılara karşı omuz omuza duralım, beraber vuralım. Ve 16 Martların sorumlusu DEVLETten ve faşist çetelerinden hesap soralım!

-Gençliğin Yolu İşçi Sınıfının Devrim Yoludur! -Faşizme karşı omuz omuza!

İlerici Gençliğin Sesi

KAMYON BEKLEME, SESİNİ YÜKSELT!

Düzen varlığını devam ettirebilmek için bir yandan kirli savaşı sürdürmekte, diğer yandan eşitlik ve özgürlük mücadelesi veren devrimcilere saldırılmaktadır. Örgütlenmesini, ekonomik ve siyasal yapılanmasını bu temelde oluşturmaktadır. Bu noktada kendi yasalarını bile hiçe saymaktadır. Fiziksel zor uygulayarak ve psikolojik savaş yöntemlerini kullanarak emekçi halklarımızı karşı saldırıya geçmiştir.

Susurluk'taki "Kaza" coğrafyamızda yaşananların korkunçluğunu bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Egemenler artık hiçbir şekilde pisliklerini örtmeyeceklerini anlamışlar ve buna rağmen astında sistemde bir sorun olmadığını, yaşananların münferit olaylar olduğunu iddia edip, herşeyi yoluna koyacaklarını söylemektedirler. Amaçladıkları, toplumda yitirilen güveni yeniden kazanıp sömürüye devam etmektir.

Bu oyuna gelmeyip, düzenin teşhiri-ne çalışan ilerici güçlere karşı ise tüm baskı araçları devreye sokulmuştur. Son dönemde saldırganlıklarının dozunu arttırmalarının sebebi budur. Sistem artık çivi tutmamakta ve kendi pislüğünde boğulmaktadır.

- İstanbul Üniversitesi'nde okulları karanlığa mahkûm etmek isteyenler, iki

ilerici öğrenciyi kurşun yağmuruna tutmuş ve polis kontrolünde çekip gitmişlerdir.

- İstanbul Yakacık'ta, bir lise öğrencisi, devrimci oluşundan ötürü bıçaklanarak katledilmiştir.

- 95/96 Öğretim yılında, herkese eşit, parasız, özgür, bilimsel, sömürgeci olmayan eğitim talepleriyle ortaya çıkan ve bu talepleri toplumsallaştıran ilerici öğrenciler düzenin temellerini

tehdit eder hale gelmişlerdir. İçinde bulunduğumuz öğretim yılında da, mücadelelerine alternatif açış şenlikleri, 6 Kasım YÖK karşıtı eylemleri ve Susurluk güncelliğinde düzeni teşhir eylemleriyle devam eden öğrenciler dayak, soruşturma, gözaltı ve tutuklamalarla karşı karşıya bırakılmışlardır.

- Üniversitelerine sahip çıktıkları, haklı taleplerini dile getirdikleri, ellerine satır-sopa arkalarına polis desteğiyle

üniversiteyi işgal etmeye çalışanlara karşı durdukları için, Ege ve Dokuz Eylül Üniversiteleri toplam 140 öğrenciye soruşturma açılmıştır.

- Soruşturma açılanlardan Özgür Çavuşoğlu'nun hapiste olması, yine mezun olmuş, şehir dışında bulunan veya eyleme muhabir olarak gelmiş olan öğrencilere de soruşturma açılması, soruşturmaların keyfiyetini ve mücadelede aktif olanların yıldırılmasının amaçlandığını açıkça göstermektedir.

- Soruşturmalar polis ve valilik kanalıyla açtırılmıştır. Bu durum Üniversiteleri kirli ilişkilerin bir uygulama sahası haline getirmektedir. Bu ilişkiler sonlandırılmalıdır.

- Soruşturmalar geri alınmalıdır.
- Öğretim elemanları bilim adamı onuruna sahip çıkıp öğrencilerden yana tavır sergilemelidir.

- İşçi, emekçi ve aydınların görevi, olan-biteni seyretmek değil, tersine, bu asalak düzeni tarihin çöplüğüne atmak-tır.

*EGE VE DOKUZ EYLÜL
ÜNİVERSİTELERİ ÖĞRENCİLERİ*

YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE MÜCADELEMİZ

Bugün (...) olan olaylar Çankırı (...) Lisesinin kaderini değiştirecek. Bugünkü olaylar, bir müdür baş muavini olan Hasan Ç.'in beni haksız yere dövme-siyle başladı. Ben ona karşı kendimi savunmak için elini tutup ittim. Otuz saniye kadar boğuştuk. Olay durulduktan sonra babamı okula çağırman söylendi. Öğlen eve gittiğimde babama bütün olanları anlattım. Babam beni savundu.

Okulla gittiğimde (babamla beraber) bütün arkadaşlarımın, "çok iyi yaptın sonuna kadar senin yanındayız" demeleri bana müthiş bir moral verdi. Onlar da daha önce disiplin, dayak gibi

olaylarla karşılaşmışlardı. Hepsi beni destekledi. Babamla Hasan Ç.'in odasına çıktık. Beni içeriye almak istemedi. Amacı babamı kafaya almaktı. Ben yaptığım şeyin meşruluğuna inanıyordum. Kapıyı kapattı, ben geri açıp, hiçbir gizlim saklım olmadığını söyleyerek-içeri girdim. Sonra herşey açığa çıktı...

Bahsettiğim şahıs geçen yılki son sınıflar yüzünden 1 gün nezarette yatıp ceza almış. Belki biliyordu hatasını. O konuştu ben cevabını verdim. Babam ise öğretmen olduğu için onun bu davranışını kınadı. Ben daha sonra çıktım. Babamdan özür dilemiş.

Bu olay üzerine (konuyu benim dile

getirmemle), 5. ve 4. sınıflar, birlik olmamız gerektiğini kabul ettiler. Sonra bütün 5. ve 4. sınıflar olarak bir toplantı yaptık. Toplantının konuşmacısı bendim. Bu (...) Lisemizin ilk birlik çalışması ve toplantısıydı.

Toplantı kararımız; şu aşamada tüm dayak, disiplin ve baskılara son verilmesi, gerektiği yerde kavga ve tam bir örgütlülük. Burjuvazinin emekçi halk üzerinde yoğunlaşan sömürsünü, yani fotokopi parası (250.000 TL.), spor parası (250.000 TL.), katkı payı (1.000.000 TL.) vb.ni ödememe ve işgale kadar götüreceğiz bu olayı. Çünkü, şimdi karşı çıkmazsak bu sömürü devam edecektir. Konuşmam

tüm sınıflarca alkışlarla karşılandı. Böylece özlediğimiz okula kavuşmak için ilk adımı atmış olduk. Gelişmelerden sizleri haberdar edeceğim, teşekkürler. Ben bir Kervan okuru olarak bu işin sonunu kesinlikle bırakmayacağım.

Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz!

Yaşasın Sosyalizm!

Yaşasın Emekçi Halk Çocuklarının Örgütlü Mücadelesi!

Hepinize devrimci selamlar!

Çankırı (...) Lisesi öğrencisi

M. CEM

Dr. Nejat Yazıcıoğlu Anısına

BİZİM Kİ, SOSYALİST ARKADAŞLIKTI...

(...) Çünkü o ölmedi. Hepimizi, herkesi dehşetli şaşırtarak yıldızlara karıştı gitti. Umutsuzluğun, çaresizliğin karanlığına düştüğümde, parlayan Nejat bey yıldızıyla yolumu, yönümü buluyorum şimdi. Yalnızlığımdan çıkıp O'nunla buluşuyorum samanyolunda. Dün gece de buluşup, konuştum. İstanbul'a anma toplantısına gideceğimi ve bir konuşma yapmamı istediklerini anlattım O'na. "Neler söylememi istersiniz?" diye sorup yol göstermesini istedim. Çünkü ben ilk kez bir toplantıda O'nu yığınlara anlatacaktım. Acemi ve heyecanlıydım. "Hepinizi çok özledim, selamımı söyle, sevgiyle kucaklar, gözlerinizden öperim" dedi. Bizler de seni çok özledik Nejat abi. Dostlukla kucaklar, saygıyla, sevgiyle, gözlerinden öperiz.

Biliyor musunuz arkadaşlar, bugün beni yalnızlığımdan çıkartıp sizlerle buluşturan yine O oldu. Bana yalnızlıktan nasıl çıkılacağını o öğretti.

Arkadaşlıklar vardır bilirsiniz: Mahalle, okul, askerlik, hastane, hapishane

faalan gibi, çok önemli, çok değerli arkadaşlıklar. Bizim arkadaşlığımız bunlardan hiçbirisi değildi. Ama hepsinin üstünde bir değer içeriyordu. Bizimki sosyalist arkadaşlıktı. Arkadaşlığımızın ustası O, çırağı bendim. Kimselerin bilmediği neler öğretti bana, daha neler... Devrimci bilinç, devrimci coşku, devrimci dürüstlük ve buna benzer duygu, düşünce, davranış biçimlerini hepimiz biliriz. İşte bunların da ötesinde bir özelliği daha vardı O'nun: Devrimci neşe! Bu neşesinin dışavurumu olan O'na özgü gülüşü çok yakışıyordu yüzüne. İki yıldır O'nun kadar neşeli, O'nun kadar güzel güleni görmedim. İki yıldır O'nun kadar neşeli, O'nun kadar güzel gülemedim...

Abidin AYDIN

(Dr. Nejat Yazıcıoğlu'nun 2. Yıl Anma Toplantısında Abidin Aydın'ın yaptığı konuşmadan bir pasaj...)

Selam Olsun ParlayanNejat Bey Yıldızına

Beş çatal bir karanfilli geldim,sonra
Dördü göğsümde açılan en derin yara
Beşincisi sanki dolu bir tabanca
Gibi, ama patlamaya hazır gonca

Umutsuzluğun, çaresizliğin karanlığında
Selam olsun parlayan Nejat bey yıldızına

Seni anlatıyorum fabrikada
İyi işçilere, kahramanlara
Seni anlatıyorum çarpışmalarda

Umutsuzluğun, çaresizliğin karanlığında
Selam olsun parlayan Nejat bey yıldızına

Abidin AYDIN

HALKIN KAVGASINA AĞIT

Alınlarına altın ve gümüş yerine
Şafakların güneşlerini düzenlerdir ki onlar

Dolarlar dağları bellerine
Sarılar sevdanın mor kuşaklarını dev yüreklerine

Ve sürerler en koyu karanlıkların izini
Yıkalar bir gün elbet
Acının ve zulmün kalelerini!
Yedi kat ölüm fermanını
Dipsiz bir kuyunun kör sularına atarak
Ve basarak bütün eskimşlerin üstüne
İlerlemektedir ki onlar
Çıkarlar bir gün elbet
Dar sokakların meydanlara açılan genişliğinden

Suların birleşip aklı gibi
Dağların doruktan bakışı gibi
Yürürler acının ve zulmün üstüne.
Kıvrılır bütün ihanetler gözlerinin sırında.

Haluk GÖLPINAR

YÜZÜMÜZE VURAN GÜNEŞ

Gümbürtüsü gelirken kulaklarımıza
o büyük günün
En ince hesabındayız ömrümüzün
Değişip gelişini görerek hergün
Yine müthiş bir merakla yaşamaktayız.

Biz
Türkülerin içinde kilitli
Birer ağıt gibiyiz.
Aynı büyük umudu paylaşıp
Aynı büyük hasrete susamış
Kederli ve derin insanlar denizinden
Kavgayı üretenlerin çocuklarıyız.

Ve gelecek günlerde
Çelikleşen bilincimizle
Kıpkızıl bir gül dokuyacağız
Doğacak ilk şafağın yüreğine
Sonra usta bir ressam gibi
Boyayacağız dünyamızı.

Gümbürtüsü gelirken kulaklarımıza
o büyük günün
En ince hesabındayız ömrümüzün.
Bir bir dönerek sayfalarına kitaplarımızın
Ve adım adım yürüyerek kavganın yollarında
Kızıl bayraklar gibi dalgalanmaktayız.

Haluk GÖLPINAR

Alevi Toplumuna TKP Merkez Komitesi'nin Yayınladığı Bildiri:

UYARIYORUZ: UMMANA VARILMAZ SEL OLMAYINCA

Alevi toplumu, ideolojik-kültürel ve inançsal hatlarında tarihinin en büyük açmazıyla karşı karşıyadır bugün. Alevilik, tüm ideolojisiyle, lafzıyla ve terbiyesiyle bir insanlık öğretisi olarak izleyicilerinin ve devrimci kesimlerin gönlünde saygın bir yere sahiptir. Bizim de saydığımız, sevdiğimiz, değer biçtiğimiz Alevilik öğretisi hâlâ aynı mecradan bakarken, bugün yöneticisiyle-yazarıyla ve etkilenmiş yığınıyla Alevi toplumunun geniş kesimleri bir başka mecradan seyrediyor, bir başka öğretiye, sisteme hızla entegre oluyor.

Son yıllarda Alevi toplumundaki hareketlenme, demokrasi güçlerinin, emekçilerin dostluğuyla ve işçi sınıfıyla yol müshahipliği temelindeki amaca doğru ilerlerken, Alevi toplumunun tarihsel düşmanı olan bugünkü devletin engellemelerine takılmadan edemedi. Halk düşmanı, Alevi celladı burjuva devlet, tarihsel birikimine de dayanarak Aleviliğe bir başka temelde, ideolojik çarpıtma ve bazı fiziki saldırılarla, ama en az dünkü kadar etkili araçlarla saldırıya yöneldi.

Anadolu'da yüzyıllar boyunca devrimci varlığıyla rol oynayan Alevilik ve işçi sınıfının atası bir konumdan gelen Alevi toplumu, yeni süreçte partimiz tarafından önemle dikkate alındı. Bu süreçte TKP, Alevi toplumunun demokratik haklarını savunmayı ve bu yönde işçi-komünist cepheden desteğin gereklerini sağlamaya çalıştı. Aleviliğe saygıya, komünist mücadeleye, vefaya dayalı önemli bir rol üstlendi. Bu süreçte Aleviliğe doğruları gösteren sadece TKP vardı. Partimiz, ideolojik-siyasal hattından bakarak, örgütsel kanallardan önemli katkılarını da esirgemedi, Alevi toplumunun yanında durdu, sahip çıktı. Devletin daha baştan ortaya koyduğu çelmelere, oyunlara karşı Alevi toplumunu daha baştan ve defalarca uyardı, onlara devrimci-demokratik çözümlemelerde bulundu. Propogandasını, Alevi-demokratik hakları ve işçi sınıfıyla yol müshahipliği temelinde yükseltti.

Ama burjuvazinin de çabaları arttı. Devlet, en önemli desteklerini de yine Aleviler içindeki uzantılarından, yeni Hızır Paşa'lardan gördü. "Alevi" burjuvaları, yazar kırıntısı küçük burjuva döküntüler, liberal burjuva-sosyal demokrat yapılı yöneticiler, tarihten gelen kavganın korkusu ve sınıfsal çıkarların üst üste düşmesiyle toplumu düzenin yanına çekmede önemli bir rol üstlendiler.

Yıllardır Aleviliği tarihsel-toplumsal temelde incelememiş, onu anlamamış, ama dünden getirdiği

değerlerin üzerine oturmuş küçük burjuva devrimci hareketin Alevi demokratik sorununa yaklaşımı da burjuvaziye yaramıştır. Kaba "din-afyon" formülasyonları küçük burju-

Aleviliğini ve Alevileri tarihleriyle bağlayan, kaynaştıran çalışmaları ve gün geçtikçe aldığı desteği nedeniyle burjuvazi eli boş durmamıştır. Alevi toplumuyla TKP'nin kaynaşmaması

Tarihin onurlu mirası ayaklar altında tutulamaz, yok edilemez, tarihsel-toplumsal mecrasında çıkarılamaz. Alevilik gibi köklü bir gelenek gem altında tutulamaz.

va devrimci hareketin, Alevi toplumuna, onun sorunlarına sahip çıkmada ve işçi sınıfı hareketiyle kaçınılmaz bağı yakalamada temel engeli olmuştur.

Ülkede sınıf savaşımı ilerleyip, burjuvazinin büyük ekonomik-siyasal krizi devrimci duruma büyürken, yurtiçi-yurtdışı Alevi dernek ve diğer sivil örgütlerinde genel olarak devrimci harekete, sola ve sosyalist gelişmeye karşı, ama özel olarak da TKP'ye karşı düşman bir politika yürütülmüş, korkunun esiri edilen Alevi toplumu hızla devlete yanına çekilmiştir. TKP'nin Alevilere sunduğu devrimci öneriler, günümüz

için her türlü saldırı yolunu denemiştir.

Devlet, -bu işler için ideal olan-yol hainlerinin kulaklarına fısıldayarak (!) bu setin kurulması için harekete geçti. Alevi derneklerinden TKP'lileri "temizleme" operasyonuna girişti. Komünist fikirler ve Aleviliğe devrimci yaklaşımdan korkan burjuva devlet aygıtı, bazı uzantıları eliyle komplolar kurup TKP'ye saldırıya dahi yeltenmiştir. Alevi kuruluşlarında TKP'lilerin dışlanmaya çalışılmasıyla devlet sevinmiş, bu alanda bir boşluk yaratılmış, devletin eli serbestleştirilmiştir. "Atatürk sevgisinin yolaştığı devlet-

le bağ, Alevilerin bu alandaki yumuşak karnı olmuştur.

Ve Alevi davası "Alevi" işbirlikçi-hainleri eliyle düzene satılmış, onların özelinde Alevilik devlete yem edilmiştir. Toplumdaki ayrışma ve çözülme de hız kazanmıştır. Bugün Alevi toplumu, burjuvazinin tarihinde gördüğü en büyük kriz ortamında, kendi davasının günümüzdeki öncüsü ve dinamiği işçi sınıfıyla bağlarını göremeyen ve sağlamayan, Kürt sorununa karşı Türkçülük eksenine kapılarak ezenin yanında yeralan, şeriat kalkışması karşısında "devlet bizi korur", "ordu Atütürkçüdür" tuzağına düşerek tarihsel sevgilerini yitiren bir toplum olma yolunda ilerlemektedir.

Alevilerin bugün bırakıldıkları, içine atıldıkları konum açıkça budur. Yüzyılların kırımını, korkuyu anlıyoruz. Anlıyoruz, ama hak vermiyoruz. Baba İshak'lar, Bedreddin'ler, Pir Sultan'lar, Kalender Şah'lar, Seyit Rıza'lar, Feyzullah Çınar'lar, Nesim Çimen'ler ve niceleri, nice halk isyanları çıktı bu toplumdan.

Diyanetten-devletten pay alma çabalarıyla, trilyoner kuruluş Alevi Partisi (BP -Kervan) tuzağıyla, devletin yakın temasıyla cemevi temelleri atan, bunun için ayrıca devlet kurumlarından yüklü paralar alan, deforme cemler, "devletimiz-birlik-bütünlük" nutuklarından, ayetlerden geçilmeyen bir 'Aleviliğin', yoluna, atasına değil, devlete hizmet eder bir duruma getirilmesi için yoğun çabaları sürmektedir.

Anadolu'da 1000 yıllık devrimci mücadele deneyiminden de ders alan komünistler biliyorlar ki, bu devlet de yıkılacaktır. İşçi-emekçi sınıf, tüm halklar ve tüm inanç kesimleri özgürleşecek, kardeş olacak ve gidecek çelişkilerini kaldırarak "bir" olacaktır.

Ve yine biliyoruz ki, önümüzdeki yakın süreçte Aleviler içinden koca bir emekçi yığını, yaşananlardan ders çıkararak, yüzünü kendi davasına, işçi sınıfına, devrimci harekete dönecektir. Tarihin onurlu mirası ayaklar altında tutulamaz, yok edilmez, tarihsel-toplumsal mecrasından çıkarılamaz. Alevilik gibi köklü bir gelenek gem altında tutulamaz.

Aleviler içinden önemli bir solcu-devrimci ayrışma, tekrar tarihsel-toplumsal demokratik kalkışmaya yönelecektir.

Komünistlerin de, Alevi emekçisinin de emekleri boşuna gitmedi, gitmeyecektir.

*Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi*

* (Bu yazı İşçinin Sesi'nin 447. sayısında alınmıştır.)

BERLİN-ANADOLU ALEVİLERİ KÜLTÜR MERKEZİ (AAKM)'NDEN ARİF SAĞ'A ÇAĞRI

Sayın Arif Sağ,

Berlin Anadolu Alevileri Kültür Merkezi'nin Yönetim Kurulu; Berlin Tegel Havaalanında derneğimizin 2. Başkanı Sayın Hıdır Ali Bingöl'le aranızda geçen tartışmalar çerçevesinde ve Berlin'de daha önce yaşanan olumsuz gelişmelerden dolayı, saklı kalan cevap hakkını kullanarak, böyle bir açıklama yapma zorunluluğu duymuştur.

Alevi kültürünün yaşatılması ve tanıtılması çalışmalarını büyük bir özveriyle yerine getirmeye çalışan derneğimiz Berlin Anadolu Alevileri Kültür Merkezi'nin çalışmaları, Berlin'deki Alevi ve Alman kamuoyu tarafından taktirle karşılanmaktadır. Alevi felsefesinin temel ilkelerine bağ-

lı olan kültür merkezimiz, bu bağlamda da sanata ve sanatçıya hakettiği değeri ve saygıyı her zaman göstermiştir. Ancak kültürümüzün sömürsünü yapanlara karşı da, demokratik kurallar içerisinde gerekli tepkiyi göstermek kararlılığını sürdürecektir.

Sayın Arif Sağ,

Bildiğiniz gibi size 12 Mayıs 1996 tarihli mektubumuzda, Adil Arslan'ın Berlin'deki konser çalışmalarına yönelik asıl gayesini aktararak bu konuda sizi bilgilendirmeyi ve uyarmayı görev bilmıştık. Düşüncemiz sizin böyle çirkin bir tezgaha alet olmamanızdır. Ancak sizin gelişmeler karşısındaki tutumunuz, açıklamalarınız ve dahası hakaretleriniz bizlerde hayal kırıklığı yaratmıştır. Bizler nezdinde kişiliğinize gölge düşüren bu durum karşısında, yine de Alevi felsefesinin saygı ve

hoşgörüsünü özümsemiş olmanın getirdiği olgunlukla, olayları tırmandırmama kararı almıştık. Sonradan meydana gelen tüm gelişmeler karşısında konuyu, üst kurumumuz olan Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu'na yazılı olarak aktardığımız için, sessiz kaldık. Ancak son olarak 03 Aralık 1996 günü Berlin Tegel Havaalanı'nda derneğimizin 2. Başkanı Sayın Hıdır Ali Bingöl'le aranızda geçen tartışma, şahsına ve kültür merkezimize yapmış olduğunuz hakaretler karşısında artık daha fazla sessiz kalamazdık!

Sayın Arif Sağ,

Sanatçı olabildersiniz, çok ünlü de olabildersiniz, Aleviliğe çok emeğiniz de geçmiş olabilir. Ancak temsil ettiğinizi söylediğiniz Alevi kültürünü kişiliğinizle bütünleştiremediğiniz anlaşılıyor. Sanatçı olmanız size ayrıcalıklar tanı-

ma, başkalarına hakaret (küfür) etme hakkını ise hiç vermez. Bu sayede büyümek yerine, daha da küçüldüğünüzü hatırlatmak isteriz.

Bugüne kadar Berlin Alevi kitlesine ve onun temsilcisi, seçilmiş yöneticilerine yöneltilmiş olduğunuz tüm hakaret ve küfürlerinizi şiddetle kınıyor ve şahsınıza iade ediyoruz.

Umarız seslendirmiş olduğunuz eserleri bir kez daha gözden geçirir ve kişiliğinizi düzeltme erdemine ulaşırsınız. İnsanlar yanlış yapabilirler, önemli olan hataların tekrarlanmamasıdır.

Saygılarımızla...

*Berlin Anadolu Alevileri Kültür
Merkezi-Yönetim Kurulu*

Arif Sağ'ın Demirel den aldığı ödüle,

Ozan ŞAHTURNA'dan KINAMA!

Bilindiği gibi, Sivas'ta kültür-sanat adamlarının cayır cayır yanbaşında yakıldığı bir ortamda, olayın üstüne gitmek şöyle dursun, 'Vatandaşımızın burnu kanamadı(!)' diyerek olayı geçiştiren; hatta böyle bir beyanatta yakılanları 'Yurttaş' dahi görmeyen bir zihniyetin elinden böyle bir ödülü alması sanatçı Arif Sağ'ı töhmet altında bırakmıştır!..

Demokrasiye, insan haklarına, aydınlığa, onurlu sanata ters düştüğü gibi; sırtını dayadığı, maddi-manevi donanımlar elde ettiği toplumuna da ihanet etmiştir!

Yıllardır demokrasinin, insanlığın, özgür sanat ve özgür toplumun savunusunu ve mücadelesini vermiş, bu uğurda birçok ağır bedeller ödemiş, baskı-zulüm-işkence ve hapisleri göğüslemiş biz sanatçıların yanısıra; çağından sorumlu aydın-yazar-sanatçı-kültür ve bilimadamlarına, gerçeğin sesi özgür basına yönelik baskılar ve yargılamalar zincirinin son halkalarından Yaşar KEMAL'e, Şanar YURDATAPAN'a ve daha birçok gözaltılarda, yargılı-yargısız infazlarda katledilen, zulümlerde inletilenler listesi, kendisine 'İnsanım' diyenlerin yüreklerini kanartırken; böyle bir ödülü kabul etmek sanat adına 'Sanata saldırıdır!' Ödünler üzerine inşaa edilen şahsi ödül ve çıkarlar, gelecek kuşaklar ve onurlu insanların yüreklerinde ödölsüzlüktür!

Sanat adına sanatın katledildiği, kültür adına kültürün hapsedildiği, özgür düşünen beyinlerin tutsak edildiği, gerçekleri, barışı-dostluğu haykıran, şakiyan dillere kilit vurulmak istendiği bir ortamda Arif Sağ ve onun gibi suskunluğu, şahsi çıkarlarını erdemliliğe, insan olmaya tercih eden silik sanatçıları, çeşitli kültür erbaplarını

vb.'lerini biraz da çağından sorumlu olmaya; zulüm ve anti-demokratik uygulamalar karşısında sadece enstrüman tellerinin, melodilerin sesini değil; insan duyarlılığı ile YÜREKLERİNİN de sesini duymaya çağırıyorum!..

Duyarlı kamuoyunu da, bu tür mevki ve varsılık peşinde koşanlara karşı demokratik tepkilerini ve çağırma, dayanışmacı desteklerini bekliyorum... Dostluk duygularıyla!..

*Ozan ŞAHTURNA
-Berlin/Almanya*

KARANLIĞI YARA-YARA!

Yara sancır derinden
Kalbin orta yerinden
Saki zem zem-mey sunar
Alnımızın terinden

Sevgi göçmüş can kaya
Temel eğri, yan kaya
Kuzum kan ağlar, meler
Ses vermez ki çan kaya

Hey Ankara Ankara
Havası puslu kara
Işık saçan gülümü
Vermem ayaz-Rüzgara

ŞİAR, kurbandır yara
Aydınlık yarınlara
Sevdamız çıkar düze
Yokuşu yara-yara!...

Ozan ŞİAR

ALEVİLİK YALNIZ SAZ İLE DEĞİL

Güzel Anadolu Kültür kalesi
Alevilik yalnız saz ile değil
Ta yürekte gelir Mazlum'un sesi
Kuru laf, üç-beş söz ile değil

Hüseyin savaştı düzene karşı
Boyun eğmedi ki ezene karşı
Pir Sultan Canlara evrensel çarşı
Ezilen Yanında, yoz ile değil

Suya-sabuna dokunmayan kirlili
Gerçekleri söyler yürekli-erli
Seçemez bu yolu dūnası körü
Görmek sade bir çift göz ile değil

Hak İnsanda, İnsan Hak'ta yaşıyor
Enel Hak sınırında Mansur coşuyor
Aşk alevi Özümüzde ışıyor
Yanmak ocaktaki köz ile değil

Musa, firavun'un yoluna daldı
Yavuz, Selim'lerin kapısını çaldı
Arif, meclisinde nefessiz kaldı
ŞAHTURNA 'Davamız' poz ile değil!...

Ozan ŞAHTURNA

SOSYALİST DÜZEN ÜLKÜSÜ

Yeryüzünden kalkmadıkça sınıflar,
Bitmez kavga niza, bitmez, savaşlar;
Soy-boy diye yapıldıkça tasnifler,
Dinmez insanlığın gözünden yaşlar.

Dünyada yok iken sen-ben ayrımı,
Ne ırk, ne renk, ne dil, ne din ayrımı,
Hiç yok iken yoksul-zengin ayrımı,
Nerden başımıza sardı bu işler.

Mülkiyet, sermaye, kâr düzeninde,
Pislik kol geziyor kir düzeninde,
Ezilir mazlumlar şer düzeninde,
Yağar üstümüze kurşunlar, taşlar.

Gelin canlar, durduralım bu çarkı,
bitsin sömürgecinin kan kokan erki,
İnsana yakışan insanca ülkü,
Sosyalist düzendir, dik dursun başlar.

KIZILGÜL'üm tüm insanlık gülmeli,
Özlenilen barış artık gelmeli,
Gönüller sevdıyla birlik olmalı,
Gerçeğe dönmeli bin yıllık düşler.

Ozan KIZILGÜL

Alevi canlara, demokrat-yurtsever çevrelere;

İNSANLIK ONURUNU KORUYALIM!

Son zamanlarda bazı sanatçı ve ozanlar gerçeklerin su yüzüne çıkmasından korkarak yalan-yanlış beyanlarla halkı uyutmaya çalıştıklarını zannederek çelişkili kişiliklerine paralel olarak çelişkili beyanlar vermekteler... Hem de nabza göre şerbet vererek. Gerici basına ayrı bir beyanat, ilerici basına ayrı... Hatta, Kürt basını (Örneğin Özgür Politika)'na da ayrı. Güya Kürtçü doğrultuda söyleşi yapıyorlar!..

Devleti sözde eleştiren (...), Hacı Bektaş törenlerinde Demirel'e semah eşliğinde saz çaldığını nasıl gizleyecek? Yine, Ankara'da yönetiminde olduğu Hacı Bektaş Vakfı'nın açılış törenlerine devlet erkanlarını, Demirel'i çağırarak Ay-yıldızlı bayrakla tören yaptılar! Biz, ben Alevilikle şovenizmi çağırıştıran bayrak sembollerinin birlikteliğini bağdaştıramıyoruz! Onurunu koruyan bazı İslamcılar dahi camilere bayrak asmıyorlar, belli bir ırkın hakimiyeti olmasın diye. İslamcılardan daha ilericiyiz diyen, lafta mangalda kül bırakmayan bazı Alevilerin, bazı dönecek sanatçı ve düzenden kaymak yiyenlerin daha fanatik, yobaz ve düzen yanlısı olduklarını nasıl izah edebilecek kimi çevreler?!

Devletin güya kendisine sahip çık-

madığından yakınanlar (ki, eza, cefa gördükleri de yok) devran döndü (...)lar daha çok kaymak yedikleri için düzenden, rekabet başladı ve bazılarının az düştü, bunun telaşı var. Üstelik, demokrasi mücadelesini gerçekten veren bir toplum ozanı zaten devletten birşey beklemez ve de yakınmaz! Çünkü, safı-desteği bellidir... Aleviliğin yanı sıra, demokrasi-Özgürlük ve insanlık mücadelesi vermiş bir Ozan ŞAHTURNA, Yılmaz GÜNEY'ler, PİR SULTAN ABDAL'lar niye devletten yakınlara yardım dilemediler! Bırakın yakınlamayı, üstelik de mal varlıklarına el kondu, işkence ve hapisler yetmiyormuş gibi, sürgünlere maruz bırakıldılar! Halâ da söz ve eylemleri baskı ve takibat altındadırlar...

Sadece, 70'lerin mirasına ve birkaç çilesine sığınmak yetmez. Bu, kolaycılık ve mirasyedciliktir... Sormazlar mı adama '70'li yıllardan beri 20 yıldan fazla zaman geçti ve sen bu zaman zarfında ne yaptın, ne bedel ödedin ezilenler ve Demokrasi için... Yeşilçamın artistleri, sıradan insanlar bile tavır alarak eylem yaparken, sizler konser başına binlerce-onbinlerce Marklar, Dolarlar almaktan, acı bedeller üzerine yükselen Aleviliğe konmaktan ve çıkar aracı yapmaktan başka... Tüm bunlarla

köşe dönmeler yetmiyormuş gibi, tekrar soymalar ve duygu sömürüleri...

Diğer hain işbirlikçiler de öyle. Örnekler ve somut belgeler:

(...) faşist katiller gibi Hüseyin Kocadağ'a sahip çıkıyor, hatta kahraman ilan ediyor, faşist mafya işbirlikçisini... Devlet ve ülkücü mafya Kocadağ'ı itiraf etmek zorunda kalırken, bu kraldan çok kralcılar, işbirlikçi hainlere ne demeli?!.. Bu (...) ve diğer talancılar acaba bir yurtseverin, demokrat Alevi'nin, ezilen Kürt'ün yanında niye olmuyor, olamıyorlar? Faşist ve işbirlikçi cenazelerinde timsah gözyaşları döküyorlar... Bu tür hainler, ne yazık ki at koşturup, devranlarını sürdürebiliyorlar; düzenin, devletin desteği ve sözde birçok Alevi kurumlarının desteği ile. Hatta, bazı sözde devrimci örgütüm diyenler de bunları etkinliklerine koyarak, onlara çanak tutuyor, Deniz ve İbo'ların kemiklerini sırlatıyorlar! Devrimcileri, Kürtleri hedef alarak onları ve aydınlarını karalayan sözde Alevi yazar-çizer ve örgütçüleri her ne hikmetse, bu şoven, iki yüzlü, sömürücü sanatçı ve ozanları yermek şöyle dursun, koruyor-kolluyor, ayıplarını gizliyorlar. Kendi ayıpları da, düzenbazlıkları da görünmesin diye... Lafazanlıkta da, sol ve demokrat

kesimlere ilerici, hatta Devrimci-Yurtsever görünürler. Ama lafta, fanatiklikleri sırtlıyor! Dahası, faşizan TGRT tv ve yayın organlarında boy gösteren Ali Ekber Çiçek, Seher Dilovan, S. Karlı, Musa'sı, Asa'sı, hatta TRT tv.'den inmeyen Arif Sağ, Güler ve birçok sanatçıyı başgöz ederek, konserlerde ceplerini dolduran birçok Alevi kurumu; Kürt kurumunda çıkan sanatçı ve değerli ozan dostlara ambargo koyar, entrikalar çevirirler, vicdan ve namus ölçülerini aşan kampanya ve anti-propagandalara girişirler. Hani, yetmiş iki millete bir gözle bakan Alevilik? Ha, düzene, ezene yakın, hatta işbirlikçi olanlar, ırkçı faşist çevrelerle dolaşan ve otlananlar daha makbul oluyor; diğer ezilenlerin yanında saf tutanlardan değil mi? Hani, Demokrat-devrimci idiniz?! N'oldu, dilinizi mi yuttunuz?! Yine (...) Alevi Hü'sü çekerek köşe dönerken, Refah'lı Kültür Bakanlığı'nda kadrolu sanatçıdır. Bu ne iki yüzlülük, ne hainlik ve onursuzluk! Yoksa sizlere onur mu veriyor? Halk gerçeği gördü, siz halâ körükte ısrar ediyorsunuz, sözde bazı Alevi kurumları...

Hüseyin GÜL-Almanya

Lice Acil Araştırma ve Tanımlık Heyeti (8-9 Ocak 1997) Raporu

30 Aralık 1996 tarihinde Lice'ye giden araştırma heyetinin tanıklık ettiği olaylar ve verdiği bilgilerle tamamen çelişik resmi açıklamalar yapıldı. Ortaya çıkan bulanıklığı aydınlatmak amacıyla ikinci bir heyet oluşturduk. Çeşitli mesleklerden tanınmış kişiler ve Sivil Toplum Örgütü temsilcilerinden oluşan bu heyet, basın mensuplarının da katılımıyla 84 kişilik bir konvoy halinde Lice'ye giderken Mermer Karakolunda askeri bir barikatta durduruldu ve Lice'ye girmeleri engellendi. (Gerekçe: Güvenliğimizi sağlayacak güvenlik kuvvetlerinin güvenliğini sağlamak güçlüğü!?)

Bu engelleme, daha önce Gen. Kur. Bşk.'na, Ohal Valiliğine ve 7. Kolordu Komutanlığına yazdığımız yazılarda da belirttiğimiz kuşku ve haklılığı, yani devletin Lice'de -ne yazık ki- bazı gerçekleri gizlemek istediğini gösterdi. Bundan sonra gidecek heyetlere, özellikle 14 Ocak'ta gidecek olan TBMM İnsan Hakları Komisyonu heyetine yardımcı olmak amacıyla, tanık olduğumuz çelişkileri iletmek istiyoruz. Bu çelişkiler, bizi gerçeğe götürecek ipuçlarını verebilir:

1- Eğer engellenmeseydik, tüm halkı meydana toplanmaya çağırarak ve Yzb. Hacı İlbay'dan "Gönülü?" korucuları da meydana göndermesini, sonra da -baskı altında tutuldukları izlenimi

doğmasın diye- tüm resmi ve sivil görevlilerin işime menzili dışına çıkarılmasını rica edecektik. Gerçekler ancak böyle bir güvenli ortamda, basın ve TV kameralarının önünde dillenecektir.

2- Şu andaki 84 taze korucuya "Silahlarını bırakmak isteyenler gidebilir" güvencesi verildiğinde geriye en çok 10 kişinin kalacağı söyleniyor.

Madem ki "Zorlama yok" deniyor, o halde TBMM heyetinin önünde onlara bu şans verilsin.

3- Yüzbaşı 30 Aralık günü meydana halka hitaben "Size baskı yapılmadı, değil mi?" diye sorduğunda hep bir ağızdan "YALAAAN" diye bağırarak ve tanıkların 500 kişi olarak tahmin ettikleri kadınlı-çocuklu, ağlayıp dövünen kalabalık "Bırkaç PKK yanlısı"

olarak nitelenebilir mi? Bunların hepsi birinci sınıf oyuncu mu? Yüzbaşı aynı soruyu TBMM heyeti önünde halka bir daha sorabilir.

4- Koruculuğun bir çeşit dolaylı sosyal yardım olduğu iddia edildi. Oysa korucu yapılan 84 kişiden 65'inin bakkal, esnaf gibi kişiler olduğu, dükkanlarını kapamak zorunda kaldıkları; geçici belediye işçilerinin ise işine son verilerek korucu yapıldıkları söyleniyor. 84 kişinin meslekleri de o toplantıda sorulabilir.

5- Ertürk Yöndem'in TRT'de yayınlanan programında konuşan 4 kişiden kaç bu 84 yeni korucu gurubundandır? Acaba içlerinde Lice'li olmayan eski korucular da var mıdır?

6- Koruculuğu bırakmak isteyenler, yüzbaşının söylediği gibi 15 Ocak'ta silahını bırakıp gidebilecek midir? "15 günlük ücretleri ödensin diye" gerekçesi doğru ise bu şans onlara neden toplandıkları 20 Aralık'tan 15 gün sonra, yani 5 Ocak'ta değil de, TBMM heyetinin gidişinden bir gün sonra verilecektir? Pekala yarın gün izinli sayılarak hemen oracıkta verilemez mi?

Özetle ve en kısa deyişimle DENE-MESİ BEDAVA. TBMM heyetinin Lice'de işe böyle "Baskısız bir ortam" yaratmakla başlamasını öneriyoruz.

BARIŞ İÇİN BİR ARAYA
-Çalışma Grubu-

NEVROZ ATEŞİ DEVRİMİLE HİÇ SÖNMEYECEK

21 Mart Nevroz Bayramı yaklaşırken, ülkemizi devrimci durum koşullarına getiren en önemli etkenlerden birinin yiğit Kürt halkının sürdürdüğü mücadele olduğunu unutmuyoruz. Kürt halkı yüzlerce şehit vererek, evleri-köyleri yakılsa da, faili meçhul(!) cinayetlere maruz kalsa da.. mücadelesini hala sürdürüyor. Kürdistan'da halkın bir kısmı asker-polis zoruyla göç ettiriliyor, bir kısmı da yaşamını sürdürebilecek koşulları artık devlet orada yok ettiği için zorunlu olarak göç ediyor. Göç edenler haklı mücadelelerini gittikleri her yerde -özellikle varoşlarda- sürdürüyorlar. Bir taraftan da diğer halkların emekçileriyle kaynaşıyorlar. Devlet kirli elini Kürdistan'dan hala çekmiş değil. Baskılar, işkenceler, köy yakmalar, yargısız infazlar halâ Kürdistan'da devam ediyor.

Özellikle, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin çözülmesiyle emeğe ve işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırılar artmış, Dünya ve Türkiye'de Milliyetçilik, Dinci-Gericilik körüklenmiştir. Emekçilerin kardeşliği, proletarya enternasyonalizmi yok edilmeye çalışılmıştır. Kürt halkının haklı mücadelesinin karşısına burjuvazi panzehir olarak da Türk milliyetçiliğini körükleyerek çıkarmış, iki halkı birbirine düşman etmeye çalışmıştır. Milliyetçi-faşist çevrenin eylemlerinde ve etkinliğinde görece bir yükselme gözlenmesine rağmen, iki halk arasında düşmanlık yaratma girişimi başarısızdır. Aynı kapitalist düzen ve aynı burjuva devletin tahakküm alanında yaşayan emekçilerin kardeşliği bozulmamıştır. İki halk arasındaki bağlar

eskiye oranla daha da kuvvetlenmiştir.

Bugün de burjuvazi her türlü olanağı (asker-polis-özel tim vb.) kullanarak Kürt ulusuna saldırıya devam ediyor. Ulusal sömürsünü kalıcılaştırmak isteyen burjuvazinin baskı ve terörü ve kendi kurduğu çetelerin eylemleri Kürt halkını yok etmeye(!) yetmemiştir. Özel Tim Çetesi bu amaçla kuruldu ve birçok katliamı, yargısız infazı ve köy boşaltmayı gerçekleştirdi. Özel Tim Çetesi Kürt halkına kurşun sıkarak yoketmeye çalışırken, diğer halkları da, uyuşturucu satarak zehirlemiştir. Özel Tim Çetesinin başındaki İbrahim ŞAHİN'in, uyuşturucu kaçakçılığına karıştığı ve katilleri besleyip koruduğu için, güya aranırken kaçtığı duyuruldu. Düzenin etkili organları İbrahim ŞAHİN'i -geçmişte, faşist katil Abdullah ÇATLI ve arkadaşlarını Avrupa cezaevlerinden kaçırdığı gibi- yine kendisi kaçırmış ve saklamaktadır.

'97 Nevroz Bayramına, yığın eylemlerinde gözle görülür bir artışın yaşandığı devrimci durum ortamında giriyoruz. Karşı-devrimci, şeriatçı, faşist saldırılar daha da artıyor. Devrimci -Kürt ve Türk- öğrencilere üniversitelerde polisin gözetiminde saldırıyorlar. Ardından polis, saldırıya uğrayanları gözaltına alıyor. Devlet zabıtası, askeriyle varoşlardaki emekçilerin gecekonduğunu yıkıyor. Gecekonduyu yıkılan halk haksızlığa karşı çıktığı için gözaltına alınıyor. Lice'de insanlara zorla koruculuk yaptırılıyor. Baskı ve işkence yapılan yüzlerce insan, can güvenliğini kendisi sağlamaktan başka çare kalmadığını görerek davranıyor. İşçi-emekçi, öğrenci, kadın, Alevi, Kürt.. tüm toplumsal kesimlere yönelik sömürü, baskı, insanlık-dışı uygulamaların giderek yoğunlaştığı, toplumsal adaletsizliklerin dizboyu yürüdüğü bu kepaşe ortamda tüm toplumsal kesimlerde;

kendi adaletini kendisinin sağlaması, kendi çarelerini kendisinin bulma ve yerine getirme bilinç ve davranışı giderek yaygınlık kazanmaktadır. Toplumsal güçler-halk sınıfları yaşadıklarından öğreniyor, dersler çıkarıyor ve yaşamlarına aktarıyorlar. (Ancak, tam örgütlülüğün sağlanamadığı koşullarda bu da kendi başına "tam çare" değildir.)

'97 Nevroz Bayramı Kürt ve Türk emekçilerinin birbirlerinden kopmaz bağlarla şeriatçı-faşist-devlet sacayağına karşı ortak mücadele günü olacaktır. Nevroz, salonlardan sokaklara, mitinglere dönüşecektir. "Kahrolsun sömürgecilik", "Yaşasın halkların kardeşliği" belgileri devletin gerçek yüzünü gösterirken, diğer yandan da Kürt ve Türk halkının kardeşliğini pekiştirecektir.

Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi meşru ve haklıdır. Türkiye işçi sınıfının, Alevi toplumunun ve Kürt halkının mücadele pratiğinde birliğinin sağlanması, '97 Nevroz'unun daha coşkulu ve yığinsal kutlamalara dönüşmesini getirecektir. Türkiye'de devrimci durum yaşanırken, bu üçlü pratik birliği, devrimci durumu devrime götürecek ana birliktir. Türkiye devrimi Kürt halkının demokrasi ve özgürlük kavgasının kalıcı başarısı olacaktır. Nevroz, Sosyalist Türkiye'de, ancak o zaman gerçek bir bayram olarak kutlanabilecektir. Kawa'nın yaktığı ateş o dönemin devrim ateşidir. Zalim Dehak öldü ve devrim ateşi yandı. Biz de Türkiye devrimini gerçekleştirerek hiç sönmeyecek özgürlük ve demokrasi ateşini yakacağız.

-Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Yalçın SAPMAZ

Kahrolsun sömürgecilik!

Sınıfsal, Ulusal, İnançsal baskıya-sömürüye son!

Yaşasın İşçi Sınıfının, Kürt halkının ve Alevi toplumunun mücadele birliği!

Değerli Kervan Çalışanları...

Özgün bir yaşamın, özgürleşmiş halklar gerçeğinden geçtiğini 18 yıllık inançlı savaşımıyla sergileyen partimiz PKK'nın kuruluşunun 19.yılıni onurla karşılarken; rejimin kirli ilişkilerini cesaretle teşhir etme ve devrimci tavrı takınma yolunda özverili çalışmalarınızda başarılar dileriz.

PKK'li Savaş Esirleri Adına
Nasrullah KURAN / Çetin ARKAŞ
BARTIN

Değerli Kervan Çalışanları...

Mezopotamya'da yükselen güneşi Anadolu üzerine çöreklenen karanlığı da dağıtıp, rejimin birikmiş bütün pisliklerini açığa çıkarmakta ve karanlıkların sahiplerini dehşete düşürmektedir.

Halklarımızın devrimci direniş gücüyle gerçekleşen bu durum, özgün ve demokratik halklar federasyonuna doğru mücadele birlik ve dayanışmasını ertelenemez bir görev olarak dayatmaktadır.

Bu inançla, yeni yılınızı kutlar, çalışmalarınızda başarılar dileriz.
Dostça Selamlar.

PKK'li Savaş Esirleri Adına
Nasrullah KURAN / Çetin ARKAŞ
BARTIN

Devrime giden yol burjuvaziye karşı halkların birlikte, kaynaşmış mücadelesidir

DEVRİMCİ CEPHE ÇAĞRISI ÜZERİNE *

Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesinin tek bir merkezde birleşmesi ve devrimden sonra kurulacak iktidarın bu mücadele içinden şekillenmesi için bugün yola koyulan devrimci cephe, irade birliğinin sağlanması açısından sevindirici bir gelişmedir. Geçersiz gerekçelerle buna karşı çıkanları ya da bu yeni başlamakta olan birliği bozanları tarih affetmeyecektir.

Devrimci hareketin iki önemli örgütü Devrimci Halk Kurtuluş Partisi (DHKP) ve Kürdistan İşçi Partisi (PKK) bir süredir yürüttükleri görüşme ve tartışmaların ardından bir ittifak protokolu yayınladılar. Devrimci cephenin oluşturulmasının ilk adımı olarak hazırlanan bu protokol kendi kadro ve taraftarlarına hayatın her alanında "birlik-telikleri" yaygınlaştırma, ayrıca da "tüm ilerici, demokrat güçlere bu görevi birlikte başarma" çağrısında bulunmaktadır. Önüne koyduğu hedefleri daha iyi anlayabilmek açısından protokoldeki ana fikirleri şöyle özetleyebiliriz;

1. Birliğin temel amacı halkların cephe birliğini sağlamak, savaşımı her düzeyde ortaklaştırıp geliştirmektir.

2. Bu ittifak, bu düzene karşı mücadele eden ve etmek isteyen legal, illegal, gurup, örgüt, parti ve kuruluşların aynı ittifak çatısı altında yer almalarını sağlamak için gerekli çaba ve özveriye göstermeye hazırdır.

3. Halkların birlikte mücadelesi ve birlikte iktidarı hedefleniyor. Tüm ulusların, diğer ulusal azınlıkların ve tüm halk kesimlerinin hakları ancak bağımsız, devrimci, demokratik bir halk iktidarı altında güvenceye alınabilir.

4. Kürt halkının, bağımsız devlet kurma hakkı dahil, tüm haklarını özgürce kullanmasını hedefliyor.

5. Emperyalizme karşı olmak, bağımsızlığı savunmak birliğin temellerinden biridir.

6. Bağımsızlık ve demokrasi talebi halk güçlerinin birliği için, iktidar hedefi açısından, temel politikalarından biridir. Halka karşı tüm anti-demokratik uygulamaları, 12 Eylül Anayasası'nı geçersiz sayarak, en geniş halk güçlerinin katılımı ile bağımsızlık ve demokrasiye hedefleyen bir anayasa taslağı hazırlanmalı. Bu çalışmanın içine, adaletten yana tüm örgüt ve partileri, kişileri çekmeye çalışılmalı.

7. Birlik tüm alanlara yayılacaktır. Bugünün somut görevleri ışığında halkların demokratik muhalefetini örgütleyecek ve tüm güçleri kucaklayacak bir meclisi geliştirmeyi, ayrıca yerleşim birimlerinde yerel halk meclisleri oluşturmayı görev ve hedef olarak koyar.

Bu ittifak örgütlü olduğu tüm alanlarda (yurtdışı dahil) ortak eylemler örgütlemeyi, yardımlaşma ve dayanışmayı geliştirmeyi karşılıklı taahhüt eder.

8. Devrimci cephe mücadele içinde adım adım inşaa edilecektir. Bunun yolu olarak da hayatın tüm alanlarında demokratik mücadelenin birliğini sağlayıp bütün güçleri birleştirmeyi, devrimci cephenin oluşturulmasının bir aşaması olarak görür.

9. Devrimci, demokrat, ilerici, örgüt ve kurumların her düzeyde, her biçimde, hiçbir mücadele ve örgüt biçimini reddetmeden birleştirilmesi.

30 Aralık 1995 tarihinde yayınlanan *Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi* duyurusu birlik konusuna dikkat çekiyor ve devrimci hareketin birliğinin sağlanması için, devrimci hareketi oluşturan parti, örgüt ve hareketlere şöyle sesleniyordu.

"(...) Bu koşullar altında, Türkiye devrimci hareketinin, en azından ve ilk adımda, hemen bir hareket birliğine varması zorunludur. Faşizme, şövenizme, tarikatçılığa, emperyalizme karşı, demokrasi, özgürlük ve emekten yana bir düzen için hareket birliği, ortak karar-ortak eylem. Bu devrimci hareket birliğinin sağlanmasında tüm örgütlere görev düşer." (*İşçinin Sesi*, sayı.436)

Yine TKP'nin 76. Kuruluş yıldönümünde (Eylül 1996) TKP Genel Sekreteri R.Yürükoğlu Yoldaş devrimci harekette irade birliğini sağlamanın önemi üzerine görüşlerini söylemiş ve pratik önerilerde bulunmuştur. Genel Sekreter Yoldaş'ın bu konuşma metni, TKP MK'nın kararı ile parti kararı haline getirilmiştir. MK Kararında şöyle denmişti:

"(...) Ortam kızışıyor, devrimci durum derinleşiyor. Gericiliğin, örgütlü güçleri, kadrolaşması, finansmanı bizden çok ileride, bizim de her alanda çok büyük potansiyelimiz var. Ama devrimci hareket çok dağınık. Birlikte davranamıyor, birlikte vuramıyor. Önümüzdeki dönemde çok daha yoğunlaşacak olan saldırıyı geriye sürebilmek için, tehditleri ve tehlikeleri zaferlere dönüştürebilmek için, devrimin başarısı için, Türkiye devrimci hareketinde bir merkezi

irade birliği yaratma zorunluluğu vardır...

"(...)

"Türkiye bir yol ağzındadır. Günün en devrimci bir görevi, devrimci hareketin irade ve eylem birliğini sağlamaktır. Geçersiz gerekçelerle buna karşı çıkarları ya da yeni başlamakta olan birlikleri bozanları tarih affetmeyecektir." (*İşçinin Sesi*, sayı 443, R.Yürükoğlu, *Türkiye Yol Ayrımına Yaklaşıyor*)

Ülkemiz bugün devrimci durum yaşıyor. Devrimci durum henüz alt aşamalarında ama bu haliyle bile bir öncekinden daha şiddetli geliyor. Önümüzdeki süreçte 1 Mayıs 1997, devrimci durumun hangi yöne ilerleyeceğinin de önemli bir göstergesi olacaktır.

Türkiye tarihinin en büyük krizini yaşıyor. İşte patlayıcı, kızgın bir ortam. Susurluk'ta, çarpan kamyon, halka pek çok şeyi gözler önüne serdi. Haksızlıklara, adaletsizliklere karşı derinden biriken öfke patlamaya, açık gösterilere dönüşmeye hazırlanıyor. Sokaklarda, evlerde, medyada düzenin kokuşmuşluğu, halkın düzene güveninin kalmadığı, "düzenin değiştirilmesi gerektiği" tartışılıyor.

Önümüzdeki dönemde egemen sınıfın ordu, sivil faşist, şeriatçı eliyle yoğunlaştırılmaya çalışacağı saldırıları geriye püskürtmek, tehditleri ve tehlikeleri zaferlere dönüştürebilmek için, -devrimin başarısı için- Türkiye devrimci hareketinde bir irade birliği yaratma zorunluluğu vardır. Bu ortamın, ülkenin nesnel bir istemidir. Tam da bu nedenle, DHKP ve PKK'nın kamuoyuna açıkladığı bu devrimci cephenin inşası çağrısını olumlu karşılıyoruz. Bu çağrıyı TKP olarak destekliyoruz. Üzerimize düşecek sorumluluğu yüklenmeye hazır olduğumuzu duyuruyoruz. Ancak, girişimin başarısının önüne koyduğu hedefleri pratikte gerçekleştirmeye başlamasıyla mümkün olacağını da ekliyoruz. ●

* (Bu yazı *İŞÇİNİN SESİ*'nin 447. sayısında alınmıştır)